

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 532 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Φτώχεια, Πόλεμος, Καταστολή, Παλιοί και Νέοι "Σωτήρες"

ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΓΩΝΑΣ

Αύξηση μισθών

ΣΤΟΠ στις Ιδιωτικοποιήσεις

ΟΧΙ στους Εξοπλισμούς

Έξω Βάσεις και ΝΑΤΟ

Να ηττηθούν ΗΠΑ-Ισραήλ

Κοινός Αγώνας σε

Ελλάδα-Τουρκία

με μια **Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ**

Ακρίβεια
Τρόμος ενόψει
χειμώνα

σελ. 4

Εργαζόμενοι
Συνέντευξη του
προέδρου της
ΠΕΝΕΝ

σελ. 5

Διεθνή
Η Συμφωνία της
Μέκκα

σελ. 12

Ιστορία
80 χρόνια από
την ίδρυση του
ΚΔΚΕ

σελ. 15

ΘΕΟΥΤΑ: Άγρια καταστολή και 96 νεκροί μετανάστες

Στις 30 Ιουλίου, δεκάδες χιλιάδες Μαροκινοί ξεριζώθηκαν από τα σπίτια τους για να αναζητήσουν μια ζωή με αξιοπρέπεια σε ευρωπαϊκό έδαφος. Συνολικά 72.000 άνθρωποι επιχειρήσαν να εισέλθουν στην Ισπανία, διασχίζοντας τη Θέουτα, μια αφρικανική πόλη που ανήκει στην ισπανική επικράτεια. Κάποιοι προσπάθησαν να προσεγγίσουν τα σύνορα κολυμπώντας στη θάλασσα, άλλοι πηδώντας φράχτες ή περνώντας συρματοπλέγματα. Αφορμή για αυτή τη μαζική μεταναστευτική εισροή αποτέλεσε σωρεία ψεύτικων αναρτήσεων στα τέλη Ιουλίου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που καλούσαν τους νέους του Μαρόκου να οδεύσουν προς την Ισπανία. Έκαναν λόγο για ανοιχτά σύνορα και παροχή πλήρους «νομιμοποίησης» και «χαρτιών». Ήταν ένα κατάφωρο ψέμα, καθώς η ισπανική κυβέρνηση, παρά τις προοδευτικές «κορώνες» και την αυτοπαρουσίασή της ως δύναμης υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, επέλεξε «να υψώσει τείχος», αναγκάζοντας χιλιάδες ανθρώπους που είχαν φτάσει στη Θέουτα να επιστρέψουν στο Μαρόκο. Ο τραγικός απολογισμός είναι τουλάχιστον 96 νεκροί,

κάποιοι πνιγμένοι στη θάλασσα, ενώ άλλοι τραυματίστηκαν θανάσιμα στον συνωστισμό και στην προσπάθεια να περάσουν τα συντοριακά εμπόδια. Ανάμεσά τους και ένα 8χρονο παιδί, που δολοφονήθηκε στη θάλασσα μπροστά στα μάτια της αδερφής του.

Τα γεγονότα στη Θέουτα αποτέλεσαν κατάλληλη αφορμή, ώστε τα νεοφιλελεύθερα καθεστώτα της Δύσης να «ξεράσουν» το ακροδεξιό τους μίσος και να τρομοκρατήσουν τους ντόπιους εργαζόμενους. Έκαναν λόγο για «εισβολή λαθραίων εγκληματιών», με στόχο, υποτίθεται, την κατάληψη της Ισπανίας. Η συντριπτική πλειοψηφία των κρατών-μελών της ΕΕ, από κοντά και ο Μητσοτάκης, έστειλαν επιστολή για να επιτεθούν στον Σάντσεθ για τη μεταναστευτική πολιτική που ασκεί. Τον κατηγορήσαν για μετριοπαθή μεταναστευτική πολιτική, τον ίδιο άνθρωπο που απέλασε σε 48 ώρες 72.000 ανθρώπους! Η επιστροφή του μεταναστευτικού στην επικαιρότητα αποτελεί «βούτυρο στο ψωμί» για αυτά τα ακροδεξιά «ρετάνια». Εργαλειοποιούν τους νεκρούς μετανάστες ώστε: α) να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη από

το να αντικρίσει τα αποτελέσματα των καταστροφικών πολιτικών τους (ακρίβεια, φτώχεια, σκάνδαλα) και β) να συσπειρώσουν συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας με σκοπό την υπαρφαγή πολιτικών ψήφων. Τα ίδια καθεστώτα που στηρίζουν τη γενίκευση του πολέμου στη Μέση Ανατολή από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Τα ίδια καθεστώτα που χρηματοδοτούν τις βόμβες που «γεννούν» τα караβάνια των μεταναστών είναι εκείνα που στη συνέχεια υψώνουν φράχτες, στρατιωτικοποιούν τα σύνορα και δολοφονούν ανθρώπους.

Τα σάπια καθεστώτα της Δύσης στοχεύουν τους μετανάστες ώστε να επιτεθούν συνάμα και στην υπόλοιπη κοινωνία. Οι λαοί δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους. Επιχειρούν από κοινού να μας τσακίσουν το βιοτικό επίπεδο, να μας μετατρέψουν σε θυσία για τα πολεμοκάπηλα σχέδια τους. Οφείλουμε να οργανωθούμε και να «υψώσουμε το δικό μας τείχος» απέναντι στη βαρβαρότητα που μας ετοιμάζουν. Με κοινούς αγώνες και ταξική αλληλεγγύη ντόπιων και μεταναστών για μια ζωή με αξιοπρέπεια χωρίς πολέμους και ρατσισμό.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρωπίνη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς–κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε–Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

25η Συνδιάσκεψη
της ΟΚΔΕ

Αθήνα, 18 – 19 Απριλίου 2026

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η απόφαση της 25ης
Συνδιάσκεψης της ΟΚΔΕ

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2026

Σελίδες: 80

Τιμή: 2 ευρώ

Στις 18-19 Απριλίου 2026 πραγματο-ποιήθηκε στην Αθήνα η 25η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνι-στών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Οι εκδόσεις Ερ-γατική Πάλη κυκλοφορούν σε μπροσούρα την Πολιτική Απόφαση, που αναλύει την παγκόσμια και εγχώρια οικονομική και πολιτική κατάσταση, το εργατικό κίνημα, τα καθήκοντα για την επέμβαση και την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ:

«[...] Το προλεταριάτο στις Δυτικοϊ-μπεριαλιστικές χώρες έχει υποστεί ήττες, γιγαντιαίες μάζες στις χώρες του πρώην Τρίτου Κόσμου έχουν προλεταριοποιηθεί υφιστάμενες άγρια εκμετάλλευση, παρ’ όλα αυτά δεν φαίνεται να έχει δημιουρ-γηθεί μια αναγκαία αύξηση του ποσοστού υπεραξίας ή τουλάχιστον να επαρκεί από μόνη της για μια μακρόχρονη αύξηση του ποσοστού του κέρδους. [...] Συνοψί-

ζοντας, ο ανταγωνισμός ΗΠΑ και Κίνας/ Ρωσίας, και συνολικά η παγκόσμια κατά-σταση έχει φθάσει σε ένα είδος «ισορροπί-ας» έτοιμης να εκραγεί, ένα σημείο τομής όπου οι ποσοτικές αλλαγές (αντιφάσεις, ανισορροπίες κ.ά.) οδηγούν σε έκρηξη - με αβέβαιο το αν θα καταλήξουν σε μια νέα ισορροπία. Με αυτή την έννοια, βρισκό-μαστε σε μια ιστορική στιγμή που χαρα-κτηρίζεται από αστάθεια και ρευστότητα, είναι «χαοτική» και αβέβαιη. Αυτό δε ση-μαίνει ότι είναι ακατανόητη και μη γνω-ρίσιμη (και άρα αδύνατον να παρέμβει η εργατική τάξη και οι επαναστάτες). Απλά σημαίνει ότι η κατάληξη είναι «ανοιχτή» – γιατί κανένας δεν μπορεί να γνωρίζει εκ των προτέρων την έκβαση της ενδοϊμπε-ριαλιστικής σύγκρουσης, και κυρίως την έκβαση της ταξικής πάλης.»

Από την έκδοση

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία. Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Μπαλταδώρου 11, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όλα δείχνουν ότι σύντομα πηγαίνουμε σε βουλευτικές εκλογές. Κατά πάσα πιθανότητα αμέσως μετά την Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ), τον προσεχή Οκτώβριο. Αυτές οι εκλογές είναι εξαιρετικά κρίσιμες, μιας και θα διεξαχθούν σ' ένα περιβάλλον οικονομικό, πολιτικό, διεθνές και εθνικό, που χαρακτηρίζεται από μεγάλη κρίση. Τόσο μεγάλη, που έχει πάρει τη μορφή ανοικτών πολεμικών συγκρούσεων σε δυο τεράστια πολεμικά μέτωπα (Ουκρανία, Ιράν), στα οποία συμμετέχουν άμεσα όλες οι ιμπεριαλιστικές και μεγάλες δυνάμεις της εποχής μας, ενώ και άλλα εξίσου μεγάλα πολεμικά μέτωπα είναι υπό διαμόρφωση και μια γενικευμένη παγκόσμια σύρραξη (ένας Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος) από ένα πιθανό ενδεχόμενο έχει γίνει μια πραγματική απειλή. Επιπλέον, κάτι που δείχνει με τον καλύτερο τρόπο την κτηνώδη περίοδο στην οποία έχουμε μπει -χαρακτηριστικό δείγμα παρόμοιων κρίσεων περιόδων στην ιστορία της ανθρωπότητας-, γίνεται γενοκτονία σε βάρος του ηρωικού παλαιστινιακού λαού και όλοι παρακολουθούν απαθείς, πολλοί μάλιστα χειροκροτούν.

Απέναντι στην τόσο επικίνδυνη και εκρηκτική κατάσταση, τα αστικά κόμματα στη χώρα μας (παλιά και νεοϊδρυθέμενα), δείχνουν σα να μη συμβαίνει τίποτα ή προσπαθούν να «κρύψουν» ότι σ' όλα τα πολεμικά μέτωπα το ελληνικό αστικό κράτος συμμετέχει με όλες τις δυνάμεις του.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η «αντιπολίτευση»

Πρώτα και κύρια βέβαια η κυβέρνηση Μητσοτάκη, που ετοιμάζεται, ενόψει εκλογών, να υποσχεθεί τα πάντα προκειμένου να περισωθεί και να συνεχίσει το καταστροφικό της έργο: στην οικονομία, στα πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, στις εργατικές κατακτήσεις και στις εργασιακές σχέσεις, στην εμπλοκή της χώρας σ' όλα τα πολεμικά μέτωπα, μαζί με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο. Λίγα παραδείγματα αρκούν για να δείξουν τι πραγματικά κατάφερε (γιατί περί κατορθώματος πρόκειται) αυτή η άθλια κυ-

Πρέπει και μπορούμε να νικήσουμε

βέρνηση:

1. Να φέρει την αγοραστική δύναμη των μισθών των εργαζομένων στην τελευταία θέση της ΕΕ!
2. Να αυξήσει την κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων κατά 300%.
3. Να μειώσει το μερίδιο των μισθών στη διαμόρφωση του ΑΕΠ περίπου στο 35%, όσο ήταν σχεδόν και στην περίοδο της Δικτατορίας.
4. Να αυξήσει κατά 40% τα (δηλωθέντα) καθαρά κέρδη των εισηγμένων στο χρηματιστήριο εταιρειών το πρώτο εξάμηνο του 2026 σε σχέση με το αντίστοιχο του 2025.
5. Να «ελαστικοποιήσει», με τη χρήση των μνημονιακών διατάξεων αλλά και την τρομοκρατία, όλες τις ρυθμίσεις ωρίμανσης των μισθών, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης να υποβαθμίζεται μισθολογικά και να πλησιάζει στα όρια του κατώτατου μισθμού.
6. Να μειώσει την φορολόγηση των κερδών (έχει πέσει στο 22%) και τις εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές, θέτοντας σε κίνδυνο το ασφαλιστικό σύστημα. Ήδη έχουν δηλώσει ότι θα προχωρήσουν σε νέα αντιδραστική μεταρρύθμιση.
7. Να μειώνει διαρκώς τις δαπάνες για παιδεία, υγεία και κοινωνικές παροχές με αποτέλεσμα να κλείνουν τα δημόσια σχολεία, τα νοσοκομεία, οι παιδικοί σταθμοί και να γίνεται ο Νονός της ιδιωτικής εκπαίδευσης, παρά και ενάντια στο Σύνταγμα.

Όλα τα παραπάνω και πολλά άλλα έχουν αυξήσει σε πολύ μεγάλο βαθμό τις κοινωνικές και ταξικές ανισότητες, έχουν επιδεινώσει τα νομοθετημένα εργατικά δικαιώματα, τις εργασιακές σχέσεις κ.ά. Στην πράξη, στους χώρους δουλειάς, στα εργοστάσια, στα γιαπιά «βασιλεύει» η πλήρης

ασυδοσία και ο νόμος που επικρατεί είναι η αυθαιρεσία του κάθε εργοδότη.

Όμως, η αντιδραστική πολιτική των νεοφιλελεύθερων αγριανθρώπων της κυβέρνησης έχει και άλλα «επιτεύγματα» που μας οδηγούν, χωρίς υπερβολή, στην πλήρη καταστροφή:

- i. Μεγαλώνει διαρκώς τις δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς (ήδη έχουν ξεπεράσει το 4% του ΑΕΠ) για την αγορά Ραφάλ, Μπελαρά, Μπεργκαμίνι και F-35 που είναι ενταγμένοι στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των ΗΠΑ και όχι στη «άμυνα της χώρας», όπως ψευδώς ισχυρίζεται ο Μητσοτάκης, ο Δένδιας κ.λπ.
- ii. Αποτελεί μέρος της αντιδραστικής και επικίνδυνης για τον ελληνικό λαό και τους λαούς της περιοχής συμμαχίας «3+1» (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ+ΗΠΑ), συμμετέχοντας άμεσα στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και στον πόλεμο κατά του Ιράν.
- iii. Έχει μετατρέψει την Αλεξανδρούπολη και τη Σούδα σε ορμητήρια των δυο μεγάλων πολεμικών συγκρούσεων, συμμετέχει ενεργά (με χρήματα, πολεμικό υλικό, φρεγάτες κ.ά.), για τα οποία η χώρα μας έχει γίνει στόχος από τις θιγόμενες χώρες (Ρωσία, Ιράν).
- iv. Κλιμακώνεται διαρκώς η ένταση με τη γειτονική Τουρκία, σε σημείο να μην αποκλείεται ακόμη και ένα θερμό επεισόδιο.

Απέναντι σ' όλα αυτά, η «αντιπολίτευση» (ΕΛΑΣ, ΠΑΣΟΚ, κ.λπ.) ακόμη και για τα κοινοβουλευτικά δεδομένα, όχι μόνο σιωπά και μένει αδρανής, αλλά λίγο έως πολύ συμφωνεί. Άλλωστε, στη διαμόρφωση αυτών των πολιτικών κατευθύνσεων και συμμαχιών συνετέλεσαν ή και εξακολουθούν να παίζουν ρόλο. Όλοι τους, με τη βοήθεια των ΜΜΕ, χαλάνε τον κόσμο,

ξεκατινιάζονται για την α' ή β' παρόλα του Άδωνη, αλλά για τα ουσιαστικά προβλήματα που αφορούν στο βιοτικό επίπεδο, στα δημοκρατικά και εργατικά δικαιώματα και ελευθερίες αποφεύγουν ακόμη και να αναφερθούν. Όποτε αναγκάζονται να μιλήσουν, δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο, που δεν είναι καλύτερο από εκείνο του Μητσοτάκη. Π.χ, για τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια» -παρότι το ΣτΕ τα έβγαλε παράνομα-, το ΠΑΣΟΚ λέει ότι θα επιτρέψει «τα ιδιωτικά μη κρατικά αρκεί να μην είναι κερδοφόρα»! Η ΕΛΑΣ του Τσίπρα λέει ότι «δε θα ίδρυε τα ιδιωτικά πανεπιστήμια» και «δε θα καταργήσει το άρθρο 16 του Συντάγματος», αλλά ταυτόχρονα «δε θα καταργήσει και τον νόμο Πιερρακάκη», που επιτρέπει τη λειτουργία των ιδιωτικών! Σε συνέντευξή του, ο Αλ. Τρίπρας δήλωσε το εξής, κλείνοντας το μάτι στο μεγάλο κεφάλαιο: «Τον πλούτο θα τον φορολογήσουμε. Τους επιχειρηματίες γιατί; Δε θα αυξήσουμε ούτε ένα ευρώ τον φόρο σε αυτό που ονομάζουμε 'επιχειρηματικότητα' και 'μεσαία τάξη'. Ούτε ένα ευρώ».

Πρέπει να τελειώνουμε με όλους αυτούς!

Πρέπει να τελειώνουμε με όλους αυτούς, όχι μόνο με την άθλια κυβέρνηση. Γιατί, προκειμένου να ευνοήσουν τους ιμπεριαλιστές και το κεφάλαιο, όλοι τους δε θα αφήσουν ούτε ένα ευρώ για μας από τον πλούτο που παράγουμε με την εργασία μας, ούτε μια μέρα ειρήνης και ευημερίας. Το έργο φαίνεται δύσκολο, και είναι όντως, αλλά όλα εξαρτώνται από εμάς, που είμαστε η τεράστια πλειοψηφία της κοινωνίας. Το πρώτο βήμα μπορεί να γίνει στις εκλογές που έρχονται. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία μπορούν να δείξουν τη δύναμή τους, να χαράξουν έναν δρόμο διαφορετικό και όχι αυτόν της βέβαιης καταστροφής των αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων, όπως του σταλινικού ΚΚΕ. Η ΟΚΔΕ με το πρόγραμμά της, την πολιτική και τη δράση της δείχνει πώς να αποφύγουμε την καταστροφή, πώς θα επιτύχουμε μια κοινωνία χωρίς φτώχεια και πολέμους. Ενίσχυσε και υποστήριξε την!

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

ΕΛΛΑΔΑ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ (ΕΕΤΤ), οι συνδρομητές σε Cosmote, Vodafone, Nova θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη με τους παρόχους να ανακοινώνουν αυξήσεις έως και 3 ευρώ τον μήνα. Τα έσοδα των παρόχων το 2024 ενισχύθηκαν κατά 4,4%, όπως αποδεικνύουν τα στοιχεία της ΕΕΤΤ. Ειδικότερα, ο τζίρος τους διαμορφώθηκε στα 5,503 δις. ευρώ, αυξημένος από τα 5,271 δις. ευρώ το 2023, με την κινητή τηλεφωνία να σπάει για πρώτη φορά το φράγμα των 2 δις. ευρώ. Το ανοδικό ράλι συνεχίστηκε και το 2025, καθώς στο πρώτο εξάμηνο ο κύκλος εργασιών των τηλεπικοινωνιακών παρόχων ήταν ενισχυμένος κατά 3,5% σε ετήσια βάση διαμορφωμένος στα 2,81 δις. ευρώ έναντι των 2,71 δις. ευρώ το αντίστοιχο εξάμηνο του 2024.

Λ. Δ. ΚΟΝΓΚΟ

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΥΓΕΙΑΣ (ΠΟΥ) θέτει την χώρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης δεδομένου ότι η επιδημία του Έμπολα εξαπλώνεται ταχύτερα από άλλες φορές. Η επιδημία που κηρύχθηκε στα μέσα Μαΐου έχει ήδη στοιχίσει τη ζωή σε 796 ανθρώπους, με τον αριθμό των επιβεβαιωμένων κρουσμάτων να φτάνουν 2.003. Συγκριτικά, η επιδημία του Έμπολα του 2018 χρειάστηκε περισσότερους από 10 μήνες για να φθάσει στο όριο των 2.000 επιβεβαιωμένων κρουσμάτων (2.300 θανάτους για 3.500 καταγεγραμμένους ασθενείς σε 2 χρόνια). Η μεγαλύτερη ανησυχία του ΠΟΥ έχει να κάνει με τη μετάδοση της νόσου στην επαρχία Ιτούρι (βορειοανατολικά στη ΛΔ Κονγκό), εστία αυτής της 17ης κατά σειρά επιδημίας όπου πάνω από το 80% των νέων κρουσμάτων έχει καταγραφεί εκτός των καταλόγων των γνωστών επαφών. Αυτό δείχνει πως αλυσίδες μετάδοσης συνεχίζουν να διαφεύγουν της πρόληψης. Περίπου τα δύο τρίτα των θανάτων σημειώνονται μέσα στις κοινότητες σε άτομα που δεν έλαβαν ποτέ φροντίδα σε κάποια υγειονομική μονάδα. Ο ΟΗΕ πρόκειται να αποστείλει 70.000 εμβόλια, δηλαδή σταγόνα στον ωκεανό, καθώς ο πληθυσμός ανέρχεται στα 116.452.162.

ΕΥΡΩΠΗ

ΜΕ ΒΑΣΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ GUARDIAN, οι τιμές των αγροτικών προϊόντων θα αυξηθούν εξαιτίας της κλιματικής κρίσης και των υψηλών θερμοκρασιών. Η παραγωγή των ελαιώνων έχει μειωθεί, με αποτέλεσμα η τιμή του ελαιολάδου να αυξηθεί ξανά. Στη Γαλλία, η ένωση παραγωγών λαχανικών Légumes de France προειδοποίησε ότι έχουν χαθεί χιλιάδες τόνοι προϊόντων αξίας δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ. Η παραγωγή αναμένεται να μειωθεί έως και στο μισό λόγω της ανομβρίας. Οι υψηλές θερμοκρασίες έχουν επιβραδύνει την ωρίμανση των σταφυλιών σε διάσπριμες οινοπαραγωγικές περιοχές με τις αποδόσεις των αμπελώνων να είναι περίπου 10% χαμηλότερες από πέρυσι. Στην Ισπανία, το υπουργείο Γεωργίας προβλέπει ότι η παραγωγή σιτηρών για την περίοδο 2026-2027 θα μειωθεί από τα 24 εκατομμύρια τόνους το 2025 σε λίγο πάνω από 18,5 εκατομμύρια. Η παραγωγή ηλιανθου, που αποτελεί βασική πρώτη ύλη για τα μαγειρικά έλαια, εκτιμάται ότι θα είναι μειωμένη κατά 7%, ενώ η πρόβλεψη για το καλαμπόκι μειώθηκε κατά 6%. Παράλληλα, οι εκτιμήσεις για τις πατάτες και τη σόγια περιορίστηκαν κατά 3%.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Τρόμος ενόψει χειμώνα

Το ντόμινο αυξήσεων σε όλα τα είδη κατανάλωσης που προκάλεσε ο πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν, έχει δημιουργήσει ασφυκτική πίεση στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Είναι γνωστό ότι η ακρίβεια δεν είναι αποκλειστικά εισαγόμενη, αλλά βασίζεται στη διατήρηση και αύξηση των κερδών των κυρίαρχων επιχειρήσεων. Η έμμεση αύξηση των επιτοκίων από τον Μπέσεντ (Υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ), προκαλεί φόβο για επερχόμενη οικονομική κρίση στις, ήδη χτυπημένες από την ακρίβεια, εργαζόμενες μάζες.

Τα τρόφιμα στα ύψη!

Στα βασικά είδη κατανάλωσης και κυρίως στα τρόφιμα, οι αυξήσεις είναι στο 30% την τελευταία πενταετία. Σε σχέση με το α' εξάμηνο του 2025, το α' εξάμηνο του 2026 το κρέας έχει αυξηθεί κατά 12,8%, ενώ την τελευταία πενταετία κατά 52%! Δεν μπορεί να φταίνε οι ζωνοόσοι και οι εισαγωγές, όπως προπαγανδίζει η χειρότερη κυβέρνηση της Μεταπολίτευσης, καθώς ταυτόχρονα στα εσπεριδοειδή (μειωμένη αγροτική παραγωγή και αύξηση εισαγωγών) υπήρξε αύξηση τιμών κατά 18%, έναντι 7,5% στην Ευρωζώνη και στη σοκολάτα (εισαγωγές κακάο) 7,7% αύξηση τιμών έναντι 5,7% στην Ευρωζώνη.

Τα λιπάσματα παραμένουν ένα τεράστιο αγκάθι, καθώς οι αυξήσεις τιμών βρίσκονται μεσοσταθμικά στο 35%. Ενδεικτικά, μπορεί η τιμή της ουρίας να επανήλθε σε 10% αύξηση τιμής σε σχέση με πέρυσι, αλλά τα φωσφορικά λιπάσματα παρουσιάζουν πολύ σημαντική αύξηση, λόγω της εκρηκτικής αύξησης τιμής του Θείου (κατά 300%). Μαζί με την εκρηκτική αύξηση της τιμής των καυσίμων, έχουν επηρεάσει ακόμα και την αγροτική παραγωγή στις ΗΠΑ, που βρίσκεται μπροστά σε κρίση, πόσο μάλλον τον αγροτικό τομέα στην Ελλάδα που βρίσκεται αντιμέτωπος με αφανισμό, λόγω των καταστροφικών πολιτικών της Ε.Ε. και της κυβέρνησης (Mercosur).

Σύμφωνα με στοιχεία του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ), ο εναρμονισμένος δείκτης τιμών καταναλωτή διαμορφώθηκε τον Μάιο στην Ελλάδα σε 4,9% και στην ευρωζώνη σε 3,2% από 4,6% και 3% τον Απρίλιο αντίστοιχα. Η κυβερνητική προπαγάνδα περί «εισαγόμενης ακρίβειας» δεν πείθει, αλλά εξοργίζει.

Έρχεται πολύ βαρύς χειμώνας!

Η τιμή της βενζίνης παραμένει σταθερά πάνω από 2€/λίτρο, του πετρελαίου κίνησης έχει κάνει άλμα 17,7% σε σχέση με Ιούλιο 2025, ενώ το κύριο πρόβλημα που εμφανίζεται είναι η τιμή του πετρελαίου θέρμανσης που φέτος θα διαμορφωθεί στα 1,80€/λίτρο, από 1,10€/λίτρο πέρυσι και ποσοστιαία αύξηση 64%! Καθώς το 60% της τελικής τιμής των καυσίμων στην Ελλάδα αποτελείται από έμμεσους φόρους, παρά τη σημαντική μείωση κατανάλωσης, οι φόροι του κράτους έχουν αυξηθεί λόγω της ανόδου των τιμών.

Όσον αφορά το ρεύμα, η τιμή της μεγαβατώρας αυτή τη στιγμή είναι στα 173,73€, 59% αυξημένη από μερικές μέρες πριν. Την τελευταία πενταετία,

το πετρέλαιο θέρμανσης έχει σωρευτική αύξηση 57,52% από το 2021, ενώ το ηλεκτρικό ρεύμα έχει αυξηθεί κατά 43,52%. Όλα αυτά, ενώ τα καθαρά κέρδη των εταιρειών ΑΠΕ είναι 4,92 δισ. ευρώ στο α' εξάμηνο του 2026, έναντι 4,16 δισ. ευρώ στο α' εξάμηνο του 2025, αυξημένα κατά 18,1%. Ο χειμώνας που έρχεται με αυτές τις αυξήσεις θα είναι ιδιαίτερα βαρύς για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Πολύ άσχημη η κατάσταση των εργαζομένων

Το 27,5% του πληθυσμού βρισκόταν το 2025 σε κίνδυνο φτώχειας, το 68% των νοικοκυριών δηλώνει ότι δυσκολεύονται να τα βγάλουν πέρα, ενώ για το φτωχότερο 20% των νοικοκυριών η κατάσταση είναι πολύ πιο πιεστική, με τα στοιχεία να δείχνουν ότι μόνο τα τρόφιμα και η στέγαση απορροφούν το 56% του συνολικού προϋπολογισμού. Σύμφωνα με την τελευταία έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών της ΕΛΣΤΑΤ, ένα μέσο νοικοκυριό δαπανούσε ήδη περίπου 1.725 ευρώ τον μήνα, 3,6% και 60€ περισσότερα από έναν χρόνο πριν. Σε αυτήν την κατάσταση η κυβέρνηση διατρανώνει ότι «λύνει» ένα κοινωνικό πρόβλημα με τις διπλές συντάξεις χηρείας σε 8.500 δικαιούχους, αποκρύπτοντας ότι εκτός ρύθμισης είναι άλλοι 100.000!

Η ακρίβεια αυξάνει τους φόρους και τα κέρδη

Ενώ το ακαθάριστο διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών σημείωσε καθαρή μείωση κατά 2,5% το β' τρίμηνο του 2026 σε σχέση με το α' τρίμηνο, τα συνολικά έσοδα από φόρους στο α' εξάμηνο ανήλθαν σε 34 δισ. ευρώ, με υπέρβαση στόχου σχεδόν 1 δισ. ευρώ. Τα έσοδα από ΦΠΑ ανήλθαν στα 14,6 δισ. ευρώ, με υπέρβαση έναντι του στόχου σχεδόν 600 εκατ. ευρώ. Ενώ οι πραγματικοί ρυθμοί ανάπτυξης είναι 2,5% με επίσημα στοιχεία, η αύξηση των κρατικών εσόδων από ΦΠΑ είναι 59,3% και από φορολογία φυσικών προσώπων είναι 56,1%. Η συμμετοχή των μισθωτών στους άμεσους φόρους είναι 44%, των συνταξιούχων 20%, ενώ οι έμμεσοι φόροι, οι οποίοι και πλήττουν κατά συντριπτικά ποσοστά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία είναι στο 62% των φόρων, έναντι 38% οι άμεσοι. Η ακρίβεια αποτελεί ένα δομικό εργαλείο αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των καπιταλιστών και της αστικής ελίτ, έναν μηχανισμό εκτίναξης κερδών, παρασιτισμού και γιγάντωσης των κοινωνικών ανισοτήτων.

Πρέπει να ανατρέψουμε αυτή τη νεοφιλελεύθερη πολιτική και την άθλια κυβέρνηση των πλουσίων και της ελίτ, αν θέλουμε να σωθούμε από την ακρίβεια, τον πόλεμο και την εξαθλίωση. Να κάνουμε μια χρήσιμη πολιτική επιλογή που να σπάει με τη λογική του κέρδους και να βάζει στο κέντρο της τις ανάγκες μας. Ο μόνος δρόμος είναι ο δρόμος του αγώνα και της ανυποχώρητης πάλης ενάντια στις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Να ενισχύσουμε την Επαναστατική Αριστερά, να οργανωθούμε στην ΟΚΔΕ για να ανοίξουμε έναν δρόμο σωτηρίας από το καπιταλιστικό σύστημα.

Επίκαιρα...

Η κυβέρνηση ΝΔ ιδιωτικοποιεί μέχρι και την Ακρόπολη

Τον Αύγουστο, ο αρχαιολογικός χώρος της Ακρόπολης λειτουργούσε ανά διαστήματα χωρίς τουαλέτα, χωρίς φωτισμό και χωρίς ανελκυστήρα, με αποτέλεσμα να τραυματίζονται άνθρωποι με κινητικά προβλήματα. Ο λόγος είναι η παραχώρηση της «διαχείρισης και εκμετάλλευσης» του χώρου σε ιδιώτες. Στις 17/04 ο ΟΔΑΠ (Οργανισμός Ανάπτυξης και Διαχείρισης της Ελληνικής Πολιτιστικής Κληρονομιάς), με απόφαση της υπουργού Πολιτισμού, Λ. Μενδώνη, προκήρυξε διαγωνισμό για την «εκμίσθωση χώρων υγιεινής και καθαριότητας και θυρίδων φύλαξης (lockers) και του δικαιώματος εγκατάστασης συστημάτων ελέγχου εισόδου σε αρχαιολογικούς χώρους με υποχρέωση παροχής υπηρεσιών καθαρισμού, συντήρησης και λειτουργίας εγκαταστάσεων». Παραχώρηση δηλαδή της τουαλέτας και των ντουλαπιών φύλαξης σε ιδιώτη, ώστε να «πουλάει» την πρόσβαση σε αυτά. Το «ενοίκιο»-αντίτιμο προς το ελληνικό δημόσιο είναι μονάχα 2.258 ευρώ και 2% των μηνιαίων κερδών του ιδιώτη. Ο διαγωνισμός έληξε στα τέλη Μαΐου. Η ανάδοχος εταιρεία είναι η «PUBLIC SHINE FACILITY MANAGEMENT ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΚΤΙΡΙΩΝ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», η μόνη που υπέβαλε πρόταση, αποδεικνύοντας το «φωτογραφικό» του διαγωνισμού. Πρόκειται για μια εταιρεία αμφίβολου χαρακτήρα και νομικής υπόστασης. Ήδη το ταμείο του ίδιου του αρχαιολογικού χώρου έχει περάσει σε ιδιώτη, όπως και 21 πωλητήρια αρχαιολογικών χώρων. Επίσης, είναι νόμιμη πλέον η χρήση 19 αρχαιολογικών χώρων από ιδιώτες, για τραπεζώματα σε τουρίστες. Στις 29/07, η κυβέρνηση πέρασε νομοσχέδιο, με το οποίο η διαχείριση όλης της περιουσίας του υπουργείου Πολιτισμού περνάει σε ανώνυμη εταιρεία, με μοναδικό σκοπό την εμπορική-τουριστική εκμετάλλευση.

Πέρασε το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του νερού

Στις 31/07, η κυβέρνηση ψήφισε νομοσχέδιο για τη «μεταρρύθμιση» του δικτύου ύδρευσης-άρδευσης. Πρόκειται για ένα σχέδιο πλήρους ιδιωτικοποίησης του νερού. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί ως άλλοθι την «ανάγκη εξορθολογισμού» του δικτύου, δηλαδή της υπερσυγκέντρωσης και της ιδιωτικοποίησης στα πρότυπα του επιτελικού κράτους. Ο νόμος περιλαμβάνει την υποχρεωτική υπαγωγή των ΔΕΥΑ (τοπικών δημόσιων υπηρεσιών ύδρευσης) των νομών Βοιωτίας, Φωκίδας και Ευβοίας στην ΕΥΔΑΠ και της Χαλκιδικής στην ΕΥΑΘ αντίστοιχα. Έχοντας διαλύσει τις τοπικές υπηρεσίες με τη χρόνια υποχρηματοδότηση, υποστελέχωση και την εισαγωγή εργολαβιών, η κυβέρνηση τώρα τις μεταφέρει στις 2 κεντρικές επιχειρήσεις, που είναι σε μεγάλο βαθμό ιδιωτικοποιημένες (38,67% η ΕΥΔΑΠ και 30,98% η ΕΥΑΘ) και εισηγμένες στο χρηματιστήριο. Δεύτερος κεντρικός άξονας του νόμου είναι η μεταφορά της τιμολόγησης, για αυτές τις περιοχές, από τους δήμους στη ΡΑΑΕΥ (Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων), η οποία θα κάνει τον τρόπο τιμολόγησης πιο αυθαίρετο και θα ανεβάσει τις τιμές. Ο νόμος προβλέπει πλέον και fast-track αναθέσεις έργων σε ιδιώτες χωρίς διαγωνισμό, με δικαιολογία το «κατεπείγον» της λειψυδρίας, όπως και τη μετακύλιση του κόστους έργων για τη λειψυδρία απευθείας στους καταναλωτές, στη λογική της «ανάκτησης κόστους». Έχοντας προχωρήσει την ιδιωτικοποίηση της παιδείας και της υγείας, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ιδιωτικοποιεί τον πολιτισμό και το νερό. Μένει να δούμε αν θα ιδιωτικοποιήσει τον αέρα.

Συνέντευξη στην ΕΠ του προέδρου της ΠΕΝΕΝ, Αντώνη Νταλακογιώργου

«Οι ναυτεργάτες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα»

ΕΠ: Ποια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κλάδος σας;

Τα βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Ναυτεργάτες την περίοδο που διανύουμε επικεντρώνονται στα παρακάτω: υπερεργασία, εντατικοποίηση, εξοντωτικά ωράρια εργασίας, εξουθενωτικά δρομολόγια, γενικευμένες παραβιάσεις στα θεσπισμένα τους δικαιώματα και στις ΣΣΕ, απλήρωτες υπερωρίες.

Οι Ναυτεργάτες είναι χωρίς ΣΣΕ στη ποντοπόρο Ναυτιλία και την αντίστοιχη στο εσωτερικό για 16 ολόκληρα χρόνια, υπάρχει δραματική μείωση των συντάξεων για τους απόμαχους του κλάδου, υπερφορολόγηση των εισοδημάτων τους, κλοπή της ακίνητης περιουσίας τους (ΝΑΤ) που φτιάχτηκε με το μόχθο πολλών γενεών Ναυτεργατών. Έτσι, έχει δημιουργηθεί ένα αντιδραστικό και αναχρονιστικό θεσμικό πλαίσιο που αφορά τις συνθήκες εργασίας, τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα και το ίδιο στο συνδικαλιστικό κίνημα που διέπεται από μία νομοθεσία που έχει την αφετηρία σε νόμους του Μεταξά της μεταπολεμικής περιόδου και τον αντεργατικό νόμο 330/76 που καθορίζει το δικαίωμα στην απεργία.

Συνολικά, τα προβλήματα αυτά, είναι αποτέλεσμα μιας σκληρής ταξικής πολιτικής η οποία εφαρμόζεται απ' όλες τις μεταπολιτευτικές Κυβερνήσεις, που έχει στο επίκεντρο την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία του παρασιτικού εφοπλιστικού κεφαλαίου με εντολοδόχους το πολιτικό προσωπικό του ΥΕΝ και την ΠΝΟ.

Αυτή την πολιτική στο σύνολο της αντιμάχεται καθημερινά η ΠΕΝΕΝ. Η μακρόχρονη προσπάθεια μας να οικοδομήσουμε μέσα στα καράβια ένα αγωνιστικό μπλοκ που θα αμφισβητεί την εφοπλιστική κυριαρχία και την πολιτική τους είναι πλέον γεγονός, κόντρα και ενάντια στο εφοπλιστικό κατεστημένο και τους ανθρώπους τους στην Ναυτιλία.

ΕΠ: Η Κυβέρνηση μαζί με τους εργοδότες προχώρησαν στην καταστολή των αγώνων σας. Πώς τους αντιμετωπίσατε και κερδίσατε;

Η ΠΕΝΕΝ τους τελευταίους 14 μήνες διεκδικεί ένα ρεκόρ και μία πρωτιά για το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας αφού όλες οι μεγάλες απεργιακές μάχες που δώσαμε, το μαύρο ενιαίο συστημικό μέτωπο (Κυβέρνηση - Εφοπλιστές - ΥΕΝ - ΠΝΟ - Δικαιοσύνη) τις έβγαλαν στην παρανομία!

Αυτό συνέβη στην 10ημερη Απεργία στα πλοία της Αδριατικής, αυτό επαναλήφθηκε στην 8ημερη στα πλοία RO/RO, αυτό συνεχίστηκε στην απεργία μας στα πλοία της Ραφήνας, αυτό έγινε πριν λίγες μέρες στο απεργιακό μπλόκο που κάναμε στο πλοίο «ΑΡΙΑΔΝΗ» της Attica Group.

Όλες αυτές οι απεργίες είχαν καθολική συμμετοχή στο 100% των μελών μας! Αυτό και πολλά ακόμη που αφορούν την πρωτοπόρα δράση μας, ταρακούνησαν το εφοπλιστικό κατεστημένο, που για πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική περίοδο βρίσκεται αντιμέτωπο με έναν ισχυρό, μαζικό, ενωμένο και αγωνιστικό δυναμικό που εμπιστεύεται την ΠΕΝΕΝ, την γραμμή της, τα αιτήματά, τους στόχους και τις διεκδικήσεις της.

Η αδιάλλακτη και μετωπική σύγκρουση μας με αυτό το μαύρο μέτωπο οδήγησε μόνο σε νικηφόρα αποτελέσματα. Στην πραγματικότητα η ΠΕΝΕΝ αποτελεί τον φόβο και τον τρόμο στο εφοπλιστικό κεφάλαιο και τα τσιράκια του.

Η κυβέρνηση σε όλους τους απεργιακούς αγώνες που δεν έχουν συμβολικό ή επετειακό χαρακτήρα βρίσκεται απέναντι στους εργαζόμενους που σηκώνουν το ανάστημά τους και συγκρούονται με την πολιτική της.

Τέτοιοι αγώνες εκτός των τειχών μπορούν σήμερα να ανοίξουν τον δρόμο για την πορεία που πρέπει να ακολουθηθεί το μαχόμενο συνδικαλιστικό κίνημα, για να αντιμετωπίσει νικηφόρα την επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων από το μέτωπο Κεφάλαιο - Κυβέρνηση - ΕΕ.

Απέναντι στον αυταρχισμό, την ποινικοποίηση των αγώνων και την καταστολή, το ταξικό κίνημα απαιτεί να διαμορφώσει ένα εργατικό δυναμικό στους αγώνες που θα συσπειρώνεται στην γραμμή της σύγκρουσης για να σε εμπιστευεται η εργατική τάξη να είναι οργανωμένο, αποφασισμένο, ανυποχώρητο, κατά τέτοιο τρόπο που να μην επιτρέπει στο αντίπαλο στρατόπεδο να δημιουργήσει καμία ρωγμή.

Αυτό ακριβώς καταφέραμε να οικοδομήσουμε στους Ναυτεργάτες, ως ΠΕΝΕΝ, με αποτέλεσμα όλο το οπλοστάσιο που διαθέτει το εφοπλιστικό κατεστημένο να το στείλουμε στον αγύριστο!

ΕΠ: Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική ηγεσία (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ κ.λπ.) και το ΠΑΜΕ ήταν απέναντί σας;

Πράγματι στους αγώνες που αναπτύξαμε, η ΓΣΕΕ, η ΠΝΟ και το σύνολο των εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού ήταν στρατευμένο με τα εφοπλιστικά συμφέροντα, αντιτάχθηκε με κάθε βρώμικο τρόπο στις απεργίες μας, φθάνοντας στο σημείο να ζητούν την καταστολή της ΠΕΝΕΝ και του απεργιακού δυναμικού της.

Με αυτές τις δυνάμεις είμαστε καθημερινά σε πόλεμο! Καμία αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει ότι ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός μπορεί να μεταλλαχθεί και να γίνει υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Ήταν και παραμένει η πέμπτη φάλαγγα στις γραμμές των εργαζομένων! Έχει τις ίδιες θέσεις και μοιράζονται τα ίδια οράματα με το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις και την ΕΕ.

Κανένας συμβιβασμός και καμία συνδιαλλαγή με αυτές τις δυνάμεις. Εάν η εργατική τάξη δεν ξεμπερδέψει με αυτούς δεν πρόκειται να δει άσπρη μέρα στα αιτήματα και τα δικαιώματά της.

Αναφορικά με το ΠΑΜΕ που ο ρόλος του σήμερα στα συνδικάτα και ο συσχετισμός δυνάμεων τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα είναι ενισχυμένος, ελέγχοντας μεγάλο μέρος Εργατικών Κέντρων και εκατοντάδων σωματείων, η ίδια η ζωή απαντά τι καταφέρνει στην πράξη απέναντι στην αδιάκοπη εργοδοτική επίθεση και στις αντιλαϊκές κυβερνητικές πολιτικές.

Την 8ετή περίοδο των μνημονίων και τα επόμενα χρόνια που ακολούθησαν έως σήμερα, που υπήρχε ένας καταιγισμός αντεργατικών θεσμικών μέτρων σε όλους τους τομείς, τι κατάφεραν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ;

Ποιο νομοθετικό μέτρο μπόρεσαν να μπλοκάρουν ή ανατρέψουν όταν η σημαία που σήκωναν στις διαδοχικές επιθέσεις ήταν συνεχώς να μιλούν για αιτία πολέμου;

Και όχι μόνο αυτό αλλά σε μεγάλα γεγονότα που έπρεπε να είναι εμπροσθοφυλακή του αγωνιστικού κινήματος, κατακυλούσε επιλέγοντας την συμπόρευση με τις δυνάμεις της ΓΣΕΕ και ενίοτε να καθορίζει τις αποφάσεις του από αυτή!

Πανηγυρίζει για αλλαγή των συσχετισμών σε οργανώσεις στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα αλλά ποτέ ως τώρα δεν αναφέρεται γιατί, παρ' όλα αυτά το δυναμικό τους, δεν κατάφερε να ανατρέψει όχι την συνολική αντιλαϊκή επίθεση αλλά ακόμα και επιμέρους πλευρές της.

Η ζωή επιβεβαιώνει ότι δεν έχει γραμμή σύγκρουσης-ρήξης και ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής. Οι αγώνες του είναι εντός των τειχών. Στην πράξη δεν αμφισβητεί την αντιδραστική πολιτική Κεφαλαίου - Κυβέρνησης - ΕΕ έχουν σταθερό προσανατολισμό τον κοινοβουλευτισμό και κινούνται μέσα σε αυτό το όριο και πλαίσιο. Η ταξική ρητορική του δεν συνάδει με αντίστοιχο προσανατολισμό μέσα στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα.

Από την άλλη, οφείλουμε να σημειώσουμε την πάγια εχθρική στάση του απέναντι στο υπόλοιπο μαχόμενο κίνημα, στα συνδικάτα, που συνιστά υπονόμευση της προσπάθειας όλο το ταξικό κίνημα να πορευτεί ενιαία απέναντι στις πολιτικές που καταδυναστεύουν τις ζωές των εργαζομένων.

Εμείς, ως ΠΕΝΕΝ, βλέπουμε την ανάγκη της ανασυγκρότησης και αντεπίθεσης του κινήματος, όχι μόνο ή κυρίως με την αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων, αλλά με την οικοδόμηση από τα κάτω, μέσα στους χώρους δουλειάς, με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους εργαζόμενους, ενός ενωτικού - μαζικού- αγωνιστικού κινήματος που οι εργαζόμενοι, διαβολοστέλνοντας το μοντέλο της ανάθεσης, θα πάρουν οι ίδιοι στα χέρια τους τα προβλήματα και θα χαράξουν την πολιτική τους απέναντι στο κεφάλαιο, τους πολιτικούς και συνδικαλιστικούς εκπροσώπους του.

Ένα τέτοιο κίνημα έχουν ανάγκη σήμερα οι εργαζόμενοι για να βρεθούν στο προσκήνιο, βάζοντας τέλος στην καταβράθρωση των δικαιωμάτων τους.

Εργατικές δολοφονίες
Θυσίες στον βωμό του κέρδους

Σε πρόσφατες δηλώσεις του, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζομένων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος (ΟΣΕΤΕΕ), Ανδρέας Στοϊμενίδης, τόνισε ότι το 2026 1 εργαζόμενος δολοφονείται εν ώρα εργασίας κάθε 2 μέρες. Συγκεκριμένα, από τη 1 Γενάρη μέχρι και τις 4 Αυγούστου του 2026, 108 εργαζόμενοι έχασαν τη ζωή τους εν ώρα εργασίας, με 17 από αυτούς μόνο την εβδομάδα 27 Ιουλίου έως 4 Αυγούστου. Σύμφωνα με πρόβλεψη που προκύπτει από τη διαρκή έρευνα που διενεργεί η ΟΣΕΤΕΕ, το 2026 θα συντελεστεί υψηλό πενταετίας όσον αφορά τις εργατικές δολοφονίες. Σε αυτό θα πρέπει να υπολογίσουμε και τα «αόρατα» εργατικά δυστυχήματα, δηλαδή περιστατικά θανάτων εν ώρα εργασίας που δεν καταγράφονται. Σύμφωνα με την Eurostat, στην Ελλάδα καταγράφεται μόλις το 30% – 40% των εργατικών ατυχημάτων, καθώς μεγάλες κατηγορίες εργαζομένων (αγρότες, ναυτικοί, εργαζόμενοι σε λατομεία και μαρμαράδικα) εξαιρούνται από την καταγραφή. Αυτό σημαίνει ότι για κάθε δηλωμένο εργατικό ατύχημα υπάρχουν τουλάχιστον δύο που δεν δηλώνονται ποτέ. Την εικόνα συμπληρώνουν τα ατυχήματα που οδηγούν σε σοβαρούς τραυματισμούς εν ώρα εργασίας. Από την αρχή του έτους μέχρι τον Αύγουστο, έχουν φτάσει τους 224 την ίδια στιγμή που είχαν καταγραφεί 332 συνολικά για το 2025. Το γεγονός της μετατροπής των χώρων εργασίας σε βωμούς θυσίας των εργαζομένων για χάρη του κεφαλαίου τονίζει και η έκθεση της Επιθεώρησης Εργασίας. Το 2025 τα αναγγελλθέντα εργατικά ατυχήματα ανήλθαν στις 20.500, δηλαδή 70% παραπάνω σε σχέση με το 2021 και πενταπλάσια από το 2000, χρονιά σύστασης της υπηρεσίας.

Η κατάσταση δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική, όταν οι εργασιακές σχέσεις και τα εργασιακά δικαιώματα έχουν κατακρεουργηθεί από τον νεοφιλελευθερισμό. Έπειτα από μια 10ετία σκληρών μνημονιακών επιθέσεων, διάλυσης των ελεγκτικών μηχανισμών, εφαρμογής του δόγματος «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο», οι εργασιακοί χώροι έχουν μετατραπεί σε αρένες θανάτου. Οποιοσδήποτε νόμος για την υγεία και την ασφάλεια των εργαζομένων ξηλώνεται σταδιακά ως δώρο της κυβέρνησης προς τους εργοδότες, ενώ οι ελεγκτικοί μηχανισμοί αδυνατίζουν διαρκώς με την αφαίρεση αρμοδιοτήτων από την Επιθεώρηση Εργασίας και την προσπάθεια σταδιακού περάσματος των αρμοδιοτήτων της σε ιδιώτες. Είναι χαρακτηριστικό ότι υπάρχουν ακόμα και περιοχές της χώρας όπου αντιστοιχεί ένας τεχνικός επιθεωρητής για 15.000 (!) επιχειρήσεις.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη απαξιώνει πλήρως τις ζωές των εργαζόμενων, θεωρώντας τους αναλώσιμους σε βαθμό που καταλήγουν ακόμα και στο θάνατο πάνω στη δουλειά. Από τη πρώτη στιγμή που η ΟΣΕΤΕΕ δημοσίευσε την ετήσια έκθεση για το 2025, στις 8 Γενάρη 2026, η κυβέρνηση έσπευσε να υποβαθμίσει το ζήτημα και να αντιστρέψει την πραγματικότητα, παρουσιάζοντας μάλιστα στοιχεία από αρκετά παλαιότερη έκθεση της Eurostat, που καλύπτει την περίοδο 2018-2022, σύμφωνα με την οποία η Ελλάδα είναι η 4η χώρα με τα λιγότερα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα. Λίγες ημέρες αργότερα, στις 26 Γενάρη, 5 εργαζόμενες, μητέρες μικρών παιδιών απανθρακώθηκαν μετά από έκρηξη στο εργοστάσιο «Βιολάντα» στα Τρίκαλα. Και προφανώς ο εργοδότης έπεσε στα μαλακά. Ακόμα και όταν τα σωματεία καταγγέλλουν τις συνθήκες εργασίας και τους κινδύνους με αγώνες και απεργίες, τα δικαστήρια σπεύδουν να βγάλουν παράνομες τις απεργίες τους και η κυβέρνηση τους επιτίθεται αντί να παρθεί οποιοδήποτε μέτρο για την ασφάλεια και την προστασία των εργαζομένων (βλ. Τέμπη, Βιολάντα, ΠΕΝΕΝ).

Τα εκατοντάδες εργατικά «ατυχήματα»- εγκλήματα, οι νεκροί των Τεμπών, της Βιολάντα, οι διανομείς που αφήνουν την τελευταία τους πνοή στον δρόμο, αποδεικνύουν ότι το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και οι πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων και του κέρδους δολοφονούν. Με την ενόητα, την οργάνωση και τον αποφασιστικό αγώνα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, να ανοίξουμε τον δρόμο για μια ζωή με αξιοπρέπεια, για να μην θρηνήσουμε άλλα θύματα της τάξης μας. Να διώξουμε την εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη και να επιβάλουμε το δίκιο μας στους εργοδότες που μας θέλουν θυσία για το κέρδος τους.

ΠΟΛΕΜΟΣ – ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΑΡΘΡΟΥ 16 – ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Το φοιτητικό κίνημα σε επικίνδυνο σταυροδρόμι

Η φετινή ακαδημαϊκή χρονιά ξεκινάει με μία πολεμική πραγματικότητα, που εγκυμονεί θανάσιμους κινδύνους για τη νεολαία και το φοιτητικό κίνημα. Η βαθύτερη συμμετοχή στους σχεδιασμούς ΗΠΑ-Σιωνιστών σημαίνει δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, στρατιωτικές συμφωνίες και βάσεις. Το κόστος καλείται να πληρώσει η ελληνική κοινωνία, με πετσόκομμα της χρηματοδότησης για Παιδεία, Υγεία, φοιτητική μέριμνα και κοινωνικές ανάγκες, αλλά και με εξοντωτική ακρίβεια. Η μετατροπή της χώρας σε στρατιωτικό ορμητήριο και η ενεργή παρουσία σε πολεμικά μέτωπα (ουκρανικά drone στη Μεσόγειο, αποστολή patriot στη Σ. Αραβία, χρήση βάσεων για αμερικανικά μαχητικά κ.λπ.), όπως και η όξυνση των ελληνοτουρκικών ανταγωνισμών, μάς μετατρέπουν σε στόχο μιας γενικευμένης σύγκρουσης. Η νεολαία καλείται έτσι να πληρώσει διπλά: με την υποβάθμιση της ζωής της σήμερα και με τον κίνδυνο να θυσιαστεί αύριο στους πολεμικούς ανταγωνισμούς.

Η πολεμική προετοιμασία εισβάλλει στις σχολές με κεντρική τομή την επιδίωξη αναθεώρησης του συντάγματος και κατάργησης του Άρθρου 16 (κατάκτησης από το Σύνταγμα του 1975, δηλαδή της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των αγώνων της Μεταπολίτευσης), που ρητά απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αυτή η κατάργηση αποτελεί προϋπόθεση για την ανεμπόδιστη εφαρμογή των αντικει-

δευτικών νόμων. Θα αποτελέσει «πράσινο φως» για τη μετατροπή της εκπαίδευσης σε μία αγορά, όπου τα πάντα θα αγοράζονται και πωλούνται. Τα πτυχία θα υποβαθμιστούν ακόμα παραπέρα, δε θα έχουν κανένα επαγγελματικό δικαίωμα. Η νεολαία θα καταδικαστεί σε ένα ατελείωτο κυνήγι πιστοποιήσεων και ECTS («διδακτικών μονάδων») επί πληρωμή εντός ενός δημόσιου πανεπιστημίου, που θα λειτουργεί όλο και περισσότερο ως σούπερ μάρκετ. Συνολικά, η εκπαίδευση και πολύ περισσότερο η μόρφωση θα γίνει προνόμιο αποκλειστικά των παιδιών της αστικής τάξης και των ανώτερων μικροαστικών στρωμάτων. Για τους υπόλοιπους προβλέπονται πειθαρχικά, διαγραφές και εν τέλει μια «μαύρη» εργασία.

Πα να προχωρήσουν τους πολεμικούς σχεδιασμούς και να μεταφέρουν την κρίση και το κόστος του πολέμου στις πλάτες εργαζομένων και νεολαίας, εντείνουν την καταστολή ενάντια σε δικαιώματα και ελευθερίες. Η ποινικοποίηση της νεολαίας, η επίθεση στις συλλογικές διεκδικήσεις, η οικοδόμηση ενός σιδηρόφρακτου κράτους έκτακτης ανάγκης, οι κραυγές για «ακροαριστερή τρομοκρατία» κ.λπ. αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της προσπάθειας. Η νεολαία βαφτίζεται ντε φάκτο εγκληματίας και «ταραχοποιό στοιχείο» που πρέπει να χτυπηθεί: συλλήψεις μαθητών, εκκενώσεις καταλήψεων, διώξεις εκπαιδευτικών που αντιστέκονται στην αξιολόγηση. Όλα αυτά την ίδια στιγμή που μια κυβέρνηση διαφθοράς, σκανδάλων και κάθε λογής «φραπέ-

δων» απολαμβάνει πλήρη ατιμωρησία.

Παρά το δύσκολο τοπίο, η κυβέρνηση δεν είναι παντοδύναμη. Η αρπακτική πολιτική της συγκρούεται με τις κοινωνικές ανάγκες, με κατακτήσεις δεκαετιών, τελικά με την ίδια την πραγματικότητα – διαμορφώνοντας μια κατάσταση αφόρητη. Γι' αυτό βλέπουμε μια διαρκή «φυγή προς τα εμπρός» παράλληλα με δυσκολία εφαρμογής και εδραίωσης πολλών επιθέσεων στην πράξη. Οι αξιολογήσεις δεν έχουν κατορθώσει να εφαρμοστεί ολοκληρωμένα εδώ και χρόνια, χάρη στην απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών. Οι εξετάσεις PISA δεν έχει πραγματοποιηθεί. Η Πανεπιστημιακή Αστυνομία κατέληξε σε φιάσκο. Τα ιδιωτικά «ΑΕΙ» προσέφεραν ένα ακόμα φιάσκο (αν και επικίνδυνο – βλ. σχετικό άρθρο), επαναφέροντας, αντικειμενικά, το θέμα της πάλης για την κατάργησή τους.

Το βασικότερο πρόβλημα είναι ότι το φοιτητικό κίνημα μπαίνει στη νέα χρονιά βαθιά ανοργάνωτο και απροετοίμαστο. Μπροστά στην ψήφιση της αναθεώρησης του Άρθρου 16 δεν υπήρξε ουσιαστικά η παραμικρή αντίδραση. Η ΠΚΣ/ΚΝΕ, που για χρόνια υποβάθμιζε τη σημασία του Άρθρου 16 με τη λογική «τι κρατικό, τι ιδιωτικό, πάλι καπιταλισμό έχουμε», εμφανίζεται σήμερα όψιμα ως υπερασπιστής του, για εκλογικούς λόγους. Αντίστοιχα, οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς στις σχολές δεν πήραν καμία ουσιαστική πρωτοβουλία: η αδράνειά τους καταλήγει σε έναν ακολουθητισμό προς ρεφορμιστές και «προοδευτικούς», προσδοκώ-

ντας σε εκλογικά αποτελέσματα.

Δεν έχουμε, την πολυτέλεια της αναμονής ή των «συμβολικών» ξεσπασμάτων – ιδιαίτερα τη στιγμή όπου οι σχολές απειλούνται να ρημάξουν ακόμα περισσότερο από τον άγριο ταξικό «κόφτη» της ΕΒΕ (χιλιάδες κενές θέσεις και αντίστοιχη μείωση εισακτέων, φτιάχνοντας «πελατεία» για τα ιδιωτικά και στέλνοντας κόσμο στην αμορφωσιά). Να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις, να ξεκινήσουμε έναν επίμονο «ανταρτοπόλεμο» στις σχολές. Να μπλοκάρουμε στην πράξη επιμέρους επιθέσεις, να υπερασπιστούμε κάθε φοιτητή που απειλείται με διαγραφή ή πειθαρχικό, κάθε εστία που ιδιωτικοποιείται, κάθε χώρο που εκκενώνεται, κάθε απόπειρα να μουν κάμερες και έλεγχοι, κάθε συνεργασία των ελληνικών πανεπιστημίων με NATO και Σιωνιστές. Με κινήσεις που έστω αρχικά θα είναι μικρές, μπορούμε να ανοίξουμε τον δρόμο για το χτίσιμο για ευρύτερο αγώνα – και κυρίως για την ανάδειξη μιας νέας γενιάς αγωνιστών.

Αυτό που περισσότερο χρειαζόμαστε είναι μια αλλαγή συσχετισμών μέσα στο φοιτητικό κίνημα προς μια επαναστατική πολιτική. Την ενίσχυση της ΣΣΠ, που θα υπερασπιστεί, επαναφέρει και αναδεικνύει τις καλύτερες παραδόσεις, τα εργαλεία του Φοιτητικού Κινήματος. Θα υπερασπιστεί την Ενότητα και τη Δημοκρατία στο εσωτερικό του κινήματος, θα αναζωογονήσει τον πολιτικό χαρακτήρα των συλλογικών διαδικασιών και της συζήτησης μέσα στους φοιτητές. Με ένα μαχητικό σχέδιο, που θα ανοίχτει στην υπόλοιπη κοινωνία, εργαζομένους, αγρότες, μαθητές, εκπαιδευτικούς. Όλοι μαζί να αγωνιστούμε για το μέλλον μας και να πάμε αυτό τον αγώνα μέχρι τέλους.

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Επιστροφή της Χρ. Χοτζόγλου στο σχολείο, ντόμινο αθωώσεων στα πειθαρχικά

Η λήξη της δυνητικής αργίας για την αγωνίστρια εκπαιδευτικό και μέλος του Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Πειραιά, Χρύσα Χοτζόγλου συνιστά μια ιστορική νίκη του εκπαιδευτικού κινήματος. Μετά από 537 ημέρες εκδικητικής ομηρίας, το Υπουργείο και η κυβέρνηση αναγκάστηκαν σε άτακτη υποχώρηση. Η εξέλιξη αυτή δεν είναι μεμονωμένη. Αποτελεί την κορυφή ενός παγόβουνου από απαλλακτικές αποφάσεις σε όλη τη χώρα. Οι αποφάσεις αυτές γκρεμίζουν τις κυβερνητικές προσπάθειες για κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και επιβολή της αξιολόγησης.

Όλες οι αθωώσεις

Στο τελευταίο δίμηνο, η «βιομηχανία διώξεων» που έστησε το Υπουργείο Παιδείας δέχεται το ένα πλήγμα μετά το άλλο. Τα Πρωτοβάθμια Πειθαρχικά Συμβούλια και τα Διοικητικά Εφετεία αναγνωρίζουν τη νομιμότητα των αγώνων:

1. Πλήρης απαλλαγή των 53 εκπαιδευτικών του Έβρου (Ιούλιος 2026): Πλήρη απαλλαγή των εκπαιδευτικών που είχαν παραπεμφθεί με την κατηγορία της «παράβασης καθήκοντος» λόγω της συμμετοχής τους στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Η συμμετοχή σε προκηρυγμένη απεργία κρίθηκε ότι αποτελεί συνταγματικό δικαίωμα.
2. Απαλλακτικές αποφάσεις στην Πελοπόννησο (Αύγουστος 2026): Μια σειρά από αντίστοιχες υποθέσεις εκπαιδευτικών κατέληξαν σε πλήρεις απαλλαγές, δημιουργώντας ένα ισχυρό δεδικασμένο και για τα πειθαρχικά που ακολουθούν.
3. Ομόφωνη αθώωση για την τηλεκαί-δευση στην Αττική (Αύγουστος 2026): Αθωώθηκαν ομόφωνα τρεις εκπαιδευτικοί. Είχαν

διωχθεί επειδή αρνήθηκαν να κάνουν τηλε-παίδευση από τα σπίτια τους κατά τη διάρκεια κακοκαιρίας. Κρίθηκε ότι δεν υπήρξε άρνηση εκτέλεσης υπηρεσιακής εντολής.

4. Δικαίωση του προέδρου της Β' ΕΛΜΕ Έβρου (Αύγουστος 2026): Το Πειθαρχικό Συμβούλιο έκανε ομόφωνα δεκτή την ένστασή του, εξαλείφοντας τις πειθαρχικές κατηγορίες που του είχαν αποδοθεί λόγω της συνδικαλιστικής του δραστηριότητας. 5. Ακυρώσεις στα διοικητικά Εφετεία των κα-θαιρέσεων προϊσταμένων που αρνήθηκαν να αξιολογήσουν γιατί συμμετείχαν στην απεργία – αποχή (σε 5 Συλλόγους Δασκάλων και Νηπιαγωγών).

Οι αγώνες της βάσης επιβάλλουν το δικαίο!

Αυτό το μπαράζ των αθώσεων αποδεικνύει ότι η τρομοκρατία σπάει όταν κάποιος αποφασίσουν ότι θα πάνε τον αγώνα μέχρι τέλους χωρίς δισταγμούς, παλινωδίες και πισωγυρίσματα! Οστόσο, αναδεικνύει με τον πιο μελανό τρόπο την προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ/ΝΔ – ΣΥΝΕΚ/ΣΥΡΙΖΑ – ΠΕΚ/ΠΑΣΟΚ) στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, με συμπαραστάτρια σε πολλές περιπτώσεις και την ΑΣΕ (ΠΑΜΕ-ΚΚΕ) Την ώρα που η Χρ. Χοτζόγλου βρισκόταν σε αργία και χιλιάδες συνάδελφοι σέρνονταν στα πειθαρχικά, η ηγεσία της Ομοσπονδίας επέλεξε την απραξία:

=> Άρνηση Κεντρικής Σύγκρουσης: Η Τρόικα του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού αρνείται πεισματικά να μετατρέψει τις διώξεις σε πανελλαδικό, κεντρικό μέτωπο απεργιακής σύγκρουσης, περιοριζόμενη σε «συμβολικές» ανακοινώσεις. Αρνείται ένα ολοκληρωμένο σχέδιο αγώνα, με συνεχείς επαναπροκηρύξεις απεργίας-αποχής από ΟΛ-

ΜΕ-ΕΛΜΕ, αλλά και απεργίες για να τσακίσουμε τον αυταρχισμό της κυβέρνησης και να παλέψουμε για τις διεκδικήσεις μας. Δεν έχει προκηρύξει κλαδική απεργία, ενώ οι διώξεις εκπαιδευτικών δεν έχουν προηγούμενο. Τα πέντε τελευταία χρόνια καλλιεργεί συστηματικά τρομοκρατία, φόβο και ηττοπάθεια για να διασπάσει τον αγώνα ενάντια στην αξιο-λόγηση.

=> Γραφειοκρατικό Σαμποτάζ: Το νέο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, δύο μήνες μετά την ολοκλήρωση του 22ου Συνεδρίου, δεν έχει ανακοινώσει το ομόφωνο ψήφισμα του Συνεδρίου για τη Χρ. Χοτζόγλου, που απαιτούσε άμεση επιστροφή της στο σχολείο και παύση των διώξεων για όλους τους εκπαιδευτικούς.

=> Υπέσκαψε τον αγώνα, αφήνοντας τον κλάδο εντελώς ακάλυπτο από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και τον θεσμό των μεντόρων-συντονιστών. Αν δεν υπήρχαν οι ΕΛΜΕ που αντιστάθηκαν μέσω της απεργίας-αποχής, η αξιολόγηση του Υπουργείου θα είχε εφαρμοστεί καθολικά.

ΣΥΝΕΚ: Συνειδητή ηττοπάθεια

Η ανακοίνωση των ΣΥΝΕΚ μετά τις δικαίωσης στον Έβρο αποτελεί μνημείο πολιτικής αλητείας και συνδικαλιστικής καπηλείας. Η παράταξη που πέντε χρόνια επενδύει στον φόβο, φοράει τώρα το κοστούμι του «συμπαραστάτη» για να κρύψει τις τεράστιες ευθύνες της. Θεωρούν την εξέλιξη αυτή θετική αλλά εξαπολύουν σφοδρή επίθεση σε όσους την αναγνωρίσουν ως νίκη του κινήματος. Επιχειρούν να μειώσουν το μέγεθος της επιτυχίας γιατί επιδιώκουν να καπληντεί και πάλι το κίνημα ο πολιτικούς τους φορέας (με νέο όνομα πια, ΕΛΑΣ, αλλά με τον ίδιο αρχηγό). Για αυτούς τα προβλήματά δεν μπορούν να λυθούν από τους αγώνες των εργαζομένων

αλλά μόνο ψηφίζοντας κυβερνήσεις «χαρισματικών» πολιτικών σωτήρων.

ΑΣΕ: Διασπαστική πολιτική και επικοινωνιακή καπηλεία

Εμπόδισε την κλιμάκωση του αγώνα από τα κάτω, ενώ δεν θέτει τις διώξεις και την αξιολόγηση ως κεντρικό άξονα πάλης. Η προσπάθεια του προέδρου της ΟΛΜΕ (εκλεγμένου με την ΑΣΕ) να καρπωθεί επικοινωνιακά τη νίκη, με πανηγυρικές δηλώσεις, μόνο οργή προκαλεί.

Οι αθωώσεις στον Έβρο, στην Πελοπόννησο και η επιστροφή της Χοτζόγλου δεν χαρίστηκαν από κανέναν δικαστικό ή κομματικό διάδρομο. Κερδήθηκαν στους δρόμους, με μαζικές παραστάσεις διαμαρτυρίας και πορείες, επειδή η βάση προσπέρασε τη συμβιβασμένη-ξεπουλημένη ηγεσία της.

Κανένας μόνος του!

Η βιομηχανία των διώξεων παρουσιάζει ρωγμές, αλλά δεν έχει κλείσει. Εκατοντάδες πειθαρχικές διαδικασίες παραμένουν σε εκκρεμότητα σε όλη την Ελλάδα. Το μήνυμα, όμως, εστάλη: το δικαίωμα στην απεργία και τη συνδικαλιστική δράση είναι αδιαπραγμάτευτο, η αξιολόγηση είναι άταφος νεκρός! Η συλλογική πίεση μπορεί να ακυρώσει και τις πιο αυταρχικές υπουργικές αποφάσεις!

Ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι την οριστική αθώωση κάθε διωκόμενου, μέχρι την κατάργηση όλων των νόμων της αξιολόγησης. Κόντρα στον κυβερνητικό συνδικαλισμό οι εκπαιδευτικοί προτάσσουμε την αλληλεγγύη, την απεργία-αποχή και τους ανυποχώρητους αγώνες για την υπεράσπιση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων μας και του δημόσιου και δωρεάν σχολείου.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠ/ΚΩΝ

Κατάργηση αδειών λειτουργίας από το ΣτΕ

Φιάσκο για τα ιδιωτικά ψευτοπανεπιστήμια

Στις 13/8, το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) κατήργησε τις άδειες λειτουργίας των τριών ιδιωτικών «πανεπιστημίων» μετά από μήνυση του καθηγητή Νομικής ΕΚΠΑ Π. Λαζαράτου. Στις 19/8, κατατέθηκαν αιτήσεις κατάργησης των υπόλοιπων εφτά. Οι λόγοι αυτής της απόφασης ήταν οι εξής: **α)** Δύο ιδρύματα δεν είχαν κατάλληλες κτηριακές εγκαταστάσεις. Παρότι αυτό είχε επισημανθεί από τις «αρμόδιες» υπηρεσίες (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό στα πλαίσια της ιδιωτικοποίησης), οι άδειες είχαν χορηγηθεί κανονικά από το Υπ. Παιδείας. **β)** Τα «προγράμματα σπουδών» δεν πληρούσαν ούτε τα κριτήρια του νόμου Πιερρακάκη (άλλωστε πλήρως ανεπαρκή, για να ωθήσουν την ιδιωτικοποίηση). Πάλι η «ανεξάρτητη αρχή» ΕΘΑΑΕ είχε γνωμοδοτήσει θετικά για τις άδειες. **γ)** Ένα μέλος της Ειδικής Επιτροπής Αξιολόγησης της ΕΘΑΑΕ είχε άμεση σχέση με ένα απ' αυτά τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια».

Η εξέλιξη αναδεικνύει τον ανορθολογικό, αρπακτικό χαρακτήρα της κυβέρνησης Μητσοτάκη (ο νυν «γαλάζιος» Α. Λοβέρδος χώθηκε στη διοίκηση της ιδιωτικής «Νομικής» του Keely κ.ά.), γενικότερα της ελληνικής αστικής τάξης, του ακραίου νεοφιλελευθρισμού της. Τα επιτελεία της κάνουν πλιάτσικο, προσπαθούν να προχωρήσουν την επίθεση με βιαστικές κινήσεις, συχνά χωρίς να έχουν δημιουργήσει κατάλληλες προϋποθέσεις. Αυτό οδή-

γησε σε αυτήν την ήττα-χαστούκι της κυβέρνησης Μητσοτάκη, αν και άμεσα δεν αντιμετωπίζει κάποιο οργανωμένο, ισχυρό κίνημα ή αντίπαλο. Αποδεικνύεται επίσης η αναγκαιότητα για την αστική τάξη να ολοκληρώσει, να εδραιώσει το αντιδραστικό «τέλος της Μεταπολίτευσης», δηλαδή των κατακτήσεων και ελευθεριών, με την κατάργηση του Άρθρου 16 του Συντάγματος: αυτό, όσο και αν πραξικοπηματικά παρακάμπτεται από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, ακόμα αποτελεί ένα σοβαρό εμπόδιο, βάζει σημαντικούς περιορισμούς στην προώθηση των ιδιωτικών «πανεπιστημίων». Π' αυτό επιδιώκουν πάση θυσία την αναθεώρηση του Συντάγματος, ώστε να κατοχυρώσουν, να θωρακίσουν και συνταγματικά τα Μνημόνια, τον άγριο ταξικό πόλεμο που διεξάγουν.

Όλα τα αστικά κόμματα, παρά το φιάσκο, συνεχίζουν να υποστηρίζουν με σθένος το προχώρημα της ιδιωτικοποίησης της παιδείας. Η ΕΛΑΣ, το «νέο» κόμμα Τσίπρα, τοποθετείται ανοιχτά και υπερθεματίζει κατά της κατάργησης των ιδιωτικών ψευτο-πανεπιστημίων, αρκεί υποτίθεται να ξεκαθαριστούν «διαφανείς κανόνες». Παράλληλα, εκφράζεται υποκριτικά και ψηφοθηρικά κατά της συνταγματικής αναθεώρησης (θέση που μπορεί εύκολα να αλλάξει). Το ΠΑΣΟΚ τάσσεται ύπουλα υπέρ της συνταγματικής αναθεώρησης, υποστηρίζοντας τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια», αρκεί τάχα να είναι «μη κερδοσκοπικά». Όλες αυτές οι δυνάμεις μπορούν

να συγκλίνουν και να συμπλεύσουν, όσο γίνεται επιτακτικό να αντιμετωπιστεί η επερχόμενη κυβερνητική αστάθεια – και κυρίως όσο έρχεται στην επιφάνεια η κάκιστη κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού και αγριεύει ο τυχοδιωκτικός ανταγωνισμός με τον τουρκικό καπιταλισμό.

Η κατάργηση των αδειών δίνει, αντικειμενικά, μια ευκαιρία για την επανεμφάνιση και αντεπίθεση του φοιτητικού κινήματος, καθώς απονομιμοποιεί ακόμα παραπέρα τα ιδιωτικά «ΑΕΙ» και υποχρεώνει την κυβέρνηση σε ακροβασίες (π.χ. η Ζαχαράκη λέει ότι θα εκδοθούν εκ νέου και άμεσα οι άδειες –άλλο πραξικόπημα αυτό– ώστε να μπορούν να γίνουν εγγραφές στο β' έτος). Ωστόσο, το φοιτητικό κίνημα στέκει ανέτοιμο, αποδιοργανωμένο ή σε παράλυση, χωρίς σχέδιο και έναν σκελετό αγωνιστών. Η «πρώτη δύναμη» ΠΚΣ/ΚΝΕ ωθεί τους φοιτητές σε μία εκλογικίστικη λογική ανάθεσης και συντηρητισμού, στέκεται εμπόδιο στην ανάπτυξη οποιουδήποτε αντικυβερνητικού αγώνα. Τολμάει να μιλάει για την «κατάργηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων» (πως όμως θα γίνει αυτό χωρίς ένα ριζοσπαστικό κίνημα; μόνο ψηφίζοντας ΚΚΕ και ΠΚΣ...), ενώ ήταν αυτή που είχε υπονομεύσει/σταματήσει το κίνημα ενάντια στον ν. Πιερρακάκη το 2024. Οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς στις σχολές δείχνουν εγκλωβισμένες και άτολμες, πολιτικά και πρακτικά: κάπου μεταξύ ψηφοθηρίας και εκλογικών συνδυασμών, των υποτιθέμενων

«άμεσων προβλημάτων των σχολών» ή της ελπίδας ότι μπορούμε να πιαστούμε από δικαστικές αποφάσεις ή νομικές κινήσεις ακαδημαϊκών.

Από τις ίδιες τις εξελίξεις, αποδεικνύεται ότι όσοι πάλευαν ώστε το κίνημα του 2024 ενάντια στα ιδιωτικά «πανεπιστήμια» να συνεχίσει μέχρι τη νίκη, είχαν δίκιο απέναντι σε όσους υποχώρησαν ή το υπονόμευσαν. Τώρα, η χειροτέρευση της κατάστασης και των επιθέσεων επαναφέρει την ανάγκη αγώνων ανυποχώρητων (όπως σε εκπαιδευτικούς, ναυτεργάτες κ.λπ.) – όχι μόνο «συμβολικών» κινητοποιήσεων με προγραμμαμένη υποχώρηση στις κρίσιμες στιγμές. Η ελληνική αστική τάξη, ο Μητσοτάκης και όποια επόμενη κυβέρνηση σχηματιστεί ή συρραφεί, θα συνεχίσουν τη σφοδρή επίθεση στη Δημοσία και Δωρεάν Παιδεία, στα δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο εργαζόμενων και νεολαίας. Η πίεση της κρίσης του ελληνικού και παγκόσμιου καπιταλισμού, η κλιμάκωση των πολέμων, ο τυχοδιωκτισμός στα ελληνοτουρκικά κάνει αναγκαίο γι' αυτούς ένα «μαύρο» καθεστώς – και τη Συνταγματική Αναθεώρηση και την κατάργηση του Άρθρου 16 δύο απαραίτητα βήματα στον στόχο τους.

Για να αντιμετωπίσουμε αυτήν την επίθεση, δεν πρέπει να εγκλωβιστούμε σε εκλογικές «λύσεις», σε μια ανάθεση και αδράνεια, που καλλιεργούν πολλές συνδικαλιστικές και πολιτικές δυνάμεις. Πρέπει να οργανωθούμε, να ενωθούμε και να ξεκινήσουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα – που θα επιδιώκει να «τελειώσει» τα ιδιωτικά ψευτο-πανεπιστήμια της αρπαχτής μαζί με τον καρκίνο της ΝΔ του Μητσοτάκη ή κάθε συνέχειας και συμπληρώματός του.

13 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ – Ο ΠΑΥΛΟΣ ΦΥΣΣΑΣ ΖΕΙ

Αγώνας ενάντια στον φασισμό, την καταστολή και τον πόλεμο

Στις 18 Σεπτέμβρη 2013, το τάγμα εφόδου της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, με αρχηγό τον Ρουπακιά, δολοφόνησε τον Παύλο Φύσσα στο Κερατσίνι. Η δολοφονία δεν ήταν ένα «μεμονωμένο περιστατικό». Ήταν η κορύφωση της οργανωμένης δράσης μιας εγκληματικής συμμορίας που για χρόνια χτυπούσε μετανάστες, εργάτες και αγωνιστές, με τις πλάτες του κρατικού μηχανισμού. Για τις κυβερνήσεις και τα αστικά επιτελεία η Χρυσή Αυγή ήταν χρήσιμη. Μια δύναμη τρομοκρατίας και στραγγαλισμού των αγώνων που γεννούσαν τα μνημόνια και που έβγαζε για αυτές το «φίδι απ' την τρύπα».

Η δολοφονία του Παύλου τους χάλασε τα σχέδια. Ξέσπασαν μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις, με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Γέννησαν ένα αντιφασιστικό κίνημα, που απομόνωνσε και τσάκισε τους ναζί και επέβαλε τη δίωξη και τελικά την καταδίκη της Χρυσής Αυγής στις 7 Οκτωβρίου του 2020, που φυσικά δεν ήταν δώρο της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης», ούτε των κυβερνήσεων. Ήταν κατάκτηση των εργαζομένων, της νεολαίας, της οικογένειας του Παύλου, των μεταναστών και όλων όσων πάλεψαν επί χρόνια ενάντια στους φασίστες.

Δεκατρία χρόνια μετά, όμως, ο φασισμός δεν έχει εξαφανιστεί. Η καταδίκη

της ΧΑ ήταν μεγάλη νίκη, ωστόσο τέτοια μορφώματα δεν εμφανίζονται από το πουθενά. Αναπτύσσονται μέσα στις βαθιές κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος, αξιοποιώντας τη φτώχεια, την ανασφάλεια και την κοινωνική διάλυση. Η παρατεταμένη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού γεννά τέτοιες ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις, είτε με την παλιά τους μορφή είτε μέσα από νέα πολιτικά προσώπεια. Η ακροδεξιά δυναμώνει σε ολόκληρη την Ευρώπη, ενώ στην Ελλάδα η κυβέρνηση της ΝΔ εφαρμόζει μια πολιτική που θωρακίζει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, περιορίζει δημοκρατικές ελευθερίες και δίνει ολοένα μεγαλύτερη ασυδοσία στους μηχανισμούς καταστολής.

Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα. Στο Άργος, τον Ιούλιο, αστυνομικοί της ΟΠΚΕ πυροβόλησαν δεκάδες φορές έναν 20χρονο ύστερα από καταδίωξη, με αποτέλεσμα τον θάνατό του. Την ίδια στιγμή, αστυνομικοί που καταδικάστηκαν για τον βιασμό 19χρονης μέσα στο Α.Τ. Ομόνοιας αφέθηκαν ελεύθεροι με αναστολή. Για εργαζόμενους, νέους και αγωνιστές περσιεύουν οι έλεγχοι, οι προσαγωγές, οι συλλήψεις και τα χημικά. Για τους ένστολους και τους κρατικούς μηχανισμούς, η ατιμωρησία είναι κανόνας.

Το πιο καθαρό παράδειγμα είναι η συνεργασία της κυβέρνησης Μητσοτάκη με το Ισραήλ. Έχει μετατρέψει τη χώρα

σε σταθερό στήριγμα του φασιστικού ισραηλινού κράτους. Επιτρέπει τη δράση στελεχών του IDF στην Ελλάδα και αντιμετωπίζει με καταστολή όσους διαμαρτύρονται ενάντια στη γενοκτονία που συμβαίνει στη Γάζα. Δεν πρόκειται απλώς για μια τυπική συμμαχία με το Ισραήλ, αλλά για βαθιά εμπλοκή στους σχεδιασμούς του.

Η ίδια εικόνα εμφανίζεται κάθε φορά που οι εργαζόμενοι βγαίνουν στον δρόμο. Στις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, η απάντηση ήταν αστυνομοκρατία, έλεγχοι, μαζικές προσαγωγές, συλλήψεις, χημικά και επιθέσεις σε διαδηλωτές. Παράλληλα, η ανακίνηση της υπόθεσης Marfin και η στοχοποίηση της άκρας Αριστεράς και του αναρχικού χώρου καλλιεργούν ένα κλίμα τρομοϋστερίας, όπου κάθε αγώνας πρέπει να παρουσιάζεται σαν «απειλή». Δεν είναι τυχαίο: ένα καθεστώς που φορτώνει την κρίση στους από κάτω, που ιδιωτικοποιεί και διαλύει κοινωνικές κατακτήσεις, χρειάζεται φόβο, συκοφαντία και καταστολή για να επιβιώσει.

Η καταστολή δεν είναι ξεκομμένη από την πολεμική προετοιμασία. Όσο η κυβέρνηση βαθιάίνει την εμπλοκή της χώρας στους σχεδιασμούς ΗΠΑ–ΝΑΤΟ–Ισραήλ, αυξάνει τις στρατιωτικές δαπάνες και μετατρέπει τη χώρα σε ορμητήριο πολέμου, τόσο περισσότερο χρειάζεται να χτυπήσει τον «εσωτερικό εχθρό»: τους ερ-

γαζόμενους και τη νεολαία που μπορούν να αντισταθούν. Δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, φρεγάτες, Patriot και πολεμικές αποστολές και από την άλλη ψίχουλα για παιδεία, υγεία, μισθούς και κοινωνικές ανάγκες.

Η μνήμη του Παύλου δεν είναι μια επέτειος. Ζει στους αγώνες ενάντια στον φασισμό, στην κρατική βία, στον ρατσισμό και στον πόλεμο. Ζει σε κάθε απεργία, σε κάθε φοιτητική κινητοποίηση, σε κάθε διαδήλωση αλληλεγγύης στους λαούς που σφαγιάζονται, σε κάθε αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση και τον νεοφιλελευθερισμό που γεννά τον φασισμό. Πρέπει οι εργαζόμενοι να καταλάβουμε πως ο φασισμός δεν νικιέται με εκλογικές αυταπάτες. Τσακίζεται με την οργάνωση των εργαζομένων και της νεολαίας σε σωματεία και συλλόγους, με μαζικούς και μαχητικούς αγώνες. Με ένα ενιαίο ταξικό μέτωπο ενάντια στη φτώχεια, την καταστολή και τον πόλεμο. Μόνο η οργανωμένη δύναμη των εργαζομένων και της νεολαίας μπορεί να βάλει φρένο στην κοινωνική αποσύνθεση, να συντρίψει τις φασιστικές και ακροδεξιές οργανώσεις, την κρατική βία και την αστυνομοκρατία. Για να τελειώνουμε μια και καλή με την επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη. Να παλέψουμε για μια διαφορετική κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση, φτώχεια, πολέμους, φασισμό– μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

«Το κεφάλαιο έχει πολλά κόμματα, οι εργα- τές όχι»

Απέναντι στον σταλινικό μονολιθισμό, να υ-

Στις 16/7, ο Ριζοσπάστης δημοσίευσε άρθρο με τίτλο «Το κεφάλαιο έχει πολλά κόμματα, οι εργατές έχουν ένα: το ΚΚΕ, σταθερό, δοκιμασμένο, αταλάντευτο», στο οποίο το ΚΚΕ παρουσιάζεται ως το μοναδικό κόμμα που εκπροσωπεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Πρόκειται για μια χυδαία ψηφοθηρική τακτική, που χρησιμοποιούν οι σταλινικοί ώστε να αποκρύψουν την ύπαρξη άλλων εργατικών οργανώσεων και να αποσπάσουν «εύκολες» ψήφους βάζοντας τους εργαζόμενους μπροστά στο εκβιαστικό δίλημμα «ή με το ΚΚΕ ή με την αστική τάξη». Με αυτόν τον τρόπο επιχειρούν να αποφύγουν κάθε ιδεολογική-πολιτική αντιπαράθεση στο εσωτερικό του κινήματος, που θα τους έβαζε σε δύσκολη θέση. Γιατί θα καλούνταν να εξηγήσουν την απουσία ή την πολύ αδύναμη και «συμβολική» παρουσία τους σε όλους τους κρίσιμους αγώνες της περιόδου (απεργία πείνας Π. Ρούτσι, αγώνες εκπαιδευτικών και ναυτεργατών, διαγραφές φοιτητών, αντιπολεμικές κινητοποιήσεις κ.ά.) – αλλά και την έλλειψη ενός προγράμματος με συγκεκριμένα αιτήματα πάλης, που θέτουν πολιτικούς στόχους, εκφράζουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία, πάνε μπροστά τους αγώνες και τη συνειδηση, αμφισβητούν το καθεστώς (π.χ. «στοπ στις ιδιωτικοποιήσεις – τώρα πίσω στο δημόσιο τα τρένα, η ενέργεια κ.λπ.», «κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη» κ.ά.). Έτσι, προσπαθούν να συντηρήσουν μια απάθεια και αποπολιτικοποίηση στους εργαζόμενους και τη νεολαία, θέτοντας ως μοναδικό καθήκον όποιου διαφωνεί με τα αστικά κόμματα να ψηφίσει το ΚΚΕ.

Ωστόσο, η αντίληψη ότι η εργατική τάξη αντιπροσωπεύεται από ένα μόνο κόμμα δεν αποτελεί απλώς μια «φθηνή» προεκλογική τακτική του ΚΚΕ. Πρόκειται για μια άκρως αντιδημοκρατική, επικίνδυνη και καταστροφική αντίληψη, που διαχρονικά καλλιεργούσε και εφάρμοσε ο σταλινισμός. Πρώτα και κύρια στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού (ανύπαρκτου) σοσιαλισμού», προκειμένου να

εξοντώνουν κάθε αντιπολίτευση, να ελέγχουν τις μάζες και να διατηρούν τα γραφειοκρατικά τους προνόμια. Έτσι, στην ΕΣΣΔ απονέκρωσαν κάθε δημοκρατική δομή άσκησης της εξουσίας (π.χ. σοβιέτ / εργατικά συμβούλια), εκτέλεσαν ή εξόρισαν κάθε αντιπολιτευόμενη φωνή (π.χ. Δίκες της Μόσχας), οδήγησαν την εργατική τάξη σε μια πολιτική απαλλοτρίωση, ώστε η εξουσία να μην ασκείται δημοκρατικά από το σύνολο των εργαζομένων αλλά από μια γραφειοκρατική κάστα με ιδιαίτερα προνόμια και συμφέροντα.

Η αλήστου μνήμης σοβιετική γραφειοκρατία προκειμένου να δικαιολογήσει αυτήν την πολιτική απαλλοτρίωση της εργατικής τάξης διαμόρφωσε μια σειρά από πλήρως αντιμαρξιστικά δόγματα. Έτσι, οι σταλινικοί αποδίδουν στο ένα και μοναδικό κόμμα της εργατικής τάξης το μονοπώλιο της πολιτικής/ταξικής συνειδησης και του μαρξισμού στον ανώτερο βαθμό, ενώ κάθε διαφορετική άποψη υποτίθεται ότι αντανάκλα αναγκαστικά αστικές και αντεπαναστατικές απόψεις. Αυτή η αντίληψη συνοδεύεται από μια υποτίμηση των εργαζόμενων μαζών, οι οποίες θεωρούνται ανάξιες να ασκήσουν άμεσα την κρατική εξουσία μέσα από δημοκρατικές δομές όπως τα εργατικά συμβούλια. Και ακόμα προσφέρει άλλοθι στην πιο σκληρή καταστολή (διώξεις, εξορίες και γκούλάγκ, εκτελέσεις κ.λπ.), καθώς σε κάθε αντιπολιτευόμενο ή διαφωνούντα κολλιέται αυθαίρετα η «ρετσινιά» ότι «αντικειμενικά» εκφράζει την αστική τάξη ή και την ανοιχτή αντεπανάσταση.

της κομμουνιστικής ιδεολογίας – τα οποία θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί αν υπήρχαν περιθώρια δημοκρατικής συζήτησης για την επίλυση των προβλημάτων και την παρουσίαση εναλλακτικών πολιτικών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η προσκόλληση της σοβιετικής γραφειοκρατίας σε μια λανθασμένη αγροτική πολιτική, που δημιούργησε τεράστια προβλήματα στον σοβιετικό λαό, όπως και οι υπερβολές και αυθαιρεσίες στον γραφειοκρατικό σχεδιασμό της οικονομίας (βλ. αναλυτικά τα κεφάλαια για τη σοβιετική οικονομία στη Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας του Ερνέστ Μαντέλ, τις προφητικές αναλύσεις του Τρότσκι στην Προδομένη Επανάσταση κ.ά.).

Τέτοια λάθη, σε συνδυασμό με τον ασφυκτικό περιορισμό των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών των εργαζόμενων, δημιούργησαν τεράστια προβλήματα και αδιέξοδα στα εκφυλισμένα εργατικά κράτη, ιδιαίτερα όσο σταθεροποιούνταν και βάθαινε ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός / η παραμόρφωσή τους. Αυτό άλλωστε αποδείχτηκε ιστορικά με την καταστολή των αντιγραφειοκρατικών κινήματων (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία κ.ά.) και βέβαια με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Έτσι, αυτά τα αντιδημοκρατικά μονοκομματικά καθεστώτα, που επέβαλλε η σταλινική γραφειοκρατία, δυσφήμισαν το όραμα του Σοσιαλισμού στα μάτια εκατομμυρίων εργαζόμενων και αγωνιστών, ώθησαν μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης στην απογοήτευση και την παθητικότητα, άνοιξαν τον δρόμο για την καπιταλιστική παλινόρθωση – και έφεραν σε μια μεγάλη κρίση ιδεολογίας, προγράμματος και προσανατολισμού το παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Αντίστοιχα, στο εσωτερικό του ελληνι-

κού εργατικού κινήματος το ΚΚΕ έχει επιδοθεί σε μια συκοφαντική κάθε άλλης εργατικής οργάνωσης, ακόμη και στη χρήση βίας, ώστε να φιμώσει κάθε επαναστατική και αντιπολιτευόμενη φωνή. Τα ιστορικά παραδείγματα είναι πολυάριθμα: οι στυγνές δολοφονίες των αρχαιομαρξιστών, τροτσκιστών και άλλων αντιπολιτευόμενων από την ΟΠΛΑ στη διάρκεια της Κατοχής και των Δεκεμβριανών, η συκοφαντική και αποκήρυξη ακόμη και όσων «δικών του» ηγετικών στελεχών διαφώνησαν με την αδιέξοδη γραμμή (π.χ. ο Άρης Βελουχιώτης, αργότερα ο Κώστας Καραγιώργης κ.ά.). Αυτές οι διώξεις, οι συκοφαντίες και δολοφονίες αγωνιστών συνοδεύτηκαν από τις μεγαλύτερες προδοσίες που έχει ζήσει η ελληνική εργατική τάξη. Από το καλωσόρισμα των Βρετανών ως «ελευθερωτών» το 1944 που οδήγησε στην ήττα και σφαγή των Δεκεμβριανών, μέχρι τη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ το 1989 και την περιφρούρηση της Βουλής το 2011 κ.ά., το ΚΚΕ, «ο μόνος υπερασπιστής των συμφερόντων των εργαζομένων» που έχει το αλάθητο, έχει οδηγήσει την ελληνική εργατική τάξη σε τεράστιες ήττες και έχει συμβάλει τα μέγιστα στη διατήρηση της αστικής εξουσίας σε κρίσιμες στιγμές. Σήμερα, παρά το γεγονός ότι το ΚΚΕ έχει τυπικά αναθεωρήσει την επίσημη ιστορία του (βλ. Δοκίμια Ιστορίας του ΚΚΕ της ΚΕ) και εν μέρει έχει παραδεχτεί, στα λόγια, ορισμένα από αυτά τα εγκληματικά λάθη και αδιέξοδα, στην πράξη συνεχίζει να ακολουθεί την ίδια πολιτική. Έτσι, απονεκρώνει όσα σωματεία και ομοσπονδίες καταφέρνει να ελέγξει, συνεχίζει τις συκοφαντίες (βλ. την απόκρυψη των 12 αρχαιομαρξιστών και τροτσκιστών επαναστατών ανάμεσα στους 200 της Καισαριανής και τις χυδαιότητες εναντίον τους για «δηλωσίες»), τις επιθέσεις σε αριστερούς αγωνιστές (ακόμα και με φυσική βία), επιδιώκει τον περιορισμό και το χτύπημα όσων αγώνων δεν ελέγχει.

Για το παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, οι συνέπειες αυτών των αντιλήψεων ήταν καταστροφικές. Η συγκέντρωση όλης της εξουσίας στα χέρια λίγων γραφειοκρατών οδήγησε σε τραγικά λάθη και προδοσίες

«Οργάνωστε ένα»: Μια απάντηση στο ΚΚΕ

Υπερασπιστούμε την Εργατική Δημοκρατία

Με αυτόν τον τρόπο επιχειρεί να αποτρέψει τη ριζοσπαστικοποίηση των εργαζόμενων και της νεολαίας, να διατηρήσει μια αδράνεια, παθητικότητα και αίσθηση αδιεξόδου, την οποία επιδιώκει να μεταφράσει σε ψήφους απογοήτευσης, ώστε το «ένα και μοναδικό κόμμα της εργατικής τάξης» να πάρει μερικές έδρες παραπάνω στη Βουλή.

Πέρα από επικίνδυνη και καταστροφική, η άποψη ότι «η εργατική τάξη έχει ένα μόνο κόμμα» είναι ιστορικά λανθασμένη, αντιμαρξιστική και έρχεται σε αντίθεση με την ίδια την πραγματικότητα. Ποτέ, σε καμία χώρα η εργατική τάξη δεν αντιπροσωπευόταν μόνο από ένα κόμμα. Πάντα η συνείδηση των διαφόρων κομματιών των εργαζομένων παρουσίαζε διαφοροποιήσεις είτε για λόγους αντικειμενικούς (διαστρωματώσεις στο εσωτερικό της) είτε για λόγους που αφορούν την ιστορία του εργατικού κινήματος κάθε χώρας. Σαν αποτέλεσμα διαχρονικά οι εργαζόμενοι συγκροτούσαν διαφορετικά κόμματα, τάσεις, απόψεις. Για παράδειγμα, στις αρχές και στα μέσα του 20ού αιώνα στη Γερμανία ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης υποστήριζε τη σοσιαλδημοκρατία, ενώ ένα πιο μειοψηφικό κομμάτι το ΚΚ. Αντίστοιχα, στη Ρωσία στα πρόθυρα της Φεβρουαριανής και έπειτα της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 δραστηριοποιούνταν μια σειρά από κόμματα εργατικά ή με επιρροή στους εργαζόμενους (Μπολσεβίκοι, Μενσεβίκοι, Εσέροι, ένα μέρος αναρχικών κ.ά.). Κανένας από τους μεγάλους μαρξιστές και επαναστάτες (Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν, Τρότσκι, Ρόζα Λούξεμπουργκ αλλά και άλλοι) δε διατύπωσε ή πολύ περισσότερο δε θεωρητικοποίησε την άποψη ότι η εργατική τάξη αντιπροσωπεύεται από ένα και μόνο κόμμα.

Άλλωστε αυτό θα ήταν αδύνατο ιδιαίτερα στις μέρες μας – καθώς το κοινωνικό βάρος του προλεταριάτου / των μισθωτών εργαζόμενων έχει αυξηθεί σε τεράστιο βαθμό (αντικειμενική προλεταριοποίηση) και φτάνει έως και πάνω από το 90% του πληθυσμού στις «παλιές» βιομηχανικές χώρες και παρόμοια ποσοστά σε πολλές «αναδυόμενες» οικονομίες (ακόμα και στην Ελλάδα φτάνει πλέον περίπου το 70%). Είναι εντελώς παράλογη και καρικατούρα η σταλινική θέση ότι αυτές οι τεράστιες μάζες προλε-

τάριων αυτόματα θα εκφράζονται από «το ένα και μοναδικό κόμμα» τους ή πολύ περισσότερο ότι θα ταυτίζονται παθητικά και θα υπακούουν σε αυτό. Πολύ περισσότερο είναι ιδεαλιστική και μεταφυσική η αντίληψη ότι μπορούν να φτάσουν σε μια σωστή κατανόηση των καθηκόντων της πάλης, της οικοδόμησης του Σοσιαλισμού κ.λπ. μόνο με εντολές «από τα πάνω», από το πάνσοφο ΠΓ της αλάθητης ΚΕ (εν προκειμένω του ΚΚΕ), χωρίς τη ζωντανή εμπειρία των ιδεολογικών και πολιτικών συγκρούσεων, της αντιπαράθεσης προγραμμάτων και πλατφορμών, των δοκιμών και λαθών.

Είναι αλήθεια ότι, ανάμεσα στα εργατικά κόμματα και οργανώσεις, ένα θα είναι το επαναστατικό (δηλαδή το πιο ικανό, αξιόπιστο, συνεπές για να νικήσει η σοσιαλιστική επανάσταση και να ξεκινήσει η οικοδόμηση του σοσιαλισμού). Όμως και μια τέτοια θέση του επαναστατικού κόμματος πρέπει να κατακτηθεί πολιτικά μέσα στους εργαζόμενους και την αγωνιστική πρωτοπορία, δεν είναι ένα αυθαίρετα διακηρυγμένο «δικαίωμα», όπως και σήμερα το επικαλείται το ΚΚΕ. Όπου έγιναν νικηφόρες επαναστάσεις (και πρώτα απ’ όλα στην ίδια τη Ρωσία), το επαναστατικό κόμμα διαμόρφωσε ένα πρόγραμμα και μια πρακτική, πάνω στα οποία κέρδισε τις μάζες μέσα από μια συνεχή ιδεολογιστακική και πολιτική αντιπαράθεση, πολλές φορές μάλιστα σκληρή, ποτέ όμως με την επιβολή σε άλλα εργατικά κόμματα με τη βία ή με την «ουρανοκατέβατη» παρουσίαση του ως ο μοναδικός, δήθεν, εκπρόσωπος της εργατικής τάξης.

Απέναντι σε αυτές τις αντιδημοκρατικές και επικίνδυνες απόψεις του ΚΚΕ, που είναι πλήρως απωθητικές για την πλειοψηφία των εργαζόμενων και νέων –οι

οποίοι προφανώς επιδιώκουν την αύξηση και όχι τον περιορισμό των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους και δε νιώθουν κανέναν ενθουσιασμό στη σκέψη ότι η προοπτική της πάλης είναι ένα μονοκομματικό καθεστώς ολοκληρωτικού/σταλινικού τύπου–, είναι αναγκαίο να αποκαταστήσουμε τις αξίες και το «δημοκρατικό ιδανικό» (Λένιν) του Σοσιαλισμού, που τόσο πολύ έχει συκοφαντηθεί και στιγματισθεί από αστούς και σταλινικούς:

Α) Μέσα στους καθημερινούς αγώνες, σε σωματεία και συλλόγους, πρέπει να υπερασπίσουμε και να προωθούμε τη λειτουργία τους στη βάση των αρχών της Εργατικής Δημοκρατίας: της έκφρασης διαφορετικών απόψεων, του σεβασμού των αποφάσεων της πλειοψηφίας αλλά και των δικαιωμάτων των μειοψηφιών, αντί για την κατάπνιξή τους από κάθε μικρό και μεγάλο γραφειοκράτη ή «εκπρόσωπο» και αυτόκλητο «αρχηγό».

Β) Αυτό δεν είναι μόνο πιο δημοκρατικό, αλλά είναι και απαραίτητο για την οικοδόμηση μιας αγωνιστικής, ταξικής ενότητας: για να υπάρχει κοινή δράση, μια ενωτική πολιτική, ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο.

Γ) Ως το επόμενο μεγάλο βήμα ρήξης με το σημερινό καθεστώς και ανατροπής του καπιταλισμού, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων δεν μπορεί παρά να είναι μια πολυκομματική, πλουραλιστική κυβέρνηση – και όχι βέβαια μονοκομματική.

Δ) Σήμερα που το εργατικό κίνημα και η εναλλακτική του Σοσιαλισμού βρίσκονται σε σοβαρή κρίση (εξαιτίας και των τραυματικών εμπειριών της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού), πρέπει να κάνουμε ξεκάθαρο ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΣΟΣΙ-

ΑΛΙΣΜΟ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ (εδώ υπάρχει και μια μεγάλη αδυναμία, ασάφεια ή κενό για πάρα πολλές οργανώσεις της άκρας αριστεράς). Σε μια πραγματική, ανεπτυγμένη Σοσιαλιστική Δημοκρατία (βλ. αναλυτικά το προγραμματικό κείμενο Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου, απόφαση της 4ης Διεθνούς, εκδ. Εργατική Πάλη), η εξουσία δεν ασκείται από ένα μόνο κόμμα, αλλά από ολόκληρη την εργατική τάξη μέσα από τις δημοκρατικές δομές της που συντονίζονται σε πανεθνική κλίμακα (εργατικά συμβούλια). Εκεί παίρνονται όλες οι σημαντικές αποφάσεις για τον σχεδιασμό της οικονομίας, την εξωτερική πολιτική κ.λπ. Κάθε εργατική οργάνωση έχει τη δυνατότητα να εκφράζει ελεύθερα τις απόψεις της, με την προϋπόθεση ότι σέβεται το σοβιετικό σύνταγμα (δηλ. δε σαμποτάρει την κοινωνική ιδιοκτησία και το σοσιαλιστικό καθεστώς, δεν επιδιώκει ένοπλα την παλινόρθωση του καπιταλισμού – κατηγορίες που κι αυτές πρέπει να αποδεικνύονται και να εξετάζονται από τη σοσιαλιστική δικαιοσύνη, όχι να «κατασκευάζονται» ανάλογα με τον πολιτικό αντίπαλο ή αντιπολιτευόμενο, που «πρέπει» να εξοντωθεί...). Οι εργαζόμενοι εκλέγουν τους αντιπροσώπους τους, οι οποίοι είναι ανακλητοί, εναλλάσσονται τακτικά, αμείβονται με τον μέσο μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη, ώστε να αποφευχθεί η συγκέντρωση γραφειοκρατικών προνομίων. Σε μια τέτοια κοινωνία, η εργατική τάξη θα γνωρίσει πραγματικά δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, πολύ πιο πλατιά από ό,τι ακόμα και στο πιο «δημοκρατικό» αστικό καθεστώς.

Ο αλαζονικός παραλογισμός του ΚΚΕ φαίνεται και μόνο αν θέσει κανείς ένα απλό ερώτημα. Δηλαδή, στην «εργατική εξουσία» που επικαλείται το ΚΚΕ, την επαύριο μιας νίκης (όχι ότι είναι ποτέ πιθανό να μάς οδηγήσει σε μια τέτοια νίκη με τη ρεφορμιστική

και συντηρητική πολιτική του), η ηγεσία του θα καταργήσει και θα καταστείλει κάθε άλλη αριστερή οργάνωση ή κάθε σωματείο που δεν ελέγχει; Τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς, που πολλές φορές κινητοποιούν πολύ περισσότερο κόσμο από ό,τι το ΚΚΕ; Φυσικά, τα στελέχη του ΚΚΕ δεν τολμάνε να ακουμπήσουν τέτοια θέματα, όταν προεκλογικά «ψαρεύουν» ψήφους...

Για να φτάσουμε σε μια νικηφόρα ανατροπή, είναι αναγκαίο σήμερα εργαζόμενοι και νέοι να γυρίσουν την πλάτη στις σταλινικές αντιλήψεις, που δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στο εργατικό κίνημα και είναι μια πραγματική «λέπρα». Πρέπει να παλέψουμε για την υπεράσπιση της Εργατικής Δημοκρατίας στο εσωτερικό του κινήματος και να προωθήσουμε τη δημοκρατική και ζωντανή λειτουργία των σωματείων και συλλόγων, κόντρα σε κάθε αντιδημοκρατική πρακτική και εκφυλιστικό φαινόμενο. Μια τέτοια πολιτική είναι η μόνη που μπορεί να εγγυηθεί την Ενότητα των Εργαζομένων, να συμβάλλει στην αναγέννηση του εργατικού κινήματος αλλά και να δώσει νέα πνοή στον Σοσιαλισμό, ως τη μόνη πραγματική λύση απέναντι στον πόλεμο, τη φτώχεια και εξαθλίωση, τον εκφασισμό, την περιβαλλοντική καταστροφή. Μόνο έτσι, μέσα από την πολιτική αντιπαράθεση και την ενεργοποίηση των εργαζόμενων και των νέων, θα μπορέσουμε να χτίσουμε ένα δυναμικό εργατικό κίνημα που θα διεκδικεί, θα εκφράζει και θα κινητοποιεί μαζικά την εργατική τάξη. Μακριά από λογικές υποκατάστασης των εργαζόμενων από κάποια «εμφωτισμένη» συνδικαλιστική και κομματική γραφειοκρατία (αστική και σταλινική), που δήθεν κατέχει το αλάθητο και αυτοαποκαλείται μοναδικός εκπρόσωπός τους.

Όλοι/ες στη ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ της ΔΕΘ: Σάββατο 5/9, 6 μμ, Αγ. Σοφίας με Εγνατία

Μαζικό Αντικυβερνητικό Αντιπολεμικό Κίνημα

7 χρόνια κυβέρνησης ΝΔ έφεραν άγρια επίθεση σε εργαζόμενους και νεολαία. Ο ελληνικός καπιταλισμός –βαθιά χρεοκοπημένος– αντικρίζει μια νέα έκρηξη της κρίσης. Δισεκατομμύρια κατασπαράζονται από ντόπια και ξένα, κομματικά και κρατικά αρπακτικά. **Τέμπη, Υποκλοπές, ΟΠΕΚΕ-ΠΕ...** παντού διαφθορά, συγκάλυψη, καταστολή. **Ακρίβεια και Στεγαστικό** συνθλίβουν τα πενιχρά λαϊκά εισοδήματα. Οι εργασιακές σχέσεις διαλύονται με **13ωρα** και fast track απολύσεις. Τα εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες πολλαπλασιάζονται (Βιολάντα, Ασπρόπυργος). Το «επιτελικό κράτος» μάς κατέκαψε ξανά, αφήνοντας πίσω νεκρούς και άστεγους. Δημόσια Δωρεάν **Παιδεία-Υγεία, Υποδομές, Πολιτισμός** λεηλατούνται από ιδιώτες, μετατρέπονται σε εμπόρευμα. Η συνταγματική αναθεώρηση καταργεί το Άρθρο 16, τις σταθερές εργασιακές σχέσεις κ.ά. – θέλοντας να μάς επιβάλλει μια «οριστική» ήττα («τέλος της Μεταπολίτευσης»). Ένας ταξικός πόλεμος, όπου τσακίζονται δημοκρατικές ελευθερίες, φουντώνουν οι κρατικές δολοφονίες, η αντικομμουνιστική υστερία (Μαρφίν κ.ά.), ο ρατσισμός, η στρατιωτικοποίηση... μια προετοιμασία συμμετοχής στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η ήττα των ΗΠΑ στο Ιράν έδειξε πως οι ιμπεριαλιστές δεν είναι ανίκητοι. Όμως, οι κίνδυνοι μεγαλώνουν, καθώς ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός αδυνατεί να «χωνέψει» τέτοιες εξελίξεις. Οι Σιωνιστές συνεχίζουν τη γενοκτονία σε Παλαιστίνη και Λίβανο.

Στην Ουκρανία, ΗΠΑ-ΕΕ αναθερμαίνουν τα χειρότερα σενάρια. Εκτίναξη των εξοπλισμών, 5% του ΑΕΠ για το NATO, ReArm Europe, «πολεμική οικονομία» σημαίνουν μόνιμη κρίση, τσάκισμα μισθών, κοινωνικών δαπανών, ελευθεριών. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, **πρώτος «πρόθυμος» των ΗΠΑ** και Δυτικών ιμπεριαλιστών, αυξάνει τις στρατιωτικές δαπάνες, μάς μετατρέπει σε ορμητήριο των ΗΠΑ-NATO-Ισραήλ, συμμετέχει στον πόλεμο (φρεγάτες, Patriot, βάσεις...). Η αιματοβαμμένη συμμαχία με τους Σιωνιστές, ο αντιδραστικός **ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός**, με όνειρα «περικύκλωσης» της Τουρκίας, σπρώχνουν σε στρατιωτική σύγκρουση στο Αιγαίο.

«ΝΕΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ»: συνέχεια και συμπλήρωμα του Μητσοτάκη

Η προπαγάνδα Μητσοτάκη για «σταθερότητα» καταρρέει. Η κοινωνική αγανάκτηση μεγαλώνει, όπως και η εκλογική και εσωκομματική φθορά της ΝΔ. Όμως η κρίση συμπαρασύρει όλο το αστικό σκηνικό, που μέσα στη ρευστότητα και αθλιότητά του, κρύβει μεγάλους κινδύνους. Τα μορφώματα που προβάλλονται ως «εναλλακτικές» (Τσίπρας, Σαμαράς, Καρυστιανού, Βελόπουλος, Λατινοπούλου κ.ά.) είναι εντελώς αντιδημοκρατικά, με την ίδια ακραία ταξική πολιτική. Εκτός από τις δηλώσεις Τσίπρα υπέρ της διατήρησης των ιδιωτικών «πανεπιστημίων», όλοι συμφωνούν στις ιδιωτικοποιήσεις, τις «υπερπατριωτικές» και ρατσιστικές κορώνες, το χτύπημα του κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς, τους εξοπλισμούς, τη στοίχιση με ΗΠΑ-Ισραήλ... **Πρόσωπα αρχηγικά, τυχοδιώκτες, επικίνδυνοι:** τέτοιοι «σωτή-

ρες» θα φέρουν ακόμα πιο άγρια χτυπήματα σε εργαζόμενους, φτωχά λαϊκά στρώματα, νεολαία.

Ενότητα – Αγώνας – ΟΡΓΑΝΩΣΗ. Για να τους ανατρέψουμε, με μια Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Να προχωρήσουμε με σύνθημα «Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη». Δεν περιμένουμε ψεύτικες «λύσεις» από τις κάλπες: **οι Μητσοτάκηδες ανατρέπονται με αγώνες.** Απομονώνουμε «αριστερούς» μνημονιακούς και «αντιμνημονιακούς» ακροδεξιούς. Καμία αυταπάτη στις «αγωνιστικές» κορώνες των ρεφορμιστών του ΚΚΕ, που υπονομεύουν τους αγώνες, σαμποτάρουν τα αντικυβερνητικά και ριζοσπαστικά αιτήματα, χτυπούν τη δημοκρατία στο εσωτερικό του κινήματος. Να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις, στην ενότητα και οργάνωσή μας. Να ενισχύσουμε τους μικρούς και μεγάλους αγώνες (ναυτεργάτες, αγρότες, αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη κ.ά.). Οργανώνουμε την απέναντί τους, με πρώτο σταθμό τη διαδήλωση της ΔΕΘ, δίνοντας ηχηρή, μαχητική απάντηση στην κυβέρνηση.

Χρειαζόμαστε μια ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ Αριστερά, για να οργανώσουμε τους αγώνες, να συγκρουστούμε με το σύστημα, παλεύοντας για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, για τον Σοσιαλισμό. Μια δύναμη όπως η ΟΚΔΕ, που εκπροσωπεί μια **σταθερή, έμπρακτη εναλλακτική στο σάπιο αστικό σκηνικό.** Με αποφασιστικότητα στους αγώνες: YES! Stores, απεργία πείνας Π. Ρούτσι, εκπαιδευτικοί, ΠΕΝΕΝ... Με επίμονη προσπάθεια αναγέννησης σωματείων και συλλόγων, χτισίματος ενός ενωτικού, μάχιμου αντιπολεμι-

Φτώχεια, Πόλεμος, Καταστολή
Παλιοί και Νέοι "Σωτήρες"

ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΓΩΝΑΣ

Αύξηση μισθών
ΣΤΟΠ στις Ιδιωτικοποιήσεις
ΟΧΙ στους Εξοπλισμούς
Έξω Βάσεις και NATO
Να ηττηθούν ΗΠΑ-Ισραήλ
Κοινός Αγώνας σε
Ελλάδα-Τουρκία

με μια **Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ**

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

κού κινήματος... Μέσα σε χώρους δουλειές, γειτονιές, σχολές. Μια δύναμη που εξοπλίζει τους αγωνιστές με ιδεολογία και πρόγραμμα, με τις αγωνιστικές και επαναστατικές παραδόσεις της τάξης μας. Που συμβάλλει στην αλλαγή των συσχετισμών, **ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ.**

► **Ήττα ΗΠΑ-Ισραήλ. Καμία συνεργασία με τους Σιωνιστές. Αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους. Καμία συμμετοχή στους πολέμους ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Έξω Βάσεις και NATO. Κοινός Αγώνας των Λαών σε Ελλάδα-Τουρκία.**

► **Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις. ΣΤΟΠ στις ιδιωτικοποιήσεις – Εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο.**

► **Βαριά φορολογία στους πλούσιους. Όχι στους Εξοπλισμούς. Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες.**

► **Στον δρόμο θα σπάσει η τρομοκρατία. Ενωτική, μαχητική υπεράσπιση των ελευθεριών μας.**

ΔΕΘ 1992-2026: Στη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα απαντάμε με μαζικούς αγώνες διαρκείας

Η αντικυβερνητική διαδήλωση της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης καθιερώθηκε τον Σεπτέμβριο του 1992. Μια περίοδο ιδιαίτερη για το εργατικό κίνημα, καθότι σημαδεύεται από την πτώση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού και μια προσπάθεια από τις αστικές τάξεις παγκοσμίως να επιβάλλουν τη νεοφιλελεύθερη πολιτική και την παγκοσμιοποίηση σαν μοναδική εναλλακτική («There Is No Alternative»). Η κυβέρνηση Μητσοτάκη (πατρός), το πιο ανοιχτά φιλοαμερικάνικο/φιλοδυτικό τζάκι της ελληνικής πολιτικής σκηνής, είχε ξεκινήσει ήδη από την εκλογή της, το 1990, έναν ανοιχτό ταξικό πόλεμο απέναντι στους εργαζόμενους, με αιχμές την ιδιωτικοποίηση του δημόσιου πλούτου και των υπηρεσιών, την επίθεση σε μισθούς και εργασιακά/συνδικαλιστικά δικαιώματα, καθώς και την διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων.

Στις 22/7/1992 ανακοινώνεται από την κυβέρνηση η ιδιωτικοποίηση της ΕΑΣ (Επιχείρηση Αστικών Συγκοινωνιών Αθήνας) και η απόλυση 8000 εργαζομένων της. Η ΕΑΣ ουσιαστικά θα διαλυόταν για να περάσει το συγκοινωνιακό έργο σε ιδιώτες και ο στόλος της (1700 οχήματα) θα τους χαριζόταν, κυριολεκτικά. Οι εργαζόμενοι της ΕΑΣ αντέδρασαν αυτοσυστημεί. Στις 23/7 πραγματοποιείται συνέλευση στο «Σπόρτιγκ» και αποφασίζουν να προχωρήσουν σε απεργία διαρκείας. Με το πέρας της συνέλευσης κατευθύνονται με διαδήλωση στην Βουλή. Για πολλές ημέρες οι δρόμοι είναι άδειοι από λεωφορεία. Στις 2/8, με κυβερνητική εντολή, τα ΜΑΤ καταλαμβάνουν τα αμαξοστάσια ενάντια στους απεργούς και στις 7/8 ψηφίζεται ο νόμος.

Παρά την ψήφιση, ο απεργιακός αγώνας

συνεχίζεται. Οργανώνεται απεργιακό ταμείο και οικονομικές εξομήσεις για την ενίσχυση και συνέχιση του αγώνα. Στις 18/8 οι απεργοί συγκροούνται με τα ΜΑΤ. Η πολιτική της κυβέρνησης και η σκληρή καταστολή έχει ξεσηκώσει θύελλα - 60.000 εργαζόμενοι και νέοι κατεβαίνουν στις 20/8 σε παναττικό συλλαλητήριο σε στήριξη των απεργών.

Στις 21/8 η κυβέρνηση επιχειρεί να βγάλει λεωφορεία στον Βοτανικό. Οι απεργοί συγκροούνται για άλλη μια φορά με τα ΜΑΤ και χιλιάδες κόσμου συγκεντρώνονται στο κέντρο της Αθήνας για να στηρίξουν την περιφρούρηση της απεργίας. Στις 28/8 οι δυνάμεις καταστολής χτυπούν στο αμαξοστάσιο του Ελληνικού και συλλαμβάνουν 5 εργαζόμενους. Ξεκινάει αντανάκλαστική διαδήλωση με χιλιάδες κόσμου που φωνάζουν «Τον δρόμο τον δείχνει η ΕΑΣ, κάτω η κυβέρνηση της Δεξιάς» και αναγκάζει την κυβέρνηση να αφήσει ελεύθερους τους απεργούς.

Ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΑΣ έχει προκαλέσει κύμα αλληλεγγύης στην ελληνική κοινωνία. Στις 5/9 οι απεργοί αποφασίζουν κλιμάκωση του αγώνα καλώντας σε πανελλαδικό αντικυβερνητικό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 12/9, όπου είναι προγραμματισμένη η ομιλία του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη, ενόψει των εγκαινίων της ΔΕΘ. Η μαχητική διάθεση των απεργών έδωσε ώθηση στους αγωνιζόμενους φοιτητές και εργαζόμενους της πόλης να οργανώσουν συλλαλητήριο που θα ενωνόταν με αυτό των απεργών της ΕΑΣ. Η πίεση της απεργίας, των αγωνιστών αλλά και των ακροαριστερών οργανώσεων της πόλης ανάγκασε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης (ΕΚΘ), που τηρούσε

γενικότερα σιγή ιχθύος, να καλέσει και αυτή σε κινητοποίηση στις 12/9.

Η κυβέρνηση απάντησε με τόνους λασπολογίας για τους απεργούς και τον αγώνα τους. Ωστόσο, η ορμή ήταν ασταμάτητη. Αυτό ανάγκασε την κυβέρνηση να περάσει σε αναβάθμιση της καταστολής, προχωρώντας σε χουντικού τύπου απαγόρευση κάθε συγκέντρωσης ή διαδήλωσης για τις 12-13/9 στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Η γραφειοκρατική ηγεσία της ΓΣΕΕ συνέβαλε στην τρομοκρατική καμπάνια του Μητσοτάκη, πιέζοντας το ΕΚΘ να αναστείλει την κινητοποίηση και την υποδοχή των απεργών, το οποίο και έκανε. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν δυστυχώς και πολλές οργανώσεις της αριστεράς και της άκρας αριστεράς, καταπίνοντας την προσπάθεια τρομοκράτησης της κυβέρνησης.

«ΕΑΣ-ΕΑΣ – αδέρφια μας!» – «ΕΑΣ-ΕΑΣ - να φύγει ο κερατάς»

Παρά τις απαγορεύσεις και το ηττοπαθές κλίμα που προσπαθούσαν να σπείρουν οι διαφόρων αποχρώσεων γραφειοκράτες, οι απεργοί ξεκίνησαν κανονικά με 60 περίπου λεωφορεία την άνοδο τους προς την Θεσσαλονίκη. Όταν έφτασαν στη Λάρισα, η ηγεσία του συνδικάτου, πρότεινε τη ματαίωση της κινητοποίησης. Μετά, όμως, από συνέλευση των εργαζομένων αποφασίστηκε να γίνει κανονικά η κινητοποίηση. Η άνοδος συνεχίστηκε έως και λίγο πριν τα Μάλαγα (περίπου 25 χιλιόμετρα από την Θεσσαλονίκη), όπου τα ΜΑΤ είχαν στήσει οδοφράγματα για να αναγκάσουν τα λεωφορεία να επιστρέψουν στην Αθήνα. Εν τέλει μόνο ελάχιστοι εργαζόμενοι κατάφεραν να περάσουν και να συνεχίσουν προς την Θεσσαλονίκη ως «αντιπρόσωποι»

των απεργών.

Ως ΟΚΔΕ, μαζί και με κάποιες άλλες οργανώσεις της άκρας αριστεράς, παίξαμε κεντρικό και σημαντικότερο ρόλο στο σπάσιμο της χουντοαπαγόρευσης στην πράξη, ξεκινώντας κανονικά αντικυβερνητική διαδήλωση στην πόλη, η οποία μαζικοποιήθηκε και στηρίχτηκε από τουλάχιστον 4.000 φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενους της πόλης. Ο αγώνας των απεργών συνεχίστηκε και μετά την διαδήλωση της ΔΕΘ.

Ένα χρόνο μετά, υπό το βάρος της πολιτικής της κρίσης, η κυβέρνηση της ΝΔ καταρρέει. Μετά τις εκλογές, η νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ επανακρατικοποιεί την ΕΑΣ και επαναφέρει τους εργαζόμενους στις θέσεις εργασίας τους. Αυτή η νίκη, δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να συσχετιστεί με την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ. Αυτό που οδήγησε στην νίκη ήταν η μαχητικότητα και η αποφασιστικότητα των απεργών της ΕΑΣ να φτάσουν τον αγώνα τους μέχρι τέλους.

Ιδιαίτερα σήμερα, που οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν σαρώσει καθετί δημόσιο και που οι επιπτώσεις τους απειλούν άμεσα και θερίζουν ανθρώπινες ζωές (το έγκλημα με τους 57 νεκρούς στα Τέμπη δεν πρόκειται να ξεχαστεί), ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΑΣ είναι ένα φωτεινό παράδειγμα το οποίο πρέπει να ακολουθήσουμε. Ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την φτώχεια και την ακρίβεια, τον πόλεμο και τους καταστρεπτικούς εξοπλισμούς, την κρατική τρομοκρατία και καταστολή, να οργανώσουμε τους αγώνες μας και να στείλουμε όλο το Μητσοτακικό συνάφι, μαζί με Νετανιάχου – Τραμπ και λοιπούς κανίβαλους στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Υπόθεση Marfin

Προεκλογική σκευωρία και στοχοποίηση της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς

Η κυβέρνηση της φτώχειας, των σκανδάλων και της καταστολής, με άξονα τον υπουργό «Προστασίας του Πολίτη» και την ειδική μονάδα του ελληνικού «FBI» ξανάνοιξαν την υπόθεση του εμπρησμού της τράπεζας «Marfin» κατά τη διάρκεια της μεγάλης απεργίας στις 5 Μαΐου του 2010 και της απεργιακής πορείας εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων. Ο εμπρησμός είχε οδηγήσει στη δολοφονία τριών εργαζομένων, ενώ 23 εργαζόμενοι κατάφεραν να βγουν από ένα κτήριο-κάτεργο, κλειδωμένο από την εργοδοσία και χωρίς στοιχειώδη μέτρα προστασίας (πυρασφάλεια, έξοδος κινδύνου), το οποίο είχε θεωρηθεί ακατάλληλο για υποκατάστημα τράπεζας.

Έβαλαν σε κίνηση τον κατασταλτικό και δικαστικό μηχανισμό χωρίς να έχουν κανένα ουσιαστικό αποδεικτικό στοιχείο ταυτοποίησης, δηλαδή μαρτυρίες που κατονομάζουν συγκεκριμένα πρόσωπα ή βιομετρικά δεδομένα (DNA, αποτυπώματα, αναγνώριση προσώπου), και προφυλάκισαν αρχικά τους δύο κατηγορούμενους και στην συνέχεια, μετά την παράτυπη έκδοσή της και ενώ επέστρεφε στη χώρα για να καταθέσει, την τρίτη κατηγορούμενη. Στηρίχτηκαν σε ένα ανώνυμο email που είναι τουλάχιστον φαιδρό και γλοιώδες -αν όχι εμφανώς στημένο- καθώς ανάμεσα σε όσους κατονόμαζε ως υπαίτιους για τον εμπρησμό περιλαμβάνονταν και ένας έγκλειστος (εκείνη την περίοδο) στις φυλακές. Μαζί τους συντάχθηκαν και τα συστημικά ΜΜΕ που προβάλλουν εμμονικά την υπόθεση ως ένα συναρπαστικό «αστυ-

νομικό δράμα» στο οποίο, αργά ή γρήγορα, η δικαιοσύνη θα βρει το δρόμο της χάρη στα ικανά στελέχη και τις ειδικές μονάδες. Προέβησαν σε εκτεταμένες αναφορές στα δελτία ειδήσεων, αναπαράγοντας ευρέως ονόματα και δημοσιοποιώντας φωτογραφίες των κατηγορουμένων, αλλά και προσωπών του περιβάλλοντός τους. Η πρακτική αυτή είναι αντιδεοντολογική, ανήθικη και παράνομη, καθώς δεν έχει εκδοθεί σχετική εισαγγελική διάταξη που να επιτρέπει τη δημοσιοποίηση των στοιχείων τους.

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρούν να σπιλώσουν το εργατικό κίνημα για τις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις της περιόδου του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου του '10-'12, ούτε και η πρώτη φορά που στήνουν σκευωρία με ανυπόστατα κατηγορητήρια. Το 2016 συνέλαβαν και δίκασαν τον Θ. Σίψα και τον Π. Ανδρεάδη βασιζόμενοι σε ένα ανώνυμο τηλεφώνημα και με βασική γραμμή ότι πρόκειται για «σκληρούς αντιεξουσιαστές», οι οποίοι έχουν προσαχθεί δεκάδες φορές στην κρατική ασφάλεια κατά τη διάρκεια επεισοδίων στο κέντρο της Αθήνας. Μάλιστα, τα ονόματά τους κατεγράφησαν σε πληροφοριακό σημείωμα της Αντιτρομοκρατικής, γιατί είχαν στενές σχέσεις με τρεις από τους μετέπειτα προφυλακισμένους για συμμετοχή στους Πυρήνες της Φωτιάς. Παρά το ότι δεν είχαν κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο, εξετάστηκαν περισσότεροι από 20 μάρτυρες, κυρίως συνάδελφοι των τριών θυμάτων και οι υπάλληλοι παρακείμενων εταιρειών, κανείς εκ των οποίων δεν τους αναγνώρισε με αποτέλεσμα να αθωωθούν ομόφωνα.

Το 2020, μετά από ενέργειες της κυβέρ-

νησης και της Προέδρου της Δημοκρατίας Κ. Σακελλαροπούλου, στήθηκε μνημείο για τα θύματα της Marfin «ενάντια στην μισαλλοδοξία και τον διχασμό». Καθόλου τυχαία δεν ήταν αυτή η επιλογή της υπερμνημονιακής Σακελλαροπούλου που δεν είδε μισαλλοδοξία στις μισοδικτατορικές αντεργατικές ΠΝΠ, στα διαρκή Μνημόνια, στην «χρυσή βροχή» κρατικού χρήματος για καπιταλιστές-πλούσιους, αλλά ήθελε να «τιμήσει» τους τρεις νεκρούς εργαζόμενους. Αντιθέτως κατηγορεί το εργατικό κίνημα για να αποκρύψει τις ευθύνες της εργοδοσίας: οι νεκροί της Marfin δολοφονήθηκαν από την εργοδοσία που λειτούργησε το κατάστημα, δεν τηρούσε τις προδιαγραφές ασφαλείας και κλείδωσε την έξοδο κινδύνου, τα οποία αναγνωρίστηκαν ακόμη και από τα στημένα αστικά δικαστήρια που επέβαλλαν αποζημιώσεις στους συγγενείς των θυμάτων. Ο φόβος της Προέδρου, και της τάξης της, δεν είναι η επανάληψη ενός αντίστοιχου γεγονότος, άλλωστε αδιαφορούν πλήρως για τους εκατοντάδες δολοφονημένους από την εργοδοσία συναδέλφους μας. Ο πραγματικός φόβος είναι το ξύπνημα του εργατικού κινήματος και η επανάληψη μαζικών απεργιακών διαδηλώσεων, όπως η διαδήλωση εκείνης της μέρας, που εγκαινίασε τον κύκλο των μεγάλων αγώνων 2010-12 και έφερε όλες τις αστικές/μνημονιακές δυνάμεις στο χείλος του σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας, πριν τις ανασύρει η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ.

Σήμερα, η κυβέρνηση και οι μιντιακοί μαϊντανοί, πέρα από την προσπάθεια σπύλωσης του εργατικού κινήματος και των αγώνων του και την εκμετάλλευσή της

σκευωρίας για εκλογικούς λόγους, επιχειρούν μια συνολικότερη ιδεολογική ενοχοποίηση της Αριστεράς και του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, αποδίδοντας συλλογικές ευθύνες για το τραγικό περιστατικό της Marfin και τον θάνατο των τριών εργαζομένων. Δεν διστάζουν να δηλώνουν επίσημα ότι: «οι του αντιεξουσιαστικού χώρου και της επαναστατικής Αριστεράς γνωρίζονται μεταξύ τους[...] γνώριζαν και σιώπησαν». Αυτό το εμφυλιοπολεμικό κλίμα, η τρομοϋστερία, οι κραυγές για «ακροαριστερούς δολοφόνους», ακολουθούν τις υποδείξεις και υπαγορεύσεις αποφάσεων από την Πρεσβεία και τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ ενάντια στην «τρομοκρατία». Το χτύπημα της Άκρας Αριστεράς και του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, δηλαδή του πιο υγιούς και ζωντανού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας και του εργατικού κινήματος, αποτελεί έναν διακαή πόθο για να κηρύξουν το «τέλος της Μεταπολίτευσης» και να προχωρήσουν -αν καταφέρουν να παρασύρουν την ελληνική κοινωνία- σε μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση απαραίτητη για να υποστηρίξουν τα συμφέροντα της ντόπιας ελίτ, ώστε να καταληστεύει ατιμώρητη τον δημόσιο πλούτο, και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών που μας βάζουν ολοταχώς στον πόλεμο.

Η επιθετικότητα που επιδεικνύουν, τόσο ιδεολογικά όσο και στον δρόμο με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, δείχνει ότι δεν βρίσκονται σε απόλυτη θέση ισχύος αλλά ότι τρομάζουν απέναντι στην προοπτική να ξαναβγεί το εργατικό κίνημα και οι αγώνες στο προσκήνιο.

Πυρκαγιές: Νεοφιλελεύθερο έγκλημα στο βωμό του κέρδους

Από τις 150.000 πυρκαγιές των τελευταίων 25 χρόνων, οι 70.000 συνέβησαν στη διακυβέρνηση του Μητσοτάκη και από τα 11 εκατομμύρια καμένα στρέμματα γης, τουλάχιστον τα 4,5 εκατομμύρια κάηκαν εξαιτίας της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Η τεράστια αυτή καταστροφή δεν αποτυπώνεται μόνο σε νούμερα, αλλά και σε μη αντιστρέψιμη οικολογική καταστροφή των δασών, της βιοποικιλότητας, των σημαντικών εκτάσεων χαρακτηρισμένων ως Natura 2000 και φυσικά σε εργατικές δολοφονίες πυροσβεστών και δολοφονίες εργαζομένων. Φέτος οι καταστροφικότερες πυρκαγιές σημειώθηκαν στη Βοιωτία, στο Ρέθυμνο, στη Σαλαμίνα και στη Δυτική Αττική.

Οι προφάσεις της κυβέρνησης

Οι άριστοι-άχρηστοι του Μητσοτάκη επικαλούνται το νεοφιλελεύθερο άλλοθι της κλιματικής κρίσης, των ακραίων καιρικών συνθηκών με τους δυνατούς ανέμους που δεν επιτρέπουν στα ελικόπτερα να πετάξουν, της ανθρώπινης αμέλειας, δηλαδή της ατομικής ευθύνης που βρίσκει εξίλαστήρια θύματα: το 2025 έφταιγαν οι φτωχοδιάβολοι μετανάστες για τη φωτιά στον Έβρο, φέτος φταίνε οι ψυχικά ασθενείς πυρομανείς. Σε νεοφιλελεύθερο παραλήρημα επιδόθηκε η Βούλτεψη, η οποία συνόψισε σε μια φράση το επιτελικό κράτος-μπάχαλο του Μητσοτάκη: «για την

εξάπλωση των πυρκαγιών ευθύνονται οι εθελοντές πυροσβέστες που είναι λίγοι».

Οι πραγματικές αιτίες των πυρκαγιών

Η νεοφιλελεύθερη κλίκα του Μητσοτάκη κρύβεται πίσω από έναν κρατικό μηχανισμό ανίκανο να αντιμετωπίσει κρίσεις, όπως οι πυρκαγιές και οι πλημμύρες, με μοναδικό ουσιαστικό μέτρο πρόληψης το μήνυμα της Πολιτικής Προστασίας στο 112. Εν έτει 2026 απουσιάζει εντελώς ένα ολοκληρωμένο σχέδιο πρόληψης, αντιμετώπισης και θωράκισης απέναντι στις πυρκαγιές.

Πιο συγκεκριμένα: α) η κυβέρνηση αρνείται να ενισχύσει ουσιαστικά με μόνιμο προσωπικό τη **Πυροσβεστική Υπηρεσία**, να αγοράσει οχήματα και αεροπλάνα για τις κατασβέσεις, να ανασυστήσει την Δασική Υπηρεσία που έχει ξηλωθεί από τις νεοφιλελεύθερες και μνημονιακές πολιτικές. Αυτό μαρτυρά και το οργανικό κενό των 4.000 θέσεων εργασίας που υπάρχει στην Πυροσβεστική Υπηρεσία. Αυτό το κενό προσπαθούν να το μπαλώσουν μετακυλώντας την ευθύνη για την κατάσβεση των πυρκαγιών στους εθελοντές πυροσβέστες και στους εργαζόμενους που προσπαθούν να περισώσουν τα σπίτια τους. Αντίθετα, τρισεκατομμύρια ευρώ δίνονται για τους πολεμικούς εξοπλισμούς, τα rafale και τους πυραύλους-φιάσκο/patriot στην Σαουδική Αραβία. Τα σώματα ασφαλείας, και ειδικά η αστυνομία

μία, διαρκώς ενισχύονται με περισσότερες προσλήψεις πραιτοριανών δολοφόνων, τους οποίους προσπαθούν να ξεπλύνουν τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης, όταν ο Μητσοτάκης τους στέλνει να εκκενώσουν οικισμούς, γιατί δεν υπάρχουν αρκετοί πυροσβέστες, για να το κάνουν αυτό. β) Το **ασυντήρητο**, μη υπογειοποιημένο **δίκτυο ηλεκτροδότησης του ΔΕΔΔΗΕ** συχνά αποτελεί τη βασική αιτία πυροδότησης των πυρκαγιών, καθώς μόνο για το 2026 οι πυρκαγιές που συνδέονται με το δίκτυο ηλεκτροδότησης αντιπροσωπεύουν περίπου το 75% των καμένων εκτάσεων στην επικράτεια. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης-εμπορευματοποίησης και του κατακερματισμού της ΔΕΗ σε χίλια κομμάτια. γ) Η νεοφιλελεύθερη διαχείριση και το συνολικό **ξεπούλημα του φυσικού πλούτου σε ιδιώτες κοράκια**. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως αμέσως μετά τις μεγάλες πυρκαγιές στον Έβρο, στα Γεράνεια Όρη κ.ά. ολόκληρες περιοχές δίνονται φιλέτο σε κοράκια επενδυτές είτε για την εγκατάσταση αιολικών πάρκων που θα βλάψουν σφοδρά τη χλωρίδα και την πανίδα, είτε σε ισραηλινά επενδυτικά fund για την οικοδόμηση τουριστικών θερέτρων για τους δολοφόνους του IDF (π.χ. δυτική παραλία Καλαμάτας).

Οι καταστροφικές συνέπειες των πυρκαγιών

Τα αποτελέσματα των πυρκαγιών είναι

οδυνηρά, αν αναλογιστεί κανείς ότι φέτος κάηκε το σπουδαίος σημασίας φοινικόδασος για την Ευρώπη, στην Πρέβελη Ρεθύμνου που φιλοξενεί ενός είδους αυτοφυούς φοίνικα και χαρακτηρίζεται ως περιοχή Natura 2000. Οι πυρκαγιές καταστρέφουν τα δάση, τα ιδιαίτερα είδη χλωρίδας και την ισορροπία που αναπτύσσεται στο περιβάλλον ανάμεσα στο δάσος και την μόνιμη ή μη παρουσία νερού, διαταράσσουν το μικρόκλιμα, την πανίδα (βλ. δάσος Αλεξανδρούπολης) και την ποιότητα των υδάτων. Οι καμένες εκτάσεις στερούν ανάσες δροσιάς από τους εργαζόμενους, τα φτωχά-λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, καθώς η θερμοκρασία σε περιοχές χωρίς πράσινο είναι έως και 12°C υψηλότερη. Οι υψηλές θερμοκρασίες συνδέονται με αναπνευστικά και καρδιαγγειακά νοσήματα. Η εργατική τάξη στερείται τον φυσικό πλούτο, είτε γιατί οι νεοφιλελεύθεροι τον καταστρέφουν με τις πυρκαγιές, είτε γιατί τον λεηλατούν με τις ανεμογεννήτριες και τα θέρετρα-real estate για εκλεκτούς-άριστους, είτε γιατί επιβάλλουν τσουχτερά αντίτιμα σε παραλίες, βουνά κ.ά.

Να μην αφήσουμε την νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Μητσοτάκη να ιδιωτικοποιήσει και να καταστρέψει τον φυσικό μας πλούτο, προκειμένου να ταΐσει τους φίλους της. Να παλέψουμε για να τους ανατρέψουμε, ώστε να εμποδίσουμε τους 4 ιππότες της Αποκάλυψης: τον πόλεμο, την φτώχεια, την εργασιακή εκμετάλλευση και την περιβαλλοντική καταστροφή για μια κοινωνία σοσιαλιστική που ο άνθρωπος θα έχει πρόσβαση στη φύση και δεν θα είναι αντικείμενο εκμετάλλευσής.

Η Συμφωνία της Μέκκα

Στις 7 Αυγούστου, Τουρκία, Σαουδική Αραβία και Πακιστάν υπέγραψαν στη Μέκκα, ιερή πόλη των μουσουλμάνων, μια Αμοιβαία Αμυντική Συμφωνία. Αν και το πλήρες κείμενο δεν έχει δημοσιευτεί, ορίζει και ότι «οποιαδήποτε ένοπλη επίθεση εναντίον οποιουδήποτε από τα τρία κράτη θα θεωρείται επίθεση εναντίον όλων». Διατύπωση στα πρότυπα του αντίστοιχου άρθρου «συλλογικής ασφάλειας» του NATO, εξού και ο λόγος (παρά τις προφανείς διαφορές) περί «ισλαμικού NATO».

Πρόκειται για μια καμπή, σε μια περιοχή όπου όλα αλλάζουν ταχύτατα. Οι τρεις περιφερειακές δυνάμεις επιχειρούν να καλύψουν οι ίδιες ένα «κενό ασφαλείας» στον Περσικό Κόλπο και τη Δυτική Ασία (Μέση Ανατολή), που έχει δημιουργηθεί από την αποτυχία ή μάλλον την πρώτη ήττα των ΗΠΑ στο Ιράν. Η πρόσφατη κατάρρευση της εκεχειρίας έκανε σαφές ότι η σύγκρουση συνεχίζεται (έστω και όχι ως ανοιχτός πόλεμος) – και κυρίως ότι κάθε «αρχιτεκτονική ασφαλείας» υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ έχει αρχίσει να καταρρέει. Για πρώτη φορά το Ιράν έχει βρεθεί με τόσες δυνατότητες να πιέσει, απαιτήσει, (αντ)επιτεθεί. Επιπλέον, αποκαλύφθηκαν οι σημαντικές ζημιές από ιρανικά drones και πυραύλους σε αμερικανικές βάσεις. Έτσι, πρώτος και κύριος λόγος για τη «Μέκκα» είναι η αποδυνάμωση και παρακμή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που απειλεί να πάρει σαρωτικές διαστάσεις μετά την ήττα στο Ιράν, η οποία αποδεικνύεται ιστορικής σημασίας. Παλιότερα, μια τέτοια συμφωνία θα ήταν αδιανόητη χωρίς τη συμμετοχή και των ΗΠΑ.

Ήταν έτσι σαφές ότι κάτι πρέπει να αλλάξει για τις χώρες και τα καθεστώτα «πελάτες» των ΗΠΑ στην περιοχή, που πάντα είχαν βασιστεί στην «ομπρέλα» της στρατιωτικής προστασίας τους, ειδικά η Σ. Αραβία. Από τη μεριά τους, Τουρκία και Πακιστάν βλέπουν όλο και πιο πολύ τα σχέδια και την παρουσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή ως απειλή – ιδιαίτερα η Τουρκία, που έχει βλέψεις ανάδειξης σε περιφερειακή υπερδύναμη (ίσως και κάτι παραπάνω). Μάλιστα, οι δύο χώρες έχουν αποκλειστεί από τα σχέδια του IMEC (οικονομικός διάδρομος από την Ινδία προς την Ευρώπη, μέσω της Δυτικής Ασίας / Μ. Ανατολής). Σε αυτόν, παρότι η υλοποίηση και λειτουργία του ακόμα απέχουν, επενδύουν οι ΗΠΑ ενάντια στον κινεζικό Νέο Δρόμο του Μεταξιού – αλλά και το Ισραήλ, ώστε σε συμμαχία με την Ινδία (έχει παραδοσιακή αντιπαλότητα με την Κίνα, αν και επιχειρείται να αμβλυνθεί) να απομονώσει και να χτυπήσει το Ιράν. Γι' αυτό άλλωστε ο IMEC είχε συνδεθεί και με την απόπειρα «αναμόρφωσης της Μείζονος Μέσης Ανατολής» μέσω των αμερικανοϊσραηλινής έμπνευσης Συμφωνιών του Αβραάμ.

Οι τρεις χώρες της «Μέκκα» μπορούν να λειτουργήσουν συμπληρωματικά, ενώ τα πληθυσμιακά και στρατιωτικά μεγέθη τους δείχνουν τις ανατροπές στον σύγχρονο κόσμο. Η Τουρκία (πληθυσμός 86 εκ. σήμερα) διαθέτει τον ισχυρότερο στρατό στο NATO μετά τις ΗΠΑ και μια ανεπτυγμένη εξοπλιστική βιομηχανία. Το Πακιστάν (242 εκ.) είναι η μόνη μουσουλμανική χώρα με πυρηνικά όπλα (περίπου 170 πυρηνικές κεφαλές). Η Σ. Αραβία, το μεγαλύτερο αραβικό κράτος του Κόλπου (33 εκ.), είναι από τους

κυρίαρχους στις εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου, μια ενεργειακή υπερδύναμη, και μπορεί να προσφέρει τεράστια χρηματοδότηση.

Είχε προηγηθεί το 2025 η Συμφωνία Στρατηγικής Συμμαχίας μεταξύ Σ. Αραβίας και Πακιστάν, μόλις οχτώ μέρες αφότου μια αεροπορική επιδρομή των Σιωνιστών είχε δολοφονήσει την ηγεσία της Χαμάς στη Ντόχα, πρωτεύουσα του Κατάρ. Η «Μέκκα» δείχνει και το όριο των σχεδίων για ένα «Μεγάλο Ισραήλ». Όχι μόνο φαίνεται αδύνατο, μετά από την ήττα ΗΠΑ-Σιωνιστών στο Ιράν, αλλά μεγαλώνει η απομόνωση, οι δυσκολίες και τα αδιέξοδα του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου.

Αυτή η κατεύθυνση θα μπορούσε να ενισχυθεί, αν στη «Μέκκα» ενταχθεί σταδιακά και μια άλλη σημαντική αραβική/μουσουλμανική χώρα, η Αίγυπτος. Είτε λόγω της συστηματικής προσπάθειας της Τουρκίας να την προσεγγίσει, είτε γιατί και αυτή βλέπει το αδιέξοδο όπου οδηγεί μια απόλυτη πρόσδεση στις ΗΠΑ και μια διαρκής προσαρμογή στα ολοένα πιο επεκτατικά σχέδια των Σιωνιστών.

Το μέλλον της «Μέκκα» θα φανεί στην πράξη. Υπάρχουν πολλά ερωτήματα ή σενάρια, π.χ. αν θα μπορούσαν οι ΗΠΑ να τη στρέψουν ενάντια στο Ιράν, πως θα αντιδράσει η Ινδία, ποια θα μπορούσε να είναι η έμπρακτη εφαρμογή της «αμοιβαίας άμυνας», αν π.χ. υπάρχουν χτυπήματα του Ιράν στο έδαφος της Σ. Αραβίας (ή στον πόλεμο της τελευταίας ενάντια στους Χούθι της Υεμένης) ή αν ξεσπάσει μια σύγκρουση Ισραήλ-Τουρκίας. Πάντως, φαίνεται εξαιρετικά δύσκολο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός να κατορθώσει να εργαλειοποιήσει τέτοιες συμφωνίες προς όφελός τους. Δυνάμεις όπως π.χ. η Τουρκία ή και η Σ. Αραβία προχωρούν σε τέτοιες κινήσεις ώστε να δυναμώσουν την αυτόνομη προβολή των συμφερόντων τους, όχι για να διαπράξουν αυτοκτονία. Η σφραγίδα σε τέτοιες κινήσεις είναι, πριν από οτιδήποτε άλλο, η αποδυνάμωση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού – που άλλωστε δε ζητήθηκε η γνώμη ή συνδρομή του –, σε έναν «κατακερματισμένο» κόσμο, όπου σημαντικές περιφερειακές δυνάμεις διεκδικούν την ιδιαίτερη θέση τους.

Σε κάθε περίπτωση, τέτοιες αλλαγές δεν προμηνύουν καμία «σταθερότητα» ή «ειρήνη», αλλά μεγαλώνουν και περιπλέκουν τους ανταγωνισμούς, δίνοντας νέα τροφή στην εξάπλωση του πολέμου. Δείχνουν όμως και πόσο επικίνδυνοι είναι οι τυχοδιωκτισμοί του ελληνικού καπιταλισμού, πόσο απομονωμένος στέκει παρά τους «λεονταρισμούς» του, έχοντας γίνει άθυρμα των Σιωνιστών... όταν π.χ. συντονίζονται τόσο ισχυρές δυνάμεις, όταν η σύμμαχος Σ. Αραβία (την οποία «με εθνική περηφάνεια» υπερασπίστηκαν οι ελληνικοί Patriot) βρίσκει ένα τέτοιο πεδίο συνεννόησης με την Τουρκία.

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ συνεχίζει αμείωτα τη γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού, με τη Γάζα και τη Δυτική Όχθη να βρίσκονται στο επίκεντρο διαρκών βομβαρδισμών, επιδρομών και εποικισμών.

Με γοργούς ρυθμούς, προωθείται η επέκταση των εποικισμών στη Δυτική Όχθη, μεταξύ άλλων στην περιοχή Ε1, στρατηγικής σημασίας έκταση ανατολικά της Ιερουσαλήμ, ανάμεσα στην πόλη και τον μεγάλο εποικισμό Μααλέ Αντουμίμ. Σκοπός των σιωνιστών εκεί είναι να ενισχυθεί η σύνδεση των ισραηλινών εποικισμών και να κατακερματιστεί ακόμη περισσότερο η γεωγραφική συνέχεια της Δυτικής Όχθης. Ήδη προωθούνται σχέδια για χιλιάδες νέες κατοικίες εποίκων, ενώ οι επιδρομές, οι συλλήψεις, οι καταστροφές παλαιστινιακών περιουσιών και οι επιθέσεις εποίκων αποτελούν καθημερινότητα.

Παράλληλα στη Γάζα, χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν στην κηδεία 112 Παλαιστινίων, κυρίως γυναικών και παιδιών, οι σοροί των οποίων ανασύρθηκαν από τα ερείπια στη συνοικία Σάμπρα. Μεταξύ των νεκρών βρίσκονταν 40 παιδιά, 38 γυναίκες και 7 άνθρωποι με αναπηρία. Η επιχείρηση ανάσχυσης συνεχίζεται, καθώς δεκάδες ακόμη σωροί εκτιμάται ότι παραμένουν θαμμένοι κάτω από τα χαλάσματα. Αντίστοιχες επιχειρήσεις πραγματοποιούνται σε όλη τη Γάζα, όπου ανασύρονται συνεχώς λείψανα ανθρώπων που αγνοούνταν επί μήνες ή και χρόνια.

Την ίδια στιγμή, το υποτιθέμενο «Συμβούλιο Ειρήνης» του Τραμπ άλλαξε τους όρους της πρότασής του, θέτοντας ως όρο για την αποχώρηση του IDF από τη Γάζα τον πλήρη και ολοκληρωτικό αφοπλισμό της Χαμάς και συνεπώς της παλαιστινιακής αντίστασης. Αυτή η απόφαση δεν δικαιολογεί απλώς την κατάφωρη κατάπτωση της «εκεχειρίας» από το Ισραήλ, αλλά επιβάλλεται και από το τελευταίο για μηδαμινή υποχώρηση, ωστόσο επιφέρουν ολοκληρωτικό ολοκαύτωμα στον παλαιστινιακό λαό. Αλλά ακόμη και αυτή η πρόταση απορρίφθηκε από τον Νετανιάχου, επιβεβαιώνοντας τα αιμοσταγή σχέδια για κατοχή και έλεγχο της περιοχής.

Από τον Οκτώβρη του 2023, οι ισραηλινές δυνάμεις έχουν δολοφονήσει τουλάχιστον 73.422 Παλαιστίνιους και τραυματίσει 174.401. Το διαλυμένο σύστημα υγείας αδυνατεί να καλύψει τις τεράστιες ανάγκες, ενώ το 90% των Παλαιστινίων στις αρχές Ιούλη είχε ελάχιστη έως καθόλου πρόσβαση σε νερό. Σε αυτές τις συνθήκες, ο ισραηλινός υπουργός άμυνας απείλησε με «ισχυρά μέτρα», ακόμη και παιδιά που πετούν χαρταετούς στη Γάζα!

Παρ' όλα αυτά, ο παλαιστινιακός λαός συνεχίζει να αντιστέκεται και να επιβιώνει ενάντια στη δολοφονική βία, τον εκτοπισμό και την αρπαγή της γης του.

Ν. Κορέα

Μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις συνταράσσουν ακόμα και τη Ν. Κορέα σε μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, με χαρακτηριστική την απεργία στη Hyundai Motor. Πάνω από χίλιοι εργαζόμενοι συμμετείχαν στην πρώτη πλήρη απεργία της εταιρείας εδώ και μία δεκαετία, ενώ περίπου 40.000 εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στη Σεούλ στις 21/8. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις μισθών και προστασία των θέσεων εργασίας τους απέναντι στην αυτοματοποίηση και την τεχνητή νοημοσύνη. Την ίδια μέρα διαδήλωσαν μαζικά στην πρωτεύουσα και εργαζόμενοι της Samsung με τα ίδια αιτήματα.

Οι κινητοποιήσεις σε Hyundai και Samsung αναδεικνύουν την όξυνση των εργατικών αντιδράσεων απέναντι στην εντεινόμενη εκμετάλλευση. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και μέτρα για την εξασφάλιση των θέσεων εργασίας τους, την ώρα που οι μεγάλες πολυεθνικές προχωρούν σε μαζικές απολύσεις και «αναδιαρθρώσεις» για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας απέναντι στο κινεζικό κεφάλαιο.

Αδιέξοδο Τραμπ στο Ιράν - Οικονομικός πόλεμος ή πυρηνικά

Μετά την αδυναμία των αμερικάνικων στρατιωτικών δυνάμεων να επιβάλλουν το άνοιγμα-έλεγχο των Στενών του Ορμούζ, με απόλυτη αποτυχία στέφθηκε και η τελευταία απόπειρα του Τραμπ να ανατρέψει τη στρατηγική ήττα που έχει υποστεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο Ιράν. Ο ολοκληρωτικός οικονομικός αποκλεισμός που αποφάσισε και επιχείρησε να επιβάλλει, με απειλές και εκβιασμούς, κατέληξε σε ένα ακόμα ταπεινωτικό φιάσκο, εντείνοντας το αδιέξοδό του και τον κλονισμό της ηγεμονίας του.

Μια προδιαγεγραμμένη αποτυχία

Και πως μπορούσε να είναι διαφορετικά όταν για να εφαρμοστεί ο οικονομικός αποκλεισμός θα έπρεπε να συναινέσει καταρχήν η Κίνα, ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος του Ιράν και κύριος αντίπαλος των ΗΠΑ; Η αντίδραση ήρθε από το Πεκίνο άμεσα και κατηγορηματικά: «Η συνεργασία Κίνας - Ιράν δεν πρέπει να ενοχλείται και να παρεμποδίζεται από κανέναν» και «Η Κίνα θα λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να διαφυλάξει τα συμφέροντά της». Μοχλός πίεσης για την αμερικάνικη κυβέρνηση δεν υπήρχε: οι προηγούμενες προσπάθειες να επιβάλλει δασμούς στην Κίνα γύρισαν μπούμερανγκ και αποσύρθηκαν άρον-άρον. Το κινεζικό καθεστώς έχει φροντίσει να εξασφαλίσει τα αποθέματά του και μπορεί να ανταπεξέλθει σε τυχόν εκβιαστική μείωση των εισαγωγών από τη Δύση. Αντίθετα οι ΗΠΑ είναι αυτές που δεν μπορούν να διακινδυνεύσουν οικονομικά αντίποινα από την Κίνα (όπως μείωση ορυκτών μετάλλων και σπάνιων γαιών, κρίσιμων για την αμερικάνικη βιομηχανία) στη δεινή θέση που βρίσκεται η οικονομία τους.

Αν πει κανείς για την έτερη περιφερειακή δύναμη στην περιοχή, ανταγωνίστρια αλλά και σημαντικό εμπορικό εταίρο του Ιράν, την Τουρκία, το Ισραήλ αποτελεί μεγαλύτερη και άμεση απειλή καθώς διεκδικεί τμήματα της Συρίας, αντιστρατεύομενη τα συμφέροντα της τουρκικής άρχουσας τάξης και πλήττοντας τα στρατεύματά της εκεί (βλέπε επίθεση

σε στρατιωτική βάση που ελέγχει η Τουρκία στο Ιντλίμπ της Συρίας). Είναι, επιπλέον, γνωστό ότι μετά το πέρας του πολέμου στο Ιράν, θα στραφεί εναντίον της Τουρκίας.

Όσο για χώρες περισσότερο εξαρτημένες από τις ΗΠΑ, όπως τα Εμιράτα – τα μόνα που υπέκυψαν και διέκοψαν τις εμπορικές τους σχέσεις με το Ιράν–, το να ακολουθήσουν τις επιταγές του Τραμπ ισοδυναμεί με αυτοκτονία. Το Ιράν έχει προειδοποιήσει ότι θα απαντήσει με τον ίδιο ιδιαίτερα επιτυχημένο τρόπο που το κάνει μέχρι τώρα, πλήττοντας τις υποδομές και διαλύοντας την οικονομία τους.

Ακόμα όμως κι αν το επιτελείο Τραμπ έβρισκε τρόπο να επιβάλλει τον οικονομικό στραγγαλισμό του Ιράν, αυτό θα άντεχε. Μετά από σχεδόν 50 χρόνια κυρώσεων, έχει δημιουργήσει μια οικονομία αντάρκτη και ανθεκτική και έχει βρει τρόπους να παρακάμπτει τις απαγορεύσεις. Επιπλέον, οι σχέσεις (οικονομικές, πολιτικές, στρατιωτικές) που έχει αναπτύξει με Κίνα και Ρωσία –και που έχουν συμβάλλει σημαντικά στην υπερίσχυσή του έναντι του αμερικανο-σιωνιστικού άξονα–, εγγυώνται την επιβίωσή του. Τέλος, η περηφάνια και η αποφασιστικότητα του ιρανικού λαού να διατηρήσει την εθνική του ακεραιότητα και η συσπείρωσή του γύρω από την κυβέρνησή του, ανεξάρτητα από τη στάση του απέναντι στο θεοκρατικό καθεστώς, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για την τύχη του τραμπικού εγχειρήματος.

Τα αδιέξοδα αυξάνονται

Το μόνο που θα επέτρεπε στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να ανατρέψει τη σε βάρος του κατάσταση που έχει δημιουργηθεί, θα ήταν η στρατιωτική επέμβαση, την οποία, ωστόσο, δεν μπορεί να πραγματοποιήσει για μια σειρά από λόγους:

Καταρχήν, η καταβαραθρωμένη δημοφιλία του Τραμπ θα δεχόταν νέα πλήγματα όταν θα άρχιζαν να καταφθάνουν τα φέρετρα των αμερικανών στρατιωτών και μάλιστα με τις ενδιάμεσες εκλογές να πλησιάζουν (Νοέμβρη) και τα μηνύματα να είναι ιδιαίτερα ανησυχητικά όχι μόνο για τον Τραμπ και τους Ρεπουμπλικάνους, αλλά και για τους

Δημοκρατικούς που βλέπουν να φουσκώνει η κοινωνική αντίδραση και προσωπικότητες – υπερασπιστές του κοινωνικού κράτους να υπερισχύουν των εκλεκτών της ελίτ (ο δήμαρχος Νέας Υόρκης Μαραντ, οι βουλευτές Αμπνουλάχ Ελ-Σαγέντ και Μελάτ Κίρος, κλπ).

Δεύτερο και πιο σημαντικό, το αμερικανικό κατεστημένο έχει εξαντλήσει τα πάνακριβα πυρομαχικά και στρατιωτικά μέσα που διαθέτει και χρειάζεται χρόνια για να τα αντικαταστήσει. Έχει, μάλιστα, δαπανήσει τόσο τεράστια ποσά για αυτό τον πόλεμο που η οικονομία του δεν αντέχει να διαθέσει άλλα (μέχρι το Σεπτέμβριο το κόστος θα έχει φτάσει τα 37,5 δις δολάρια χωρίς να υπολογιστούν τα έξοδα επισκευών-ανοικοδόμησης). Αυτά τη στιγμή που το χρέος της χώρας έχει σκαρφαλώσει στα 40 τρις δολάρια και οι ετήσιες δαπάνες σε τόκους στο ένα τρις (σε αυτό βέβαια έχουν συμβάλει οι εξωφρενικές φοροαπαλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο). Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, ότι για πρώτη φορά οι παραληρηματικές ανακοινώσεις Τραμπ περί ολοκληρωτικού οικονομικού πολέμου και σίγουρης επιτυχίας δεν έφεραν πτώση αλλά άνοδο στις τιμές του πετρελαίου, όπως επίσης και στα επιτόκια των βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων αμερικανικών κρατικών ομολόγων. Τα αμερικάνικα αποθέματα πετρελαίου εξαντλούνται μαζί με τα παγκόσμια, η αγορά το βλέπει, και το αμερικάνικο υπουργείο οικονομικών χάνει τον έλεγχο.

Όλα επίσης δείχνουν ότι μετά το στρατιωτικό χάνεται και ο γεωπολιτικός έλεγχος για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό: Στο τιμόνι του ιρανικού καθεστώτος τώρα βρίσκονται οι σκληροπυρηνικοί, στρατιωτικοί ηγέτες των Φρουρών της Επανάστασης, και αρνούνται να ξεκινήσουν οποιοσδήποτε διαπραγματεύσεις αν δεν εφαρμοστούν (όχι απλά γίνουν αποδεκτοί) όλοι οι όροι του Μνημονίου Κατανόησης. Επιπλέον, παρά τις απειλές του αμερικανού προέδρου, το Ομάν βρίσκεται σε συζητήσεις με το Ιράν για τον έλεγχο των Στενών του Ορμούζ, ενώ Τουρκία, Πακιστάν και Σαουδική Αραβία προχώρησαν στη Συμφωνία της Μέκκας (βλ. σχετικό άρθρο). Οι

Χούθι έχουν θέσει υπό τον έλεγχό τους το στενό Μπαμπ Ελ Μαντέμπ και άρα την Ερυθρά Θάλασσα –το δεύτερο μεγάλο εμπορικό πέρασμα στην περιοχή– και το λιμάνι Πανμπού, όπου καταλήγει μέσω αγωγού το 80% του σαουδαραβικού αργού πετρελαίου, προκαλώντας ασφυξία στις παγκόσμιες διακομεταμηδές.

Η συζήτηση που έχει, ανεπίσημα, ανοίξει σε κυβερνητικούς κύκλους για περιορισμένη χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων είναι αποτέλεσμα όλων αυτών των αδιεξόδων και του τεράστιου διακυβεύματος, δηλαδή της ιδίας της αμερικανικής ηγεμονίας. Γι αυτό, όσο εφιαλτικό κι αν φαίνεται αυτό το ενδεχόμενο, δεν είναι απίθανο.

Με τη λάθος πλευρά της ιστορίας

Και ενώ οι άρχουσες τάξεις σε όλες χώρες του πλανήτη επανεξετάζουν τις σχέσεις τους με την αμερικανική υπερδύναμη και το μαντρόσκυλο της στη Μέση Ανατολή, η ελληνική ελίτ –όπως και η κυπριακή– επιλέγουν να προσδεθούν ακόμα περισσότερο στο αμερικανο-σιωνιστικό άρμα βάζοντας τη χώρα στο μάτι του κυκλώνα. Μετά τις πληροφορίες ότι το Ιράν εξετάζει πλήγματα εναντίον αμερικανικών στόχων στην Ευρώπη, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε τη μεταφορά Patriot στο Διδυμότειχο για την προστασία της αμερικανικής βάσης στη Βουλγαρία, την παραμονή των ελληνικών F-16 και της φρεγάτας «Νικηφόρος Φωκάς» στην Κύπρο για την υπερασπίση της αμερικανικής βάσης στο Ακρωτήριο και τη μεταφορά του συστήματος Patriot από την Κάρπαθο στην Κρήτη για την ενίσχυση της αμερικανικής βάσης στη Σούδα. Με δεδομένο ότι προσωπικό των ενόπλων δυνάμεων και ελληνικοί Patriot βρίσκονται στη Σαουδική Αραβία και οι Σιωνιστές έχουν εποικίσει τη χώρα και διεισδύσει σε κάθε πτυχή της οικονομικής και στρατιωτικής ζωής, τα λογύδρια (κυβέρνησης και αντιπολίτευσης) για αύξηση των εξοπλισμών με στόχο την προστασία της ελληνικής επικράτειας και των εθνικών μας συμφερόντων, όπως και οι διαβεβαιώσεις για την «ουδετερότητα» της Ελλάδας ακούγονται γελοία και η εθελοδουλία και ο τυχοδιωκτισμός της ελληνικής ελίτ προκαλεί τρόμο.

■ Μαρία Κτιστάκη

ΟΥΚΡΑΝΙΑ – Αγριεύει και γενικεύεται ο πόλεμος

Αφού η περίφημη συμφωνία Τραμπ-Πούτιν στο Άνκορατζ της Αλάσκας αποδείχτηκε «κενό γράμμα», έκτοτε η σύγκρουση Ρωσίας - Ουκρανίας και Δυτικών Συμμάχων της έχει θεριέψει καταπίνοντας τις ζωές χιλιάδων στρατιωτών. Οι Αμερικανοί μιλάνε για 25 χιλιάδες νεκρούς το μήνα, στην μεγάλη πλειοψηφία Ουκρανούς, αλλά και χιλιάδες Ρώσους. Η Ρωσία συνεχίζει την βασανιστική και αργή κατάληψη εδαφών στην Ανατολική Ουκρανία, σε Λουγκάνσκ, Ντονέτσκ, Ζαποριζία και Χερσώνα. Οι Ουκρανοί έχοντας εξαντλήσει τα περιθώρια στρατολόγησης και ξεμένοντας από αντιαεροπορικούς πυραύλους PATRIOT έχουν μείνει απροστάτευτοι απέναντι στους ρωσικούς βαλλιστικούς πυραύλους που κάθε βράδυ χτυπούν εγκαταστάσεις, λιμάνια και ειδικά την περιοχή του Κιέβου. Με νύχια και με δόντια, με την ενίσχυση της ΕΕ (οικονομική και στρατιωτική) και την καθοδήγηση των ΝΑΤΟικών δορυφόρων και συστημάτων, καταφέρνουν να καθυστερούν μια κατάρρευση του Μετώπου, που όμως όσο περνούν οι μήνες είναι σημαντικό ενδεχόμενο.

Η παγίδευση του Τραμπ στον πόλεμο με το Ιράν μειώνει τις δυνατότητες ενίσχυσης της Ουκρανίας από τις ΗΠΑ (δεν τους δίνει PATRIOT και μακρού βεληνεκού πυραύλους γιατί τους χρειάζονται στην Μ. Ανατολή), ενώ

οι οικονομικές συνέπειες του πολέμου στην Μ. Ανατολή και την Ουκρανία απειλούν με οικονομική ασφυξία την ΕΕ, τις ΗΠΑ και όλο τον πλανήτη. Η κάθετη πτώση της δημοφιλίας Τραμπ ενόψει των ενδιάμεσων εκλογών του Νοέμβρη και οι αλληπάλληλες κυβερνητικές κρίσεις σε όλους τους ευρωπαϊκούς καπιταλισμούς, ροκανίζουν τα πόδια της Δυτικής ιμπεριαλιστικής συμμαχίας που αρνείται να αποδεχτεί την ήττα της σε Ουκρανία και Ιράν. Έτσι, όμως, φλερτάρει διαρκώς με μια καταστροφική γενίκευση του πολέμου.

Τρίζει η καρέκλα του Ζελένσκι

Είναι γνωστά τα διαρκή σκάνδαλα διαφθοράς που ταλανίζουν το καθεστώς Ζελένσκι και τον έχουν οδηγήσει σε διαρκείς αλλαγές του κυβερνητικού σχήματος. Νέο σκάνδαλο τον οδήγησε σε αποπομπή πολλών αξιωματούχων από το Προεδρικό γραφείο, ενώ για πρώτη φορά εμφανίζεται πολιτικός αντίπαλος (ο πρώην Υπουργός Άμυνας, Φεντόροφ) ικανός να τον αποκαθλώσει. Ο Φεντόροφ διορίστηκε Υπουργός Άμυνας τον Γενάρη και αποπέμφθηκε τον Ιούλιο. Καταγγέλλει πως εκδιώχθηκε λόγω της προσπάθειας του να φέρει διαφάνεια στις συμβάσεις εξοπλισμών δις. δολαρίων της Ουκρανίας. Εμφανίζεται ως πολέμιος της διαφθοράς και ζητά άμεσα εκλογές για να αποκατασταθεί η δημοκρατική νομιμότητα. Τον Ιούλιο πολλές

λαϊκές διαδηλώσεις ζητούσαν την ακύρωση της απόλυσής του, ενώ δημοσκοπικά κερδίζει τον Ζελένσκι (δεν είναι υπέρ της ειρήνευσης, αλλά της αλλαγής πολεμικής στρατηγικής).

Στον αντίποδα, ο Ζελένσκι, αρνείται τις εκλογές λόγω πολέμου, ενώ έχει επικεντρώσει τα χτυπήματα με την καθοδήγηση ΗΠΑ-ΕΕ στα ρωσικά διυλιστήρια, εγκαταστάσεις αερίου, λιμάνια, πλοία και μεγάλες αποθήκες ηλεκτρονικού εμπορίου της «Wildberries». Έμμεσος στόχος να προκληθεί λαϊκή δυσανεμία και «ροκάνισμα» του Πούτιν στις ρωσικές εκλογές στα τέλη Σεπτεμβρίου.

Αιμορραγεί ο ρωσικός ιμπεριαλισμός

Η ανάπτυξη προηγμένων drones από την Ουκρανία αλλά και οι πωλήσεις υπερσύγχρονων drones και πυραύλων από την Μ. Βρετανία κυρίως, τους δίνει τη δυνατότητα να χτυπούν στόχους σε βάθος μεγαλύτερο των 1200 χιλιομέτρων. 11 από τα 36 μεγάλα διυλιστήρια της Ρωσίας έχουν χτυπηθεί, μαζί και σταθμοί αερίου, ενώ στην Μαύρη Θάλασσα έχει γενικευτεί ο πόλεμος με εκατέρωθεν χτυπήματα σε λιμάνια και πλοία (25 νεκροί ναυτεργάτες μόνο τον Ιούλιο). Αυτές οι επιθέσεις αναγκάζουν τη Ρωσία να απαγορεύσει τις εξαγωγές καυσίμων (αντιθέτως κάνει εισαγωγές) και να επιβάλλει δελτίο στα καύσιμα σε πολλές επαρχίες. Ενόψει βουλευτικών εκλογών, ο Πούτιν και οι σύμμαχοί του, καταγγέλλουν

το φιλοευρωπαϊκό- φιλελεύθερο κόμμα Γιάμπλοκο (το μόνο που αντιτίθεται στον πόλεμο) ως εμπλεκόμενο με τη Δύση, ενώ το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την συμμετοχή του στις εκλογές και καταδίκασε τον αντιπρόεδρό του σε 11 χρόνια φυλάκιση. Την ίδια στιγμή ο Πούτιν καταφεύγει σε νέα συμφωνία ενίσχυσης από την Β. Κορέα τόσο σε πυραύλους όσο και στρατιώτες.

Φόβοι γενίκευσης

Ήδη, Ουκρανοί και Ρώσοι χτυπούν τα αντίστοιχα λιμάνια στην Μαύρη Θάλασσα καθώς και τα εμπορικά πλοία που μεταφέρουν καύσιμα, σιτηρά, λιπάσματα, κα. Αυτό οδηγεί σε νέα έκρηξη τιμών ειδικά στα τρόφιμα και απειλεί χώρες που τροφοδοτούνται αποκλειστικά από εκεί (βλ. Αίγυπτος, Ινδονησία, κ.α.) αλλά και το σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας. Την ίδια στιγμή, drones εμφανίζονται και καταρρίπτονται σε Γερμανία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Λετονία, Πολωνία, Ελλάδα και αλλού ενισχύοντας την ανησυχία αλλά και τις πολεμικές προετοιμασίες (τα 29 ευρωπαϊκά κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ δαπάνησαν το προηγούμενο έτος 559δις δολάρια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς – 114 δις μόνο η Γερμανία). Ειδικά αν οι ΗΠΑ, μπροστά στο αδιέξοδο, επιλέξουν μια γενίκευση του Μετώπου ενάντια σε Ιράν και Ρωσία/ Κίνα, τότε η ευρωπαϊκή ήπειρος απειλείται άμεσα με ενεργή εμπλοκή στον πόλεμο, όπως και ο ελληνικός καπιταλισμός.

90 χρόνια πριν, εξόριστος από την επαναστατημένη Ρωσία, ο Τρότσκι έγραψε την «Προδομένη Επανάσταση». Ένα κορυφαίο έργο –μαρξιστικό εγχειρίδιο και υπόδειγμα της μαρξιστικής-διαλεκτικής μεθόδου που αναλύει τη Σοβιετική Ένωση σε όλα τα επίπεδα μετά τον ερχομό της γραφειοκρατίας και του Σταλιν στην εξουσία. Το βιβλίο αυτό γράφτηκε σε μια περίοδο κοσμογονικών αλλαγών. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός ετοιμαζόταν για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όπου ο σκληρός αντικομμουνισμός και η επίθεση στην ΕΣΣΔ ήταν στο απόγειο. Ο σταλινισμός είχε προδώσει σειρά εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Στο εσωτερικό η χυδαιότητα της γραφειοκρατίας ήταν σε παροξυσμό (αμέσως μετά έγιναν οι δίκες της Μόσχας). Αποτελεί ένα από τα κορυφαία έργα-σταθμούς για την επαναστατική πολιτική και την πιο ολοκληρωμένη ανάλυση του γραφειοκρατικά εκφυλισμένου εργατικού κράτους της ΕΣΣΔ. Εξήγησε τον κίνδυνο του σταλινισμού και έδειξε ένα εντελώς διαφορετικό μονοπάτι για την εργατική τάξη της τότε ΕΣΣΔ, αλλά και για το ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε σήμερα.

Ο Τρότσκι εξόριστος μακριά από την ΕΣΣΔ, φιλτράροντας τα νέα της Πράβντα, ανέλυσε την οικονομική βάση της ΕΣΣΔ, τις αιτίες ανόδου της γραφειοκρατίας και τη φύση της ως μια ξεχωριστή «κάστα» και χάραξε τη στρατηγική της πολιτικής επανάστασης. Η μέθοδος σκέψης του Τρότσκι, που αναλύει

90 χρόνια «Προδομένη Επανάσταση»

ένα -πρωτάκουστο στην υδρόγειο- μεταβατικό κράτος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, απαιτεί τη μέγιστη δύναμη της υλιστικής διαλεκτικής μεθόδου. Απάντησε και στις αντιεπιστημονικές θεωρίες, που αναπτύχθηκαν εκείνη την εποχή αλλά και αργότερα, περί παλινόρθωσης του καπιταλισμού στη Σοβιετική Ένωση, τονίζοντας ότι η ταξική της φύση ως κράτος παρέμενε εργατική, καθώς η γραφειοκρατία δεν είχε καταφέρει να συγκροτηθεί σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη και να καταργήσει τη συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Ωστόσο, η πρόβλεψή του ότι αυτό θα γινόταν αργά ή γρήγορα, εφόσον η γραφειοκρατία δεν ανατρεπόταν από μια νικηφόρα πολιτική επανάσταση, επαληθεύθηκε με τραγικό τρόπο το 1989-91.

Το 1921, μετά από επτά χρόνια συνεχών πολέμων και ανυπολόγιστων καταστροφών, το χάος και ο λιμός κυριαρχούσαν σχεδόν

παντού. Το νεαρό εργατικό κράτος (παρότι η Ρωσία δεν ήταν μια ανεπτυγμένη χώρα) μπόρεσε, μέσα σε 15 μόλις χρόνια, να γίνει η τρίτη βιομηχανική δύναμη στον κόσμο, με ασύλληπτους και άπιαστους υπό συνθήκες καπιταλισμού ρυθμούς ανάπτυξης –αποδεικνύοντας την υπεροχή της σχεδιασμένης οικονομίας. Παρά αυτή την ανάπτυξη, η παραγωγή έστεκε χωρίς ξεκάθαρο σχεδιασμό με σπασμωδικές κινήσεις σε όλη τη σφαίρα της οικονομίας (ΝΕΠ, απότομη κολεκτιβοποίηση, από την άρνηση των 5ετών πλάνων και μετά η βιαστική επιβολή τους, άθλιο βιοτικό επίπεδο). Οι δύσκολες αντικειμενικές συνθήκες που αντιμετώπιζε από πριν η Ρωσία, μια αχανής και φτωχή χώρα χωρίς ανεπτυγμένη βιομηχανία, δεν αρκούσαν για να εξηγήσουν τις αλλοπρόσαλλες αποφάσεις της γραφειοκρατίας.

Το τίμημα των θυσιών και της παρατεταμένης απομόνωσης της επανάστασης σε μια καθυστερη-

μένη χώρα αποδείχτηκε εξαιρετικά βαρύ. Σε συνθήκες εξαθλίωσης, η πολιτική δραστηριότητα των εργαζόμενων μαζών καταβαραθρώθηκε, τα σοβιέτ «ερήμωσαν». Χιλιάδες από τους καλύτερους επαναστάτες εργάτες είχαν χαθεί στον εμφύλιο πόλεμο ή από τις κακουχίες. Οι μπολσεβίκοι ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουν «ειδικούς» που δεν προέρχονταν από την εργατική τάξη, στην οργάνωση της παραγωγής, στην παιδεία και στον στρατό, για να μπορέσουν στοιχειωδώς να στήσουν τη χώρα στα πόδια της. Αυτά τα στελέχη, μαζί με καριέριστες που είχαν εισχωρήσει στο μπολσεβίκικο κόμμα μετά την οριστική επικράτησή του, αποτέλεσαν ένα ιδιαίτερο γραφειοκρατικό κοινωνικό στρώμα, που μπόρεσε να αποσπάσει μεγάλα υλικά προνόμια και, βαθμιαία, και την πολιτική εξουσία, εκμεταλλευόμενο την υποχώρηση της πολιτικής δραστηριότητας του προλεταριάτου. Ο Στάλιν ήταν το πολιτικό πρόσωπο που, λόγω του αδιάστατου χαρακτήρα του και της δίψας του για εξουσία, αποτέλεσε τον ιδανικό πολιτικό εκφραστή των ιδιαίτερων συμφερόντων του γραφειοκρατικού μηχανισμού.

Οι σταλινικοί γραφειοκράτες κινήθηκαν απροκάλυπτα για τη διατήρηση της εξουσίας σε δύο κατευθύνσεις: αφενός στη δημιουργία ενός τερατώδους κατασταλτικού μηχανισμού, ικανού για κάθε είδους

εγκλήματα, αφετέρου στο ανοιχτό σαμποτάρισμα κάθε προσπάθειας επέκτασης της διεθνούς επανάστασης, καθώς αυτή θα οδηγούσε σε κατακόρυφη άνοδο του ηθικού και της πολιτικής δραστηριότητας των εργαζόμενων στη Σοβιετική Ένωση και στη σχεδόν βέβαιη πολιτική συντριβή της γραφειοκρατίας. Ο Στάλιν και το επιτελείο του χρησιμοποίησαν τον κυρίαρχο ρόλο του σοβιετικού κόμματος μέσα στην Κομμουνιστική Διεθνή για να ποδηγετήσουν τα Κομμουνιστικά Κόμματα –ακόμα και με απευθείας διορισμό των ηγεσιών τους– και να επιβάλουν παντού τις αντεπαναστατικές θεωρίες της «επανάστασης κατά στάδια» και του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα».

Στην «Προδομένη Επανάσταση», ο Τρότσκι απαντά και σε ένα κρίσιμο και για τη σημερινή εποχή ερώτημα, τονίζοντας ότι ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός δεν ήταν αναπόφευκτος. Από το 1923, η Αριστερή Αντιπολίτευση πάλεψε με τεράστιο κόστος και θυσίες ενάντια στη σταλινική γάγγραινα με στοχοπροσήλωση στην εκβιομηχάνιση – άνοδο του βιοτικού επιπέδου, αποκατάσταση του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού στο κόμμα, ευθυγράμμιση της Διεθνούς στον στόχο της διεθνούς επανάστασης. Η Επανάσταση δεν ήταν καταδικασμένη, προδόθηκε. Μένει στο σήμερα να την ξανακάνουμε.

Στις 20 Αυγούστου 1940, στο Κογιοακάν του Μεξικού, ο εξόριστος Ρώσος επαναστάτης Λέων Τρότσκι δεχόταν στο γραφείο του έναν άνθρωπο που θεωρούσε πολιτικό φίλο. Ο επισκέπτης ονομαζόταν Ραμόν Μερκαντέρ και παρουσιαζόταν ως υποστηρικτής του τροτσκιστικού κινήματος. Κρατούσε μαζί του ένα άρθρο, ζητώντας δήθεν τη γνώμη του Τρότσκι. Όταν εκείνος έσκυψε για να το διαβάσει, ο Μερκαντέρ τον χτύπησε στο κεφάλι με μια ορειβατική αξίνα. Ο Τρότσκι μεταφέρθηκε βαριά τραυματισμένος στο νοσοκομείο και πέθανε την επόμενη ημέρα, σε ηλικία εξήντα ετών.

Η επίθεση δεν ήταν μια πράξη προσωπικής εκδίκησης ούτε το έργο ενός μεμονωμένου φανατικού. Αποτελούσε την κατάληξη μιας οργανωμένης επιχείρησης των σοβιετικών μυστικών υπηρεσιών, οι οποίες επιδίωκαν να εξοντώσουν έναν από τους σημαντικότερους αντιπάλους του Στάλιν. Η δολοφονία του Τρότσκι ξεκινάει από συγκρούσεις που ακολούθησαν τη Ρωσική Επανάσταση και ιδιαίτερα στον αγώνα για την εξουσία μετά τον θάνατο του Λένιν.

Ο Λέον Νταβίντοβιτς Τρότσκι υπήρξε κεντρικό πρόσωπο της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917. Ως πρόεδρος του Σοβιέτ της Πετρούπολης και επικεφαλής της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επι-

86 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΙ

Μια επαναστατική κληρονομιά που παραμένει ζωντανή

τροπής, συνέβαλε αποφασιστικά στην ανατροπή της Προσωρινής Κυβέρνησης. Αργότερα, ίδρυσε και οργάνωσε τον Κόκκινο Στρατό, ο οποίος επικράτησε απέναντι στις αντεπαναστατικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια του ρωσικού εμφυλίου πολέμου. Η πολιτική του επιρροή, η ρητορική του ικανότητα και το συγγραφικό του έργο τον κατέστησαν μία από τις πιο αναγνωρίσιμες μορφές του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

Μετά τον θάνατο του Λένιν το 1924, η σύγκρουση ανάμεσα στον Τρότσκι και τον Στάλιν έγινε ανοιχτή. Ο Τρότσκι υποστήριζε ότι η επιβίωση του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση εξαρτιόταν από την επέκταση της επανάστασης σε άλλες χώρες. Η άποψη αυτή, γνωστή ως θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, ερχόταν σε αντίθεση με τη σταλινική θέση περί «σοσιαλισμού σε μία χώρα». Παράλληλα, ο Τρότσκι κατήγγειλε την αυξανόμενη δύναμη της κομματικής γραφειοκρατίας και υποστήριζε την ανάγκη ανανέωσης της δημοκρατικής λειτουργίας των σοβιέτ.

Η ήττα της Αριστερής Αντιπολίτευσης οδήγησε αρχικά στην απομάκρυνσή του από την ηγεσία, έπειτα στη διαγραφή του από το Κομμουνιστικό Κόμμα και τελικά

στην εξορία του από τη Σοβιετική Ένωση το 1929. Τα επόμενα χρόνια έζησε στην Τουρκία, στη Γαλλία και στη Νορβηγία, αντιμετωπίζοντας διαρκείς περιορισμούς και πολιτικές πιέσεις. Το 1937 βρήκε καταφύγιο στο Μεξικό, έπειτα από πρόσκληση της κυβέρνησης του προέδρου Λάσαρο Κάρδενας.

Ακόμη και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Μόσχα, όμως, ο Τρότσκι παρέμενε επικίνδυνος για τον Στάλιν. Μέσα από τα βιβλία και τα άρθρα του αποκάλυπτε τη φύση των Δικών της Μόσχας, στις οποίες παλαιοί μπολσεβίκοι κατηγορούνταν για ανύπαρκτες συνωμοσίες και καταδικάζονταν σε θάνατο. Υποστήριζε ότι οι ομολογίες τους είχαν αποσπαστεί με βασανισμούς και απειλές. Το 1938 ίδρυσε την 4η Διεθνή, επιχειρώντας να συγκροτήσει μια νέα επαναστατική οργάνωση απέναντι τόσο στον καπιταλισμό όσο και στον σταλινισμό.

Πριν από τη μοιραία επίθεση του Μερκαντέρ είχε προηγηθεί ακόμη μία απόπειρα δολοφονίας. Τον Μάιο του 1940, ένοπλοι με επικεφαλής τον Μεξικανό ζωγράφο και σταλινικό Νταβίντ Αλφάρο Σικέρος εισέβαλαν τη νύχτα στο σπίτι του Τρότσκι και πυροβόλησαν επανειλημμένα προς το υπνοδωμάτιό του. Ο Τρότσκι και

η σύζυγός του, Ναταλία Σέντοβα, σώθηκαν σχεδόν τυχαία. Μετά την επίθεση, τα μέτρα ασφαλείας ενισχύθηκαν, αλλά ο κίνδυνος είχε ήδη περάσει στο εσωτερικό του κύκλου των συνεργατών του.

Ο Μερκαντέρ είχε προσεγγίσει μια Αμερικανίδα τροτσκίστρια και μέσω αυτής απέκτησε πρόσβαση στο σπίτι. Η πραγματική του ταυτότητα και οι σχέσεις του με τις σοβιετικές υπηρεσίες παρέμεναν κρυφές. Μετά το χτύπημα συνελήφθη από τους φρουρούς και παραδόθηκε στις μεξικανικές αρχές. Καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια φυλάκισης. Μετά την αποφυλάκισή του τιμήθηκε μυστικά στη Σοβιετική Ένωση ως ήρωας, γεγονός που επιβεβαίωσε τον πολιτικό χαρακτήρα της αποστολής του.

Η δολοφονία του Τρότσκι είχε έναν σαφή συμβολισμό. Ο Στάλιν δεν επιδίωκε μόνο τη φυσική εξαφάνιση ενός αντιπάλου, αλλά και τη διαγραφή μιας διαφορετικής εκδοχής της επαναστατικής ιστορίας. Ο Τρότσκι ήταν ένας ζωντανός μάρτυρας του 1917 και συγχρόνως ένας ακούραστος επικριτής της γραφειοκρατικής παραμόρφωσης του σοβιετικού κράτους. Η φωνή του υπενθύμιζε ότι η Οκτωβριανή Επανάσταση δεν ήταν δημιούργημα ενός μόνο

ανθρώπου και ότι η πορεία του σταλινισμού δεν αποτελούσε τη μοναδική δυνατή συνέχεια της. Η εξόντωσή του προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στη διεθνή κοινή γνώμη και αποκάλυψε την έκταση των σταλινικών διώξεων πέρα από τα σύνορα της Σοβιετικής Ένωσης. Ακόμη και στην εξορία, ο Τρότσκι θεωρούνταν απειλή, επειδή διέθετε το κύρος, τη γνώση και την αποφασιστικότητα να αμφισβητεί δημόσια την επίσημη εκδοχή της σταλινικής ιστορίας.

Η δολοφονία του τερμάτισε μια μακρά επαναστατική πορεία, όχι όμως και την επιρροή του. Η «Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης», η «Προδομένη Επανάσταση» και η «Διαρκής Επανάσταση» συνέβαλαν καθοριστικά στην κατανόηση του Οκτώβρη, του σταλινικού εκφυλισμού και της διεθνούς σοσιαλιστικής στρατηγικής. Ως το τέλος, ο Τρότσκι παρέμεινε ένας αταλάντευτος υπερασπιστής της παγκόσμιας επανάστασης. Για όσους αγωνίζονται ενάντια στην εκμετάλλευση και τη σήψη του καπιταλισμού, η κληρονομιά του παραμένει όχι ένα ακίνητο μνημείο, αλλά ζωντανό εργαλείο πάλης και διαρκής πηγή έμπνευσης και πολιτικής δράσης.

Στις 3 Σεπτεμβρίου του 1938 συμπληρώνονται 88 χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς, από τον ηγέτη της Οκτωβριανής Επανάστασης Λέον Τρότσκι. Η 4η Διεθνής αποτέλεσε συνέχεια της Αριστερής Αντιπολίτευσης (ΑΑ) και της Ενωμένης Αντιπολίτευσης (ΕΑ), που σχηματίστηκαν το 1923 και 1927 αντίστοιχα στο μπόλσεβίκικο κόμμα για να φράξουν τον δρόμο στον σταλινικό εκφυλισμό.

Η ανάγκη της 4ης Διεθνούς

Η ίδρυση της 4ης Διεθνούς ήταν αποτέλεσμα της ιστορικής αναγκαιότητας μιας διεθνούς που θα ενίσχυε την επαναστατική πρωτοπορία και θα παρέμβαινε όπου χρειαζόταν με σκοπό τη σοσιαλιστική επανάσταση, κυρίως επειδή η 3η Διεθνής, μέσω του σταλινικού γραφειοκρατικού μηχανισμού, δεν μπορούσε πλέον να ανταποκριθεί σε αυτό το καθήκον. Η συντριβή της Γερμανικής Επανάστασης (1918-23), η άνοδος του Χίτλερ χωρίς ουσιαστική αντίσταση το 1933, και η προδοσία της Ισπανικής Επανάστασης μέσω των «Λαϊκών Μετώπων» απέδειξαν ότι η Κομμουνιστική Διεθνής (Κομιντέρν) είχε εγκαταλείψει την προοπτική της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Η σταλινική ηγεσία, φοβούμενη την αφύπνιση των εργατικών μαζών στην ΕΣΣΔ, κατέπνιγε κάθε επαναστατική πρωτοβουλία, ενώ ταυτόχρονα εξαπέλυε τρομοκρατικές εκκαθαρίσεις εναντίον των παλαιών μπολσεβίκων, αποδεκατίζοντας τον Κόκκινο Στρατό και αφήνοντας την ΕΣΣΔ ευάλωτη απέναντι στους ναζί.

Η ΑΑ, υπό την ηγεσία του Τρότσκι, αντιμετώπισε αυτόν τον εκφυλισμό με ένα πρόγραμμα αποκατάστασης της εργατικής δημοκρατίας, ταχείας εκβιομηχάνισης και άρθρωσης μιας διεθνούς στρατηγικής που θα επανέφερε στο προσκήνιο τον αγώνα

88 Χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς

για την παγκόσμια επανάσταση. Όταν έγινε φανερό ότι η μεταρρύθμιση του μπολσεβίκικου κόμματος και της 3ης Διεθνούς ήταν πια αδύνατη, η ΑΑ και ο Τρότσκι ξεκίνησαν τη συγκρότηση μιας νέας Διεθνούς. Το ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς, το 1938, ενέκρινε το «Μεταβατικό Πρόγραμμα», που στόχευε στην πολιτική διαπαιδαγώγηση των εργαζομένων μέσα από τους αγώνες τους, οδηγώντας τους σε ρήξη με τον καπιταλισμό. Έτσι, διασφαλίστηκε η οργανωτική και ιδεολογική συνέχεια του επαναστατικού μαρξισμού, διατηρώντας ζωντανή την κριτική στον σταλινισμό και την πίστη στη δυνατότητα υπέρβασης του καπιταλισμού.

Οι ρίζες της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα

Η 4η Διεθνής άφησε το αποτύπωμά της και στην Ελλάδα και είχε ισχυρό τμήμα. Η δημιουργία του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς, αποτέλεσε την οργανωμένη απάντηση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι στην πλήρη σταλινοποίηση του ΚΚΕ. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1920, ο Π. Πουλιόπουλος, πρώτος γραμματέας του ΚΚΕ, ηγήθηκε της μαρξιστικής τάσης που πάλευε για τον σωστό επαναστατικό προσανατολισμό, την ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού και τη μαζική επέμβαση στην ταξική πάλη. Όμως, η προσπάθεια αυτή συνεντρίβη μπροστά στον σταλινικό εκφυλισμό, που επικυρώθηκε στην 6η Ολομέλεια του 1934. Το σταλινοποιημένο ΚΚΕ υιοθέτησε αντιμαρξιστικές θεωρίες περί «φεουδαρχικών υπολειμμάτων» και «εθνικού μίνιμουμ προϋποθέσεων για τον σοσιαλισμό», πετώντας στα σκουπίδια τον λε-

γνισμό και τη σοσιαλιστική επανάσταση. Οι επαναστάτες μαρξιστές διαγράφηκαν και συγκρότησαν την Αριστερή Αντιπολίτευση (με το περιοδικό «Σπάρτακος»), συνδεδεμένοι με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση.

Η δράση της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα κορυφώθηκε κατά την περίοδο 1943–49, όπου οι Έλληνες τεταρτοδιεθνιστές πάλεψαν ηρωικά ενάντια στη φασιστική, αστική και σταλινική καταστολή. Ενώ το ΚΚΕ, μέσω των Λαϊκών Μετώπων και των συμφωνιών του Λιβάνου, Καζέρτας και Βάρκιζας, ενταφίαζε την ελληνική επανάσταση, υποτάσσοντας την εργατική τάξη σε συμμαχίες με αστικά κόμματα, η 4η Διεθνής έβαζε ως μόνη διέξοδο τη Σοσιαλιστική Επανάσταση. Με βασική γραμμή ότι «η καλύτερη υπεράσπιση του εργατικού κράτους μέσα στον πόλεμο είναι η οργάνωση της κοινωνικής επανάστασης στην ίδια μας τη χώρα», οι τεταρτοδιεθνιστές εναντιώθηκαν στην πολιτική ταξικής συνεργασίας του ΕΑΜ–ΚΚΕ, πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος.

Η προσφορά της 4ης Διεθνούς

Η 4η Διεθνής συνέβαλε καθοριστικά στη θεωρία, την πολιτική και την πράξη, παραμένοντας το μοναδικό ρεύμα που απάντησε ουσιαστικά στις μεταπολεμικές διαστρεβλώσεις του μαρξισμού. Απέκρουσε τις θεωρίες του «ειρηνικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό», της «κοινωνίας της αφθονίας» και της μεταρρύθμισης του αστικού κράτους, επιβεβαιώνοντας ότι ο καπιταλισμός παραμένει βαθιά κρίσιμος και ότι η εργατική τάξη είναι το μόνο επαναστατικό υποκείμενο.

Εμπλούτισε τη θεωρία του επαναστατικού κόμματος, αποκαθιστώντας τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό απέναντι στον σταλινικό μονολιθισμό, και ανέπτυξε την τακτική του Ενιαίου Μετώπου και του Μεταβατικού Προγράμματος. Στην πράξη, στάθηκε στο πλάι μεγάλων επαναστάσεων: υποστήριξε την Αλγερινή, τη Βιετναμέζικη και την Κουβανική επανάσταση, ηγήθηκε κινημάτων σε Βολιβία και Σρι Λάνκα. Καθοριστική υπήρξε η παρέμβασή της στον Μάη του ’68 στη Γαλλία, ο Ερνέστ Μαντέλ, συμμετείχε ενεργά και συνέβαλε στη χάραξη επαναστατικής στρατηγικής, κρατώντας ζωντανό τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης στην καρδιά της Ευρώπης.

Σήμερα, η 4η Διεθνής (μετά τη διάλυση του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας) είναι το μοναδικό παγκόσμιο ρεύμα που, παρά τα οργανωτικά του προβλήματα και τον εκφυλισμό που υπέστη τα τελευταία χρόνια (εγκατάλειψη βασικών αρχών του επαναστατικού μαρξισμού, ταύτιση με αστικό δικαιωματισμό), διατηρεί μια στέρεη ιδεολογική και προγραμματική αναφορά στον επαναστατικό μαρξισμό. Είναι παρούσα με χιλιάδες αγωνιστές στους σημερινούς αγώνες και στις προσπάθειες ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

Ιστορικό καθήκον παραμένει η οικοδόμηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, και χρέος όλων των πρωτοπόρων αγωνιστών είναι η αναγέννησή της, για να δώσει ξανά στην εργατική τάξη το στρατηγικό όραμα, την οργάνωση και την επαναστατική διεθνή που έχει τόσο ανάγκη. Η ΟΚΔΕ παλεύει με όλες τις δυνάμεις της προς αυτή την κατεύθυνση, τιμώντας την ιστορία και τις επαναστατικές παραδόσεις της 4ης Διεθνούς, και αγωνίζεται για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και της ίδιας της 4ης Διεθνούς.

Έλληνες τροτσκιστές στον Β΄ ΠΠ

Οι τροτσκιστές στην Κατοχή, παρά τις μικρές τους δυνάμεις, είχαν σημαντική πολιτική συμβολή στο επαναστατικό κίνημα. Παρότι η ηγεσία τους βρισκόταν σε φυλακές και εξορίες, δεν υπέστειλαν στιγμή τη σημαία του επαναστατικού μαρξισμού. Μέσα από τις αναλύσεις του Π. Πουλιόπουλου για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του Β΄ ΠΠ και τα επαναστατικά καθήκοντα του προλεταριάτου ανέπτυξαν μια διακριτή επαναστατική πολιτική γραμμή. Συγκρούστηκαν με τη ρεφορμιστική ηγεσία του ΚΚΕ, χαρακτηρίζοντας το ΕΑΜ μικροαστικό κίνημα, λόγω του προγράμματός του (Γληνός, «*Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ*») και έδωσαν όλες τους τις δυνάμεις στα Δεκεμβριανά. Συνεπώς, δεν είναι τυχαία η δήλωση του Τσόρτσιλ ότι τα Δεκεμβριανά πρέπει να είναι έργο των τροτσκιστών.

Μετά τα Δεκεμβριανά, το τροτσκιστικό κίνημα βγήκε αποδεκατισμένο. Είχε εξοντωθεί σχεδόν όλη η ηγεσία του, από τις κατοχικές δυνάμεις, τους Άγγλους ιμπεριαλιστές και κυρίως τους σταλινικούς δολοφόνους της ΟΠΛΑ/ΚΚΕ. Ορισμένα μόνο παραδείγματα είναι ενδεικτικά για τον βαρύ φόρο αίματος που πλήρωσαν οι τροτσκιστές: **α)** Το 1943 εκτελείται ο Πουλιόπουλος και άλλοι 4 τροτσκιστές στο Νεζερό, **β)** στην Πρωτομαγιά του 1944, ανάμεσα στους 200 ήταν και 12 επαναστάτες τροτσκιστές και αρχειομαρξιστές, **γ)** τις εκατοντάδες δολοφονίες του ΟΠΛΑ/ΚΚΕ με αποκορύφωμα τα Δεκεμβριανά. Είναι δύσκολο να βρεθεί το συνολικό νού-

80 χρόνια από την ίδρυση του ΚΔΚΕ

μερο των δολοφονημένων τροτσκιστών και αρχειομαρξιστών, ωστόσο ο Β. Μπαρτζώτας - ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ στην Αθήνα κατά τα Δεκεμβριανά - δήλωνε ότι εξόντωσε εκατοντάδες τροτσκιστές (περίπου 800).

Μετά τη Βάρκιζα

Η προδοσία της Βάρκιζας δικαίωνε τους τροτσκιστές για τη στάση τους απέναντι στην πολιτική του ΕΑΜ/ΚΚΕ και το τροτσκιστικό κίνημα θα γνωρίσει μία ενίσχυση. Όμως, ταυτόχρονα, ξετυλιγόταν ένα άγριο κύμα τρομοκρατίας από την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές εναντίον των αγωνιστών του επαναστατικού κινήματος. Μέσα σ΄ αυτές τις συνθήκες, το 1945 οι Έλληνες τροτσκιστές απέκτησαν επαφή με τη Διεθνή, η οποία τους εφοδίασε με αποφάσεις συνεδρίων, πιέζοντάς τους προς την ενοποίηση όλων των τροτσκιστικών οργανώσεων. Αρχικά, τον Μάρτιο του 1945, συγκροτήθηκε το Επαναστατικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΕΔΚΕ) από την ενοποίηση όλων των τροτσκιστικών ομάδων, εκτός από το ΔΕΚΕ (Στίνας). Όμως, η Ενιαία Γραμματεία (Ε.Γ.) της 4ης Διεθνούς δεν ήταν ικανοποιημένη, καθώς έμεναν εκτός οι αρχειομαρξιστές και η οργάνωση του Στίνα (που δεν ήταν και ακριβώς τροτσκιστής).

Έτσι, λοιπόν, στα μέσα του 1945 ξεκίνησε ένας προσυνεδριακός διάλογος

μεταξύ των τριών βασικών τάσεων (των Χ. Αναστασιάδη, Λ. Καρλιάφτη και Α. Στίνα). Παρότι η ενοποίηση των τροτσκιστών ήταν προς τη σωστή κατεύθυνση, το καθεστώς πίεσης και οι απειλές της Ε.Γ. (αν οι οργανώσεις δεν αναθεωρούσαν τη στάση τους για το ΕΑΜ, το οποίο σύμφωνα με αυτήν ήταν πούρο αντικαπιταλιστικό, το νέο κόμμα δεν θα γινόταν αποδεκτό ως τμήμα της 4ης Διεθνούς) ήταν πλήρως λανθασμένες και άνοιγαν την «κερκόπορτα» του εισοδισμού. Οι συζητήσεις κράτησαν πάνω από χρόνο.

Το ενοποιητικό συνέδριο

Πραγματοποιήθηκε στις 27 Ιουλίου 1946 σε μια χαράδρα στην Πεντέλη, στο οποίο συμμετείχαν, με 40 αντιπροσώπους, το ΕΔΚΕ, το ΔΕΚΕ και την Περιφερειακή Επιτροπή Διεθνιστικού Κομμουνιστικού Κόμματος (ΠΕΔΚΚ). Εκπροσωπούσαν περίπου 250 μέλη κυρίως από Αθήνα και Θεσσαλονίκη, καθώς πολλές πόλεις δεν ενημερώθηκαν έγκαιρα, λόγω της κρατικής τρομοκρατίας. Το συνέδριο παρακολούθησαν ως παρατηρητές η Κόκκινη Σημαία (αποχωρήσαντες από το ΚΚΕ) και δύο εκπρόσωποι της Διεθνούς, οι Σέρι Μάγκαν και Μιχάλης Ράπτης. Το συνέδριο τελείωσε με την εκλογή νέας Κεντρικής Επιτροπής και Πολιτικού Γραφείου με αναλογική εκπροσώπηση και των τριών τάσεων (5 από την ομάδα του Λ. Καρλιά-

φτη, 3 από την ομάδα Στίνα και 3 άτομα από την ομάδα Χρ. Αναστασιάδη). Το νέο κόμμα ονομάστηκε Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΔΚΕ), τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς. Σχεδόν αμέσως θα βγει στην παρανομία, λόγω του εμφυλίου.

Η δράση του ΚΔΚΕ

Μετεμφυλιακά, το ΚΔΚΕ το 1951 συμμετείχε στο Κίνημα Ελεύθερου Συνδικαλισμού και το 1955 στο Δημοκρατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα με αντιπρόσωπο τον Λ. Τουρνόπουλο. Είχε δυνάμεις στους λιθογράφους, την Ομοσπονδία Τύπου, τους οικοδόμους, τους λογιστές, την Ομοσπονδία Ξύλου, τους εισπράκτορες λεωφορείων, τους τσαγκαράδες, τους λινοτύπες, τους βιβλιοδέτες κ.ά. Τον Δεκέμβρη του 1959, κυκλοφόρησε παράνομα το Μαρξιστικό Δελτίο, το μοναδικό περιοδικό του επαναστατικού μαρξισμού της περιόδου. Από το 1946 δεν έπαψε να βγαίνει η μηνιαία εφημερίδα του ΚΔΚΕ, η Εργατική Πάλη. Το ΚΔΚΕ δεν έλειψε από κανέναν αγώνα, με συμβολή στο κίνημα 1-1-4, στην κίνηση των 115 σωματείων, στις απεργίες των οικοδόμων, στα Ιουλιανά, στον αντιδικτατορικό αγώνα και στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μέσα σε αυτήν τη δύσκολη περίοδο τα μέλη του φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, δολοφονήθηκαν, το ΚΔΚΕ βίωσε διασπάσεις, αλλά παρ' όλες τις δυσκολίες κράτησε αναμμένη τη φλόγα του επαναστατικού μαρξισμού μέχρι το 1974 και την ανασυγκρότησή του ως ΟΚΔΕ.

90 Χρόνια από την 4η Αυγούστου 1936

Η επιβολή της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου 1936 από τον Ιωάννη Μεταξά, παρουσιάζεται από την αστική ιστοριογραφία ως μια «παρένθεση», μια «θεσμική εκτροπή από τον κοινοβουλευτισμό», ή ακόμα και ως μια αναγκαία απόφαση για την απόκρουση του «κομμουνιστικού κινδύνου». Στην πραγματικότητα, η 4η Αυγούστου υπήρξε η κατάληξη της βαθιάς και αθεράπευτης κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, μια αντεπανάσταση της αστικής τάξης απέναντι στους αγώνες των εργαζομένων που απειλούσαν την ίδια την αστική εξουσία. Ήταν συνέχεια της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης και αντικομμουνιστικού καθεστώτος που οικοδόμησε συστηματικά η ελληνική μπουρζουαζία στον Μεσοπόλεμο.

Οικονομικό υπόβαθρο: από την ανάπτυξη στην χρεοκοπία

Η περίοδος 1923-28, που συχνά προβάλλεται από τους αστούς οικονομολόγους ως μια φάση ορμητικής ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, στηρίχθηκε πάνω στην άγρια εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, αλλά και την εξαθλίωση των προσφυγικών πληθυσμών μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Ενώ τα κέρδη του βιομηχανικού, εφοπλιστικού και τραπεζικού κεφαλαίου γνώριζαν πρωτοφανή άνοδο, οι μισθοί βρίσκονταν σε επίπεδα απόλυτης φτώχειας, θανατηφόρες ασθένειες όπως η φυματίωση και η ελονοσία εξαπλώνονταν, ενώ απουσίαζε οποιοδήποτε πλαίσιο κοινωνικής προστασίας.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση με το κραχ του 1929, ήρθε να χτυπήσει σφοδρά την παραγωγικά περιορισμένη και κρατικοδίαιτη ελληνική οικονομία. Σαν συνέπεια, στις 23 Απριλίου 1932, το ελληνικό κράτος κηρύσσει επίσημα αναστολή πληρωμών προς το εξωτερικό, μπαίνοντας σε καθεστώς χρεοκοπίας. Τα αποτελέσματα ήταν συντριπτικά για τα φτωχά λαϊκά στρώματα: η αξία της εργατικής δύναμης απαξιώθηκε ραγδαία, η ανεργία και ο αριθμός των αστέγων στις πόλεις εκτινάχθηκαν, η αγροτική οικονομία καταστράφηκε.

Η πολιτική κρίση και η ανάγκη της 4ης Αυγούστου

Η οικονομική κρίση μετατράπηκε σε πολιτική κρίση. Ήδη, από τις αρχές της οικονομικής κρίσης μέχρι και τη χρεοκοπία, το αστικό πολιτικό σκηνικό, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μετακυλίσει τα βάρη της χρεοκοπίας στις πλάτες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Γίνεται ανάγκη στρατηγικής σημασίας η οικοδόμηση ενός αυταρχικού κρατικού μηχανισμού κατα-

στολής, η περιστολή κάθε είδους δημοκρατικού δικαιώματος των εργαζομένων και η κατάπνιξη των αγώνων του εργατικού κινήματος.

Ορόσημο στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση αποτέλεσε η ψήφιση του νόμου 4229, στις 25 Ιουλίου του 1929 από την κυβέρνηση του Ε. Βενιζέλου - του περίφημου «Ιδιώνυμου» («Περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελεύθερων πολιτών»). Με αυτό το νόμο, ο Βενιζέλος συνέβαλε καθοριστικά στη δημιουργία του απαραίτητου νομικού οπλοστασίου για την κατάργηση των δημοκρατικών ελευθεριών. Όπως σημείωνε χαρακτηριστικά η Αριστερή Αντιπολίτευση στο περιοδικό Σπάρτακος (φύλλο 17) ο ρόλος της κυβέρνησης Βενιζέλου συμπυκνωνόταν στην «χρησιμοποίηση του κοινοβουλίου και κάθε δημοκρατισμού για την παρασκευή της δικτατορίας».

Το «Ιδιώνυμο» καθιέρωσε τον αντικομμουνισμό ως επίσημη κρατική ιδεολογία. Νομιμοποίησε τις εξορίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις διαλύσεις σωματείων και κάθε μορφής οργάνωσης των εργαζομένων. Παράλληλα, το αστικό κράτος έτρεφε και διατηρούσε ως κατασταλτική εφεδρεία διάφορες παρακρατικές και φασιστικές οργανώσεις, όπως η ΕΕΕ στη Θεσσαλονίκη, η ΟΕΚΚ, τοπικά απεργοσπαστικά τάγματα εφόδου με την ανοχή και συνδρομή της αστυνομίας, κ.λπ. Οικοδόμησε τον έτοιμο μηχανισμό τρομοκρατίας που θα παραλάμβανε και θα διεύρυνε αργότερα το μεταξικό καθεστώς.

Το εργατικό κίνημα και η εξέγερση του Μάη του '36

Η ανεργία, η παιδική εργασία, τα μεροκάματα φτώχειας, οι άθλιες συνθήκες εργασίας και η διαρκής καταστολή έφεραν την εργατική τάξη στις χειρότερες συνθήκες εξαθλίωσης και καταπίεσης που είχε γνωρίσει μέχρι τότε. Η αντίφαση της ανάπτυξης του κεφαλαίου από τη μία, και από την άλλη της όλο και πιο άγριας εκμετάλλευσης της εργασίας, θα εντείνει την κοινωνική πόλωση και θα δημιουργήσει σφοδρές ταξικές συγκρούσεις. Την περίοδο 1931-36 ξεσπά ένα απεργιακό κίνημα με μεγάλη έκταση, ενώ ιδρύονται και εκατοντάδες σωματεία (καπνεργάτες, τσαγκάρηδες, ναυτεργάτες, κ.ά.). Οι αγώνες των εργαζομένων αποκτούν πρωτόγνωρη μαζικότητα και αποφασιστικότητα, καταλήγοντας συχνά σε αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία, με πολυάριθμους νεκρούς και τραυματίες. Παρά την οικονομική κρίση και τους δυσμενείς συσχετισμούς δυνάμεων, οι αγώνες καταφέρνουν να επιβάλουν σημαντικές νίκες υπέρ του προλεταριάτου: σταδιακή θεσμοθέτηση και διεύρυνση της 8ωρης εργασίας το 1932, ψήφιση νόμου

για τις Κοινωνικές Ασφαλίσεις το 1934, την εφαρμογή των πρώτων Συλλογικών Συμβάσεων από το 1935.

Οι κινητοποιήσεις και οι αγώνες των εργαζομένων αποκτούν σταδιακά όλο και πιο πολιτικό χαρακτήρα και κορυφώνονται τον Μάη του 1936. Η εξέγερση του Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη, με πρωταγωνιστές τους καπνεργάτες, ήταν η πρώτη φορά που η εργατική τάξη αμφισβητεί ανοιχτά και έμπρακτα την αστική εξουσία στην Ελλάδα. Ωστόσο, η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ ακολουθώντας τη γραμμή περί «Λαϊκών Μετώπων» και υποταγής στους «προοδευτικούς αστούς» (όπως αποκρυσταλλώθηκε με το Σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη), πρόδωσαν την εξέγερση. Αντί να δώσουν το σύνθημα για την εξάλωση της εξέγερσης σε πανελλαδική απεργία διάρκειας, περιορίσαν τις κινητοποιήσεις σε πλαίσια διαπραγματεύσεων και καλούσαν τους εργάτες σε περιφρούρηση της «δημοκρατικής νομιμότητας». Αυτή η προδοσία αφόπλιζε το προλεταριάτο, σκορπίζοντας την απογοήτευση και δίνοντας στην μπουρζουαζία την ευκαιρία να αναδιαταχθούν και να περάσουν στην δική τους επίθεση.

Η Δικτατορία της 4ης Αυγούστου

Μπροστά σε αυτές τις συνθήκες, τα δύο παραδοσιακά κόμματα της ελληνικής αστικής τάξης (οι Φιλελεύθεροι και το Λαϊκό Κόμμα) που μέχρι τότε ανταγωνίζονταν σκληρά μεταξύ τους για τον έλεγχο του κράτους, κατανόησαν πως η επιβίωση του ελληνικού καπιταλισμού, ενώπιον της οικονομικής καταστροφής και των όλο και μεγαλύτερων αγώνων των εργαζομένων, απαιτούσε την ολοκληρωτική σύμπλευσή τους. Η αστική τάξη ήταν πλέον ανίκανη να κυβερνήσει με τους παλιούς όρους. Η σύμπραξη αυτή σφραγίστηκε στην Βουλή στις 25 Απριλίου του 1936, όταν Φιλελεύθεροι και Λαϊκό Κόμμα παρέδωσαν οικειοθελώς την εξουσία στον Ιωάννη Μεταξά δίνοντάς του ψήφο εμπιστοσύνης, ανοίγοντας διάπλατα

τον δρόμο για την δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Στις 4 Αυγούστου 1936, ο Μεταξάς κατέλαβε την εξουσία αναστέλλοντας βασικά άρθρα του Συντάγματος. Με την κάλυψη του Βασιλιά Γεωργίου Β', διέλυσε τη Βουλή και επέβαλε ανοιχτή δικτατορία. Η εδραίωση της δικτατορίας του Μεταξά στηρίχθηκε στον λυσσαλέο αντικομμουνισμό, ο οποίος αναδείχθηκε σε κεντρικό πυλώνα, υπό το πρόσχημα της «κομμουνιστικής απειλής». Για την επίτευξη του στόχου αυτού, η αστική τάξη αξιοποίησε πλήρως τη σιδηρένια γροθιά του στρατού. Μετά από τις εκκαθαρίσεις των βενιζελικών αξιωματικών το 1935, ο στρατός «στεγανοποιείται», μετατρέπεται σε βασικό κέντρο εξουσίας, θεμελιώνοντας το αντικομμουνιστικό «βαθύ κράτος» που έφτασε μέχρι τη Χούντα του 1967.

Παράλληλα, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί διογκώθηκαν, στέλνοντας στελέχη τους στη ναζιστική Γκεστάπο για εκπαίδευση στις τεχνικές εξόντωσης του εργατικού κινήματος. Με νόμους όπως ο ν. 117/1936, ο Μεταξάς εξαπολύει ένα πρωτοφανές κύμα διώξεων μέσα από το Υπουργείο Ασφαλείας του Μανιαδάκη: δεκάδες χιλιάδες συλλήψεις, βασανιστήρια, εκτοπίσεις αγωνιστών, απολύσεις και περιθωριοποίηση «αντιφρονούντων» δημοσίων υπαλλήλων, μέσα από την θεσμοθέτηση του διαβόητου «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονιμάτων», ενώ παράλληλα ενθαρρύνεται συστηματικά ο χαφιεδισμός. Με τη δικτατορία του Μεταξά γεμίζουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε Ακροναυπλία, Χαϊδάρι, Ανάφη, Φολέγανδρο, κ.λπ. με αγωνιστές και κομμουνιστές, οι οποίοι αργότερα στην κατοχή παραδίδονται στην Γκεστάπο και γίνονται η βασική δεξαμενή για τις εκδικητικές εκτελέσεις των Γερμανών (βλ. 200 της Καιοσαριανής).

Η ιδεολογική τρομοκρατία συμπληρώθηκε από το κάψιμο των βιβλίων σε δημόσιες πλατείες από κρατικά και παρακρατικά στοιχεία. Στην πυρά ρίχτηκαν όχι μόνο τα κλασικά έργα του μαρξισμού (Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν), αλλά

και η προοδευτική παγκόσμια και ελληνική λογοτεχνία και εμβληματικά έργα (Δαρβίνος, Γκόρκι, Ντοστογιέφσκι, Καζαντζάκης, Παπαδιαμάντης).

Φασιστικό ή Βοναπαρτιστικό καθεστώς;

Ο Μεταξάς προσπάθησε συστηματικά να ενδύσει το καθεστώς της 4ης Αυγούστου με τον μανδύα των φασιστικών καθεστώτων των Χίτλερ και Μουσολίνι. Ανακήρυξε τον εαυτό του σε «Πρώτο Εργάτη» και «Αρχηγό», καθιέρωσε ως υποχρεωτικό τον ναζιστικό χαιρετισμό, διακήρυξε την ίδρυση του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού (σε πιστή αντιγραφή του Γ' Ράιχ). Κεντρικός πυλώνας αυτής της προσπάθειας υπήρξε και η ίδρυση της Εθνικής Οργάνωσης Νεολαίας (ΕΟΝ) με σκοπό την ιδεολογική πειθάρχηση και έλεγχο της νεολαίας. Ωστόσο, η πρόσδεση του ελληνικού καπιταλισμού στο άρμα του βρετανικού ιμπεριαλισμού, αλλά και η έλλειψη μίας ευρείας αποδοχής από τα μικροαστικά στρώματα, δεν επέτρεψαν στο καθεστώς να πάρει χαρακτηριστικά φασισμού, παρά μόνο αυτά μιας αυταρχικής δικτατορίας της αστικής τάξης που χρησιμοποίησε τη φασιστική περιβολή κυρίως ως εργαλείο καταστολής και πειθάρχησης της εργατικής τάξης.

Η ιστορία της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου του 1936, αλλά και η προδοσία της εξέγερσης του Μάη του '36, παρά τα χρόνια που έχουν περάσει διατηρούν ακόμη σημαντικά διδάγματα για τους εργαζόμενους και την νεολαία. Αναδεικνύεται η προδοτική και καταστροφική φύση των Λαϊκών Μετώπων, της πίστης σε οποιουδήποτε «προοδευτικούς» ή «σωτήρες» αστούς. Μόνο η ανεξάρτητη, αποφασιστική και προσανατολισμένη προς την Σοσιαλιστική Επανάσταση πάλη των εργαζομένων μπορεί να δώσει λύσεις, να απαλλάξει την εργατική τάξη από δικτατορίες με ή χωρίς κοινοβουλευτικούς μανδύες, να την οδηγήσει στην πραγματική χειραφέτηση, την οικοδόμηση της Σοσιαλιστικής κοινωνίας.